ERLE STANLEY GARDNER

CON MỒI TÁO BẠO

CON MỒI TÁO BẠO

Tác giả: **Erle Stanley Gardner**

Dịch giả: **Tuấn Anh**

Nhà xuất bản: **NXB Sông Bé**

Năm xuất bản: **1991**

Số trang: **304**

Thể loại: **Trinh thám; Hình sự**

Đánh máy: **Casau**

Soát lỗi và làm ebook: **Heoconmtv**

Ngày hoàn thành: **20-02-2016**

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Nếu có điều kiện hãy mua sách để ủng hộ tác giả và nhà xuất bản nhé!

Vai trò các nhân vật

Jerry Conway: Vị Chủ tịch trẻ tuổi đương nhiệm của Công ty California - Texas đang tranh đấu trong cuộc chiến giành quyền ủy nhiệm của các cổ đông thuộc Công Ty dầu mỏ. Ông ta bắt buộc phải hoặc tin vào một người lạ trong một cú điện thoại, hoặc mất chức Chủ tịch về tay Gifford Farrell. Khi ông ta chấp nhận may rủi thì thấy mình bị gài vào một vụ án mạng...

Gifford Farrell: Một tay thương gia ghê gớm, hoạt động qua giới phụ nữ nhưng ông ta chỉ muốn một điều duy nhất, đó là giành quyền điều khiển công ty của Conway...

Rosalind: Giọng nói có vẻ quen thuộc đầy quyến rũ và cám dỗ đã thuyết phục được Conway vì bà ta đã có trong tay tài liệu mà Conway rất cần, đó là tin tức mật về kế hoạch của Farrell...

Eva Kane: Cô thư ký có khả năng và tháo vát, luôn luôn giữ quan hệ với Conway hoàn toàn trong giới hạn nghề nghiệp - Cho tới khi xếp của cô gặp người đàn bà bí mật Rosalind...

Robert King: Viên thư ký khách sạn Redfern Hotel, nghĩ rằng mình biết rõ công việc của mình, nhưng rắc rối bắt đầu xảy ra khi trí nhớ của ông ta quá dở về các khuôn mặt tới khách sạn...

Murtle Lamar: Cô gái luôn luôn nhai kẹo cao su, điều khiển thang máy của khách sạn Redfern. Cô thường đọc sách trong khi làm việc và không bao giờ nhìn lên mặt khách đi thang máy. Nhưng cô có cách riêng để nhận dạng giúp cho Perry Mason nhận ra được đối tượng...

Mildred: Cô gái cùng phòng với Rosalind, cô đã không để ý đến khuôn mặt trát đầy bột mỹ phẩm cùng với thân hình khêu gợi của mình với vài miếng vài mỏng che đậy. Nhưng cô đã mở cánh cổng và trao khẩu súng cho Conway khi cô bất chợt gặp mặt...

Perry Mason: Vị luật sư về tội phạm nổi tiếng, đã khám phá ra xác chết trên giường ngủ, nhưng lại gặp rắc rối trong việc thuyết phục cảnh sát hiểu rằng ông ta đã không đem xác chết đặt lên đó...

Paul Drake - Giám đốc hãng trinh thám tư Drake, nghĩ rằng đây chỉ là một vụ thông thường nhưng tới khi Perry Mason bị buộc tội tòng phạm...

Della Street: Cô thư ký riêng của Perry Mason, không bao giờ để xếp mất tin tưởng, ngay cả khi vị luật sư có thể bị chất vấn trước tòa...

Holcomb: Trung sĩ cảnh sát có tính đơn giản, tức giận khi bị Mason qua mặt, và lần này ông ta nghĩ rằng đã bắt được vị luật sư cùng với vũ khí gây án mạng...

Evangeline Farrell: Bà vợ độc đáo của Farrell, xinh đẹp với mái tóc hung đỏ và phong cách như một con mèo. Bà đã từng giơ móng vuốt ra khi bắt được chồng bà trong phòng tối rửa ảnh nhiều lần...

Norton Calvert: Người chồng trẻ với nỗi lòng chán nản cháy âm ỉ trong tim. Anh không thể sống được nếu vắng bóng vợ mình - Vì bây giờ anh lại có ít cơ hội hơn bao giờ hết trong sự trở về của vợ.

Hamilton Burger: Vị biện lý to con, không hài lòng về vụ án. Ông quyết đoán rằng Perry Mason đã đánh lạc hướng trong vụ án mạng này.

Chương 1

Jerry Conway lật tờ báo đến trang sáu. Cùng một đề tài như vậy cả tuần nay rồi. Đó là bài báo quảng cáo chiếm hết nửa trang với tựa đề: "HỘI ĐỒNG CỔ ĐÔNG ỦY NHIỆM". Bài báo được viết một cách khôn khéo với lời lẽ chứng tỏ bề ngoài đầy sự thực:

Quý vị cổ đông của hãng "Tìm kiếm và khai thác dầu mỏ California - Texas" đã đầu tư cho hãng bởi vì quý vị muốn có lợi túc. Quý vị muốn có lợi tức để sử dụng cho chính quý vị, cho con cháu cũng như cho những người thừa kế.

Nhưng quý vị đã nhận được gì? Ngoài sự hoàn toàn trông cậy vào may rủi, ông Giám đốc Jerry Conway đã làm được gì cho quý vị? Ông ta nói nào là phát triển, nào là xây dựng và nào là ông ta đang đặt một nền tảng vững chắc cho Công ty.

Nhưng đó không phải là con đường của những chuyên viên thượng thặng bậc nhất lựa chọn. Các chuyên viên này đã nhận định rằng Jerry Conway chỉ đang đặt nền tảng trên bãi cát.

Quý vị muốn có lợi tức, quý vị muốn có hành động. Quý vị muốn có lợi tức ngay bây giờ, năm tới hoặc trong năm tới nữa chứ không phải là mười hay hai mươi năm sau. Vậy xin quý vị hãy gửi phiếu ủy nhiệm cho Gifford Farrell. Gifford Farrell sẽ đảm nhận trọng trách giao phó và công việc sẽ phát triển tốt đẹp.

Farrell chỉ bảo đảm bằng kết quả chứ không phải bằng lời hứa. Farrell chỉ bảo đảm bằng hành động chứ không phải tà tà, bằng quyết định chứ không phải bằng mơ hồ và bằng thành tích chứ không phải bằng hy vọng.

Conway gấp tờ báo lại. Ông thấy rằng bài báo quảng cáo đó sẽ có kết quả và ông thấy mình bị tổn thương.

Theo Hội đồng Cổ đông ủy nhiệm thì thật ra hoàn toàn do may mắn nên Công ty tìm kiếm và khai thác dầu mỏ California - Texas đã được nằm trong tổ hợp Turkey Ridge. Và do đó Jerry Conway đã tạo được một lợi tức lớn cho công ty và nâng giá trị của chứng khoán. Đúng ra thì Jerry Conway đã có dự trù đầu tư Công ty vào một tổ hợp khác cũng có tiềm lực mạnh tương đương với tổ hộp Turkey Ridge, nhưng lại không thành công.

Gifford Farrell đã từng bị mất ảnh hưởng trong Công ty ngay từ đầu và đã bị Ban giám đốc cách chức, và bây giờ ông ta khởi sự lại cuộc chiến dành quyền ủy nhiệm. Ông ta quyết dành giật lấy quyền điều khiển Công ty từ tay Conway.

Ai đã hậu thuẫn cho Farrell? Nguồn tài chính nào đã yểm trợ cho các quảng cáo trên báo chí? Conway rất muốn biết và cần phải biết để tìm cách đối phó.

Kế hoạch đầu tư tổng quát chính yếu của Conway phải được thi hành một cách âm thầm. Giờ phút nào Conway để lộ ra kế hoạch, giờ phút đó coi như thất bại. Giá của các tài sản mà Conway hy vọng thu mua được sẽ tự động tăng vọt lên liền.

Conway không thể giải thích trên báo chí được. Conway có ý định sẽ báo cáo trước đại hội đồng cổ đông và hy vọng rằng hầu hết các cổ đông lớn sẽ tham dự và sẵn sàng hậu thuẫn cho mình. Nhưng

còn các cổ đông nhỏ hơn? Những cổ đông mà họ đầu tư đây một chút, kia một chút, những cổ đông mà họ chỉ muốn thấy hành động và lợi nhuận trước mắt? Liệu những người này sẽ đứng trong hàng ngũ Conway hay họ sẽ bỏ phiếu ủy nhiệm cho Farrell?

Theo nghiên cứu các tài liệu cho biết, có khá nhiều các cổ đông nhỏ đã từng nắm được quyền điều khiển Công ty, với điều kiện là họ đoàn kết thành một khối. Nếu Farrell nắm được cái phiếu ủy nhiệm của họ có nghĩa là họ đã đoàn kết thành một khối. Tuy nhiên, nếu Gifford Farrell không thu thập được tối thiểu 60 phần trăm các cổ đông nhỏ này, và "nếu" Conway có khả năng nắm được các cổ đông lớn trong đại hội cổ đông thì mọi chuyện sẽ ổn thỏa.

Tuy nhiên đó chỉ là hai chữ "Nếu" to tướng và hiện tại Jerry Conway chưa tìm được giải pháp.

Jerry Conway gấp tờ báo lại, tắt đèn văn phòng và bước ra cửa vừa vặn đúng lúc chuông điện thoại reo.

Jerry nhấc điện thoại trả lời. Ông nghĩ rằng bây giờ là lúc đích thân phải trả lời mọi cú điện thoại. Ông phải dành mọi cơ hội để trả lời và giải thích cho các cổ đông nhỏ nếu họ muốn, và biết đâu phần lớn họ sẽ gọi điện thoại đến. Hy vọng những người này họ nghe được những lời giải thích của Conway về kế hoạch của Công ty đầu tư mua các tài sản dầu mỏ mà chi tiết kế hoạch không thể thông báo trên báo chí được. Chứng khoán mà các cổ đông mua cách đây một năm bây giờ đã có giá trị tăng gấp đôi. Gifford Farrell bảo rằng đó là hoàn toàn do may mắn chứ Conway chẳng làm nên trò trống gì. Conway chỉ mỉm cười khi Farrell nói như vậy. Hãy cứ sát cánh với Conway đi, may mắn sẽ còn tới nữa, Conway hứa như vậy. Còn nếu đứng về hàng ngũ của Gifford Farrell, Công ty sẽ bị phá sản vì tham ô.

Và Jerry Conway nhấc điện thoại.

- Tôi, Jerry Conway nghe đây.

Bên kia đầu dây là một giọng nói đàn bà đầy vẻ dè dặt, úp mở và có vẻ quen thuộc.

- Ông Conway - Bà ta nói - Tôi cần phải gặp ông. Tôi có một số tin tức mật rất quan trọng và cần thiết cho ông.

- Vâng, tôi sẽ có mặt ở văn phòng vào lúc chín giờ sáng mai và...

- Không, không. Tôi không thể đến văn phòng của ông được.

- Tại sao không?

- Thiên hạ sẽ nhìn thấy tôi.

- Vậy bà đề nghị ra sao?

- Tôi muốn gặp riêng một mình ông ở một nơi nào đó mà không ai biết và không bị ai quấy rầy.

- Như vậy bà có ý định gì không?

- Vâng có. Tôi đề nghị ông tối nay hãy đến nhà trọ Apex Motel ở đường Sunset và đăng ký với tên thực của ông với tư cách độc thân. Ông hãy tắt đèn trong phòng và đừng khóa cửa. Cứ đợi tôi đến sau nửa đêm. Tôi sẽ...

- Ồ xin lỗi - Jerry ngắt ngang - Như vậy không được.

- Tại sao không được?

- Tối nay tôi mắc bận họp.

- Thế thì tối mai được không?

- Không được, tối mai tôi cũng bị kẹt nữa.

- Có phải vì ông e ngại tôi không?

- Không đâu - Conway trả lời một cách thẳng thắn.

- Ông Conway - Bà ta nói - Tôi không thể nói chuyện lâu với ông được. Tên tôi là... Rồi, cứ gọi là Rosalind. Hãy cứ gọi là Rosalind. Tôi muốn gặp ông. Tôi có những tin tức mà ông cần có, những tin tức mà ông bắt buộc phải có để bảo vệ các cổ đông, bảo vệ chính ông và cứu nguy cho công ty. Gifford Farrell đã có nhiều phiếu ủy nhiệm hơn là ông tưởng. Ông ta là một đối thủ rất nguy hiểm. Ông phải khởi sự chiến dịch chống trả lại.

- Ồ xin lỗi - Conway nói - Có một số vấn đề tôi không tiện bàn đến trên điện thoại và có một số vấn đề tôi không thể nào phát biểu trên báo chí. Hơn nữa, các cổ đông cần phải tin tưởng vào một người nào đó, nếu không, vốn liếng đầu tư của họ sẽ như nước chảy qua cầu. Trong năm vừa qua cổ phần chứng khoán của hãng do tôi điều khiển đã tăng giá trị lên gấp đôi. Tôi tin chắc rằng sẽ tiếp tục tăng lên và...

- Trời ơi! - Giọng nói gắt lên - Đừng thuyết trình với tôi nữa. Tôi đã biết rồi. Gifford Farrell là một tay đại bợm. Hắn ta cố giành lấy quyền điều khiển Công ty để hắn ta và đám bè bạn tha hồ đục khoét bằng những thủ đoạn tinh vi. Tôi không thể tin tưởng hắn ta dù chỉ đứng gần hắn ta trong vài giây đồng hồ. Tôi muốn rằng ông có được những tin tức mà tôi hiện đang nắm giữ.

- Thế bà có thể gửi bằng thư tín cho tôi được không? - Conway hỏi một cách tò mò.

- Không, tôi không thể gửi bằng thư được - Bà ta nói với vẻ sốt ruột - Và xin ông hiểu cho rằng tôi rất có thể gặp nguy hiểm khi tiếp chuyện với ông.

- Nguy hiểm gì vậy? - Jerry hỏi.

- Nguy hiểm có thể bị thủ tiêu. - Bà ta trả lời một cách giận dữ và cúp máy.

Jerry Conway ngồi nán lại bên bàn làm việc vài phút sau khi đã gác ống nghe trên máy. Có một điều gì là lạ trong giọng nói của người đàn bà trên đầu dây bên kia.

Tuy nhiên, Jerry thấy cần phải đề phòng. Trong hai tuần qua có hàng chục lần thiên hạ định gài bẫy. Nếu Jerry đến nhà trọ, để cửa mở và gặp người đàn bà trẻ trong căn buồng không ánh sáng, và có lẽ chỉ vài phút sau thôi, tiếng còi của cảnh sát vang lên và... không, Jerry không thể chấp nhận may rủi như vậy được. Chỉ cần báo chí đề cập đến mình một cách thiếu thiện cảm cũng đủ để lật ngược tình thế trong cuộc chiến dành quyền ủy nhiệm này.

Jerry ngồi nán chừng mười lăm phút, sau đó tắt đèn, kiểm tra chốt khóa cửa và bước ra thang máy.

Ngày hôm sau Rosalind gọi điện thoại đến vào lúc hơn mười một giờ.

Cô thư ký của Jerry Conway nói:

- Có một bà trên điện thoại xưng tên là Rosalind. Bà ta nói là ông biết bà ta. Bà ấy muốn nói chuyện với ông và chuyện quan trọng.

- Tôi sẽ tiếp chuyện với bà ấy. - Jerry nói và nhấc điện thoại.

- Vâng chào bà.

Vẫn giọng nói của người đàn bà xưng tên Rosalind, giọng nói êm dịu và Conway có cảm tưởng như mình đã quen thuộc nhưng không nhớ ra ở đâu.

- Chào ông Conway.

- Vâng chào bà Rosalind.

- Ông có biết là ông đã bị theo dõi không?

Jerry do dự một lát rồi trả lời.

- Tôi lấy làm lạ nếu có ai đó nhọc công sức để ý đến sự đi lại tới lui của tôi.

- Vâng, ông đã bị theo dõi bởi một hãng trinh thám tư có tiếng - Bà ta nói - Và hãng trinh thám đó đã tăng cường mấy tay xạ thủ chuyên nghiệp. Hãy cẩn thận và hết sức cẩn thận.

- Cám ơn bà đã cho biết. - Jerry nói.

- Nhưng - Bà ta nói - ông cần phải gặp tôi. Tôi cố nghĩ phương cách để tiếp sức với ông. Một trong những người đang theo dõi ông hiện giờ là một tay thám tử tư, anh ta không nguy hiểm. Anh ta chỉ làm công việc theo dõi thường xuyên thôi. Tuy nhiên có một tay khác tên là Baker mà người ta thường gọi là Baker Tử thần. Hắn ta đần độn và hoạt động đơn độc. Hãy đề phòng hắn. Ông có mang súng trong người không?

- Ồ, không! - Conway trả lời.

- Vậy hãy lấy giấy phép mang súng - Bà ta nói - Việc nhận ra tên thám tử theo dõi ông thì dễ thôi, nhưng còn Baker thì khó hơn. Hiện giờ hắn ta đang lái một chiếc xe màu đen, phía góc sau xe bị móp. Hãy đừng chấp nhận may rủi với hắn. Bọn này sống về nghề đó, đừng nghĩ rằng bọn chúng đàng hoàng. Ông tin tưởng ở sự thẳng thắn của cuộc chiến dành quyền ủy nhiệm và ông đặt kế hoạch theo con đường đó. Nhưng những người này lại không chơi như vậy.

Có một điều là xin ông đừng nói với bất cứ ai rằng ông đã nói chuyện với tôi. Đáng nhẽ tôi không nên để ông biết tên, nhưng vì tôi muốn thẳng thắn nói chuyện với ông một cách chân thành.

Jerry Conway nhíu mày suy nghĩ rồi nói:

- Bà có thể cho biết sơ qua về tin tức mà bà có, một vài điều mà...

- Vâng - Bà ta nói - Tôi có thể cho ông biết về con số phiếu ủy nhiệm mà Farrell có được, và nếu ông có thể bảo đảm an toàn cho tôi, tôi có thể cung cấp cho ông tên của những người mà họ đã gửi phiếu ủy nhiệm. Mặc dù vậy, nếu bất kỳ một chút tin tức nào lọt ra ngoài, người ta sẽ biết ngay rằng nó từ đâu ra và tôi sẽ bị nguy hiểrn.

- Nguy hiểm tới múc độ nào? - Jerry Conway hỏi - Nếu đó là nguy hiểm về kinh tế thì tôi...

- Đừng có ngây thơ! - Bà ta ngắt ngang một cách mỉa mai - Tôi đã từng thấy một cô gái là nạn nhân của Baker Tử thần. Tôi... Ồ!.

Điện thoại chợt ngắt và máy ngừng liên lạc.

Jerry Conway suy nghĩ vấn đề một cách hết sức cẩn thận. Trưa hôm đó khi về nhà, Jerry đã lái xe chạy ngoằn ngoèo các đường phố và luôn luôn quan sát kính chiếu hậu để xem có ai theo dõi mình không. Ông không nhận ra một dấu hiệu nào là có xe theo dõi mình cả, nhưng ông vẫn cảm thấy khó chịu và ông biết rằng mình đang gặp nguy hiểm.

Conway thấy rằng mình cần phải nắm lấy dịp may từ Rosalind. Nếu bà ta có được tin tức đúng như bà ta nói thì đó là một tài liệu vô cùng quý giá. Nếu Conway biết được tên những người đã ủy nhiệm cho Farrell thì vẫn còn đủ thì giờ để mở chiến dịch tranh thủ những người này.

Rosalind lại gọi lần nữa vào lúc hai giờ ba mươi. Lần này giọng của bà ta đầy vẻ thất vọng và như muốn giải thích.

- Tôi cần phải trao tin tức này cho ông để ông có đầy đủ dữ kiện mà hành động. Nếu không, Công ty sẽ bị phá sản.

- Thực ra bà muốn gì?

- Tôi muốn cung cấp cho ông tin tức. Điều chủ ý tôi muốn là không để cho Gifford Farrell và đồng bọn lũng đoạn Công ty. Tôi muốn bảo vệ các cổ đông và tôi... tôi muốn trả thù.

- Trả thù ai vậy?

- Ông chịu khó suy nghĩ thì biết.

- Được rồi - Conway nói - Tôi sẽ cho người đại diện tôi đến gặp bà. Tôi có thể...

Bà ta ngắt ngang bằng một tràng cười rộ.

- Câu chuyện này là câu chuyện chỉ riêng mình tôi với cá nhân ông mà thôi, cá nhân ông với tư cách là người đứng đầu trong Công ty. Tôi không thể có bảo đảm từ bất cứ một ai khác. Nếu ông quá cẩn thận không đám gặp mặt trực tiếp với tôi để nhận tin tức này, thì những gì mà Gifford Farrell nói về ông hoàn toàn không sai!

Conway bất chợt đi đến quyết định và nói:

- Được rồi, hãy gọi lại tôi mười lăm phút sau. Hiện giờ tôi quá bận không thể tiếp tục thảo luận được. Xin bà vui lòng gọi lại sau mười lăm phút được không?

- Vâng, tôi sẽ gọi lại.

Conway quay sang nói với cô thư ký:

- Cô Kane, người đàn bà vừa mới điện thoại cho tôi, sẽ gọi lại sau mười lăm phút. Bà ta sẽ thảo luận với tôi về cuộc gặp mặt. Cuộc gặp sẽ được tổ chức một cách tuyệt đối bí mật. Tôi muốn cô nghe trên điện thoại cuộc nói chuyện của chúng tôi và ghi tốc ký lại tất cả những gì đã nghe được để trong trường hợp cần thiết có thể lập lại cuộc nói chuyện một cách chính thúc hợp pháp.

Eva Kane luôn luôn trầm tĩnh, làm việc một cách khoan thai và đầy đủ khả năng nghề nghiệp.

- Thưa ông giám đốc, chỉ cần ghi tốc ký những gì bà ta nói hay ghi toàn thể cuộc nói chuyện?

- Cô hãy ghi tất cả cuộc nói chuyện. Chuyển bản tốc ký sang bản văn đọc được ngay sau cuộc nói chuyện. Sẵn sàng trong trường hợp cần đưa ra bằng chứng.

- Vâng, thưa ông giám đốc.

Eva trả lời xong, bước ra khỏi văn phòng.

Mười lăm phút sau vẫn chưa thấy điện thoại reo, Conway sốt ruột bước tới lui trong phòng.

Bất chợt chuông điện thoại reo vang. Conway bước nhanh đến bàn chụp vội điện thoại và nói:

- Vâng. Tôi nghe.

Đầu giây bên kia giọng nói của Eva Kane vẫn bình thản một cách nghề nghiệp.

- Có một người đàn bà gọi điện thoại đến nói ông có hẹn bà ta gọi đến. Bà ta xưng tên là Rosalind.

- Cô sẵn sàng cả chứ cô Kane? - Conway hỏi.

- Thưa ông giám đốc vâng.

- Hãy cho tôi nói chuyện với bà ta.

Giọng nói của Rosalind vang lên trên đầu dây.

- Xin chào, phải ông Conway không?

- Vâng, phải bà Rosalind không?

- Vâng. Ông quyết định ra sao?

- Được rồi - Conway nói - Tôi rất muốn gặp bà, nhưng tôi cũng cần phải đề phòng.

- Đề phòng cái gì?

- Đề phòng có thể bị mắc bẫy.

Đầu dây bên kia chợt bật lên giọng cười có vẻ chua chát.

- Ông làm như còn bé bỏng, độc thân với cái tuổi băm sáu. Đâu còn ai chịu trách nhiệm về hành vi cử chi của ông nữa. Vậy mà ông lại lo bị mắc bẫy! Tối nay đúng năm giờ ba mươi, tên thám tử theo dõi ông sẽ hết ca trực. Một tay khác sẽ đến thay thế cho ca tối. Bọn họ sẽ không bàn giao trực tiếp đâu. Một đôi khi tên trực ca đêm đến muộn. Sẽ có cách làm cho tên đó đến muộn đêm nay. Vậy đúng năm giờ băm sáu phút ông hãy rời văn phòng lên xe, lái về hướng tây trên đại lộ Sunset. Quẹo phải trên đường Vine rồi quẹo trái sang đại lộ Hollywood. Đi đến đường Ivar thì quẹo phải và chuẩn bị để vượt đèn đỏ. Vọt ngay xe khi đèn vừa tỏ. Nhìn kính chiếu hậu. Quẹo gắt cua. Chắc chắn rằng ông không bị theo dõi. Tôi nghĩ rằng ông có thể ngắt được cái đuôi theo dõi nếu có.

- Rồi sau đó? - Conway hỏi.

- Sau đó, hãy chú ý - Bà ta nói - Sau khi đã chắc chắn rằng ông không bị theo dõi, hãy lái xe đến tiệm thuốc tây Empire Drugstore ở đường Sunset. Ở tiệm đó có ba buồng điện thoại. Hãy đến buồng xa nhất từ cửa ra vào. Bước vào buồng đúng sáu giờ mười lăm và điện thoại sẽ reo. Hãy trả lời điện thoại. Nếu ông đã thành công trong việc ngắt cái đuôi theo sau, ông sẽ nhận được địa chỉ nơi đến để lấy tài liệu. Nếu cái đuôi theo dõi vẫn còn, điện thoại sẽ không reo.

- Bà làm có vẻ như một điệp vụ quốc tế ghê gớm - Conway nhận xét với vẻ hơi riễu cột - Nhưng bà có bất cứ tin tức gì...

- Ghê gớm thực sự đó! - Bà ta ngắt ngang - Thế ông muốn có danh sách những cổ đông đã gửi phiếu ủy nhiệm cho Farrell không?

- Tôi rất cần.

- Vậy thì hãy cứ đến mà lấy. - Bà ta nói và cúp máy.

Vài phút sau Eva Kane bước vào phòng và trao cho Conway tập giấy đánh máy.

- Thưa ông giám đốc, bản văn cuộc nói chuyện đã được đánh máy xong.

- Cám ơn cô.

Cô thư ký quay ra định bước về phía cửa, nhưng bất chợt ngừng lại và tiến lại gần Conway.

- Theo tôi nghĩ, ông giám đốc không nên đi.

Conway nhìn cô thư ký với con mắt ngạc nhiên.

- Ồ, tôi nhớ ra rồi - Kane nói tiếp với nhịp độ thật nhanh như e ngại rằng ông giám đốc sẽ chận lại không cho cô nói - Tôi biết ông giám đốc không bao giờ chấp nhận bất cứ nhận xét nào của ai trong văn phòng này. Tôi hiểu, đối với ông tôi chỉ là một bộ phận nhỏ bé của công ty. Nhưng dù sao tôi cũng vẫn có tình người. Tôi biết ông đang gặp khó khăn và tôi muốn ông thắng trong cuộc chiến này... và tôi hiểu về những giọng nói của đàn bà và... - Kane ngập ngừng muốn nói tiếp nhưng lại thôi.

- Ồ, tôi không biết rằng tôi đã cách biệt với mọi người như vậy? Xin đừng hiểu lầm tôi.

- Tôi chỉ muốn nói là ông ít để ý tên các cá nhân... Tôi muốn nói là ông luôn luôn xử lý mọi việc trên căn bản công vụ mà thôi. Tôi biết là tôi đang nói năng lộn xộn lắm, chẳng ăn nhập gì vào vấn đề, nhưng xin ông đừng nghe theo lời đề nghị kỳ dị của người đàn bà này.

- Tại sao?

- Bởi vì đó là cái bẫy.

- Làm sao cô biết đó là cái bẫy?

- Bởi vì rất đơn giản, khi bà ta có tin tức cần cung cấp cho ông, bà ta chỉ cần bỏ nó vào một phong bì, viết tên và địa chỉ của ông, dán tem và bỏ vào một thùng thư gần đâu đó.

Conway gật đầu suy nghĩ.

Kane lại tiếp tục nhận định.

- Tất cả cái chuyện bí mật này, tất cả cái trò ghê gớm này chỉ là một cái bẫy.

Conway quay sang nói một cách nghiêm trọng.

- Nhưng tôi không thể bỏ qua cơ hội nhận các tin tức này.

- Như vậy là ông quyết định đi à?

- Tôi phải đi - Ông nói một cách quyết tâm - Cô có để ý đến giọng nói của bà ta à?

Kane gật đầu.

- Cô có nhận xét gì?

- Tôi đã được huấn luyện cặp tai để nghe các giọng nói trên điện thoại. Tôi đã từng là nhân viên tổng đài điện thoại khoảng hai năm. Tôi thấy có gì khác lạ trong giọng nói của bà ta... và tôi... À, ông có nghĩ rằng ông đã từng nghe giọng nói đó trước đây không?

Conway nhíu mày nói.

- Cô nói gì, bây giờ tôi mới để ý. Đúng như vậy. Có một cái gì đó trong nhịp độ từ ngữ của bà ta lúc nói.

Eva Kane gật đầu.

- Có lẽ chúng ta biết bà ấy. Bà ta phải là người đã từng đến văn phòng này. Ông đã nói chuyện với bà ta thì ông thấy đấy, bà ta đã sửa giọng. Bà ta là người mà cả tôi và ông đều biết, chính điều đó làm tôi thêm nghi ngờ. Tại sao bà ta lại nói dối ông, tôi muốn nói là tại sao bà ta lại đánh lừa sự nhận dạng của ông?

- Nhưng dù sao tôi cũng vẫn phải đi - Conway quyết định - Tài liệu đó là một tin tức quá quý giá, một sự sống còn. Tôi không thể để cơ hội như vậy vuột khỏi tầm tay.

Bất chợt Eva Kane ý thức được sự việc.

- Vâng, thưa ông giám đốc. - Cô nói và rời khỏi văn phòng.

Conway điều chỉnh lại đồng hồ theo đúng giờ đài phát thanh phát tín hiệu rồi lên xe và lái theo chỉ dẫn đúng theo giờ phút đã định. Conway vọt xe qua vừa lúc đèn đỏ, bỏ lại phía sau chiếc xe hình như có vẻ đeo theo sau. Chiếc xe theo sau vọt theo nhưng đã bị cảnh sát thổi còi chặn lại.

Sau đó Conway lái xe vào dòng xe cộ. Đến sáu giờ năm phút đã có mặt tại tiệm thuốc tây, ngồi chờ trong phòng điện thoại thứ ba xa nhất kể từ cửa.

Lúc sáu giờ mười hai phút điện thoại reo.

Conway nhấc ống nghe trả lời.

- Phải ông Conway đó không? - Giọng đàn bà hỏi.

- Vâng... phải Rosalind không?

- Đừng hỏi gì cả. Rosalind phải đề phòng tránh mặt kẻ theo dõi. Đây là hướng dẫn vị trí đến, sẵn sàng chưa?

- Rồi.

- Ngay khi cúp điện thoại, hãy rời khỏi tiệm thuốc, lên xe lái đến khách sạn Redfem Hotel. Đậu xe tại bãi và vào phòng khách. Bảo với người thư ký khách sạn tên ông là Gerald Boswell và ông đang chờ nhận một phong bì. Người thư ký sẽ đưa cho ông phong bì đó. Mở ra ông sẽ biết việc gì phải làm tiếp.

Giọng nói cúp máy và không hề chào từ biệt.

Conway rời phòng điện thoại, ra xe và lái thẳng đến khách sạn Redfern Hotel.

- Ông có thư của Gerald Boswell không? - Conway hỏi người thư ký.

Viên thư ký ngân ngừ một chút làm Conway thấy e ngại nếu bị hỏi thêm về giấy tờ chứng minh. Nhưng rồi viên thư ký kéo trong ngăn hộc ra mấy chiếc phong bì và kiểm tra từng chiếc.

- Boswell, - Viên thư ký vừa nói vùa kiểm tra các phong bì - Boswell, họ tên đầy đủ là gì?

- Gerald Boswell.

- Ở đây, Gerald Boswell. - Viên thư ký trao cho Conway một chiếc phong bì dài.

Trong khoảnh khắc tim Conway đập thình thịch. Chiếc phong bì lớn và dầy được dán kín. Đấy có thể là danh sách các cổ đông đã gửi phiếu ủy nhiệm cho Farrell. Danh sách này là chủ bài nắm vận mệnh của Conway trong trận chiến dành quyền điều khiển công ty.

Conway bước về phía góc xa của phòng khách, ngồi xuống chiếc ghế giả vờ như chờ đợi ai đó và ngấm ngầm quan sát mọi người trong phòng khách. Bên dãy ghế gần đó một người đàn bà trung niên đang cắm cúi đọc báo, bên cạnh là một cô gái có vẻ như chờ đợi ai đó và rõ ràng là cô ta không hề tỏ một chút gì quan tâm đến mọi chuyện xung quanh mà chỉ chăm chú nhìn ra phía cửa ra vào phòng khách.

Conway rút con dao bấm trong túi rọc phong bì và kéo các giấy tờ bên trong ra.

Trong phong bì gồm một xấp giấy báo cũ được cắt ra vừa vặn kích thước phong bì để nhét vào cho cộm chứ không hề có giá trị gì khác vì các mảnh báo được cắt một cách bất kỳ.

Tuy nhiên cùng với xấp giấy báo này là một chiếc chìa khóa phòng có đeo theo tấm thẻ đồng ghi số. Trên thẻ ghi phòng 729 khách sạn Redfern Hotel.

Tính cẩn thận báo cho Conway biết rằng nên ngừng ở đó, nhưng cứ nghĩ đến sự việc lại làm cho Conway có cảm tưởng là thua cuộc. Kẻ nào nghĩ ra phương thức này phải là kẻ rất rành tâm lý. Sau khi đã làm một số điều bất thường để tránh né bị theo dõi, Conway đương nhiên bị đặt vào tình trạng phải tiến bước mà không hề ngờ tới.

Conway nhét xấp báo trở lại phong bì và quẳng chiếc phong bì vào sọt rác, sau đó đi về phía thang máy. Dù sao cũng phải lên phòng 729.

Cô gái điều khiển thang máy hình như để hết tâm trí vào cuốn truyện trên tay. Cô chỉ liếc nhìn qua Conway rồi lại tiếp tục cúi xuống.

- Tầng bảy. - Conway nói.

Cô gái nhấn nút thang máy đưa lên tầng bảy, ngừng lại, Conway bước ra và thang máy được đưa xuống ngay tầng trệt.

Khách sạn thuộc vào hạng hai nên không được lịch sự cho lắm. Mọi nơi đều sạch sẽ nhưng sạch sẽ của sự khử trùng. Các tấm thảm đều mỏng. Các đèn trang hoàng thuộc loại rẻ tiền và ánh sáng trên hành lang hơi tối.

Conway tìm thấy phòng 729 và gõ cửa.

Không có tiếng trả lời.

Một lát sau, Conway gõ tiếp. Vẫn không có tiếng trả lời.

Nắm chiếc chìa khóa trong tay, Conway như thấy bị thúc giục. Ý nghĩ muốn mở cửa buồng có vẻ như yếu hơn ý nghĩ đút chìa khóa vô túi, ra thang máy và bỏ lại đằng sau chuyện bí mật của căn buồng khóa cửa mà trong đó có thể có danh sách các cổ đông ủy nhiệm.

Nhưng rồi Jerry Conway nhét chìa vào ổ khóa. Cánh cửa được nhẹ nhàng mở ra.

Conway bước vào căn phòng có hai buồng. Cánh cửa buồng ngủ khép kín.

- Có ai ở nhà không? - Conway hỏi.

Không một tiếng động.

Conway khép cánh cửa ngoài lại và liếc quanh quan sát tình hình. Conway hy vọng rằng đây là cách thức trao tài liệu mà người trao tài liệu không muốn gặp mặt. Buồng khách hoàn toàn trống trơn không có gì. Bất chợt cánh cửa buồng ngủ mở ra và một cô gái trên mình chỉ mặc chiếc quần lót và nịt ngực, chân đi vớ dài mỏng dính. Vùa bước ra buồng ngoài vừa hát nhỏ một điệu nhạc.

Tóc cô gái được cột bởi chiếc khăn, trên khuôn mặt là một lớp bột màu xám xịt mà Conway chợt nhớ ra đó là bột đắp để lột da của hàng mỹ phẩm. Bột đắp đến tận cổ.

Thân hình cô gái trông thật khêu gợi với bộ đồ lót mỏng dính.

Conway ngạc nhiên đứng lặng im.

Bất chợt cô gái thấy có người lạ trong buồng, Conway nghĩ rằng cô gái sẽ kêu cứu. Chất bột đắp mặt làm cho Conway không thấy được biểu hiện sợ hãi của cô gái mà chỉ thấy cặp mắt tròn và đôi môi đỏ mở rộng.

- Khoan đã, để tôi giải thích - Conway nói nhanh và tiến về phía cô gái - Có phải cô là Rosalind không?

Cồ gái trả lời với giọng nặng chịch vì bột đáp quanh miệng và cổ.

- Tôi là bạn cùng phòng với Rosalind. Tên tôi là Mildred. Còn ông là ai, tại sao lại vào đây?

Mildred ở vào lứa tuổi hăm sáu hăm bảy, thân hình đều đặn và nảy nở.

Đứng trong phòng khách sạn đối diện với cô gái này, Conway có cảm tưởng như ở ngoài cõi thực và mình đang tham gia trong một màn kịch tài tử, đóng vai nhân vật mà không biết rõ phải làm gì và chỉ còn biết chờ để nhập vai theo nữ diễn viên đối diện.

- Làm sao ông vào được phòng? - Cô gái hỏi với giọng nặng chình chịch.

- Rosalind đưa chìa khóa cho tôi - Conway trả lời - Tôi đến gặp cô ta ở đây. Cô Mildred, cô đừng sợ. Tôi không làm gì cô đâu. Hãy mặc quần áo vào. Tôi ngồi chờ Rosalind.

- Nhưng tại sao Rosalind lại đưa chìa khóa cho ông? Tôi... Đó không hẳn là tại Rosalind... Ông có biết tôi nghĩ gì khi gần như trần truồng đứng trước mặt một người đàn ông lạ trong phòng này không? Làm sao mà tôi biết được chính Rosalind trao chìa khóa cho ông? Nhưng dù sao ông là ai?

- Tôi đã tiếp xúc với Rosalind - Conway nói - Cô ta có một số giấy tờ trao cho tôi và tôi nhận ở đây.

- Giấy tờ à? Mildred nói - Giấy tờ, để tôi xem.

Cô gái bước nhanh về phía bàn như có chủ đích và Conway lại cảm thấy như có vẻ đang xem một nữ diễn viên đóng vai trên sân khấu. Cô ta thò tay vào trong ngăn bàn, bất chợt Conway nghe thấy

tiếng lên cò súng và một nòng súng đen ngòm nằm trong bàn tay run rẩy của cô gái đang hướng về phía mình. Ngón tay run run của cô gái đặt vào cò súng.

- Ê! - Conway nói - Dừng có hươ81ng súng vào tôi. Cô điên rồi, súng có thể nổ đó!

- Giơ tay lên! - Cô gái nói.

- Cái gì vậy - Conway nói - Đừng có điên! Cô đã lên cò súng, chỉ bóp nhẹ là nó nổ. Bỏ súng xuống. Tôi không có ý định làm hại cô đâu.

Cô gái tiến lại gần và chĩa khẩu súng vào bụng Conway.

- Giơ tay lên, ông sẽ đi nằm nhà đá.

Bàn tay nắm khẩu súng một cách run rẩy. Ngón tay cái móc trên cò súng.

Conway đợi cô gái tiến thêm một bước, tính khoảng cách và bất thình lình đưa tay trái nắm cổ tay cầm súng và tay phải tước lấy khẩu súng.

Conway cẩn thận nhả cò và nhét khẩu súng vào trong túi.

- Thật là điên khùng! Cô có biết chút xíu nữa cô đã giết tôi rồi không?

Cô gái bước lùi trở lại ngồi trên ghế băng dài, ngước mắt nhìn lên một cách sợ hãi.

Conway bước lại trước mặt cô gái nói.

- Hãy bình tĩnh lại. Tôi không làm gì hại cô đâu. Tôi đến đây không phải để gây rắc rối. Tôi chỉ có một mục đích duy nhất là lấy các giấy tờ do Rosalind đưa. Cô có hiểu như vậy không?

- Đừng hại tôi! Xin đừng giết tôi. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì... Đừng giết tôi. Ví tiền ở trên bàn, tất cả mọi thứ đều ở trong ví. Cứ lấy đi. Xin đừng... đừng...!

- Im đi! Conway nạt lớn - Tôi đã giải thích cho cô nghe. Cô có hiểu không? Cô có nghe tôi nói gì không?

- Xin đừng giết tôi! Tôi sẽ làm bất cứ gì ông muốn, xin đừng giết tôi.

Conway bất chợt đi đến quyết định và nói:

- Tôi sẽ đi khỏi đây. Không được đến gần điện thoại năm phút sau khi tôi rời khỏi đây. Không được nói với bất cứ ai là tôi có mặt ở đây. Không cho một ai biết ngoại trừ Rosalind. Cô có hiểu không?

Cô gái ngồi im lặng. Khuôn bột đắp trên mặt che mất biểu hiện sợ hãi của cô gái.

Conway bước nhanh ra cửa, kéo cửa mở và đóng lại, sau đó đi nhanh về phía hành lang bước vội xuống các bậc thang xuống tới tầng năm và tiến lại phía thang máy nhận nút.

Một lát sau thang máy lên tới, cửa mở, Conway bước vào với nhịp thở gấp và tim đánh thình thịch.

Cô gái điều khiển thang máy luôn mồm nhai keo cao su. Cô cầm quyển truyện trên tay phải, tay trai nhấn nút điều khiển thang máy xuống tầng trệt. Cô nói mà không hề ngước mặt lên:

- Chắc ông phải đi bộ từ tầng bảy xuống tầng năm?

Conway thấy tốt nhất nên im lặng không trả lời. Cô gái vẫn cúi đầu và chỉ hơi ngẩng lên một chút để liếc nhìn Conway thật nhanh.

Conway không dám trả chìa khóa phòng 729 trên bàn thư ký và bước thật nhanh thay vì muốn chạy qua phòng khách của khách sạn vì trong túi còn cộm khẩu súng.

Qua khỏi cửa, Conway đi nhanh về chỗ đậu xe, nhảy vội vào trong xe mở máy và lấy lại bình tĩnh. Sau đó cảm thấy vướng cộm trong túi liền thò tay lấy khẩu súng cỡ 38 và định bỏ vào ngăn hộc đựng

găng tay trong xe, nhưng để đề phòng an toàn, Conway mở ổ chứa đạn. Tất cả có năm viên đạn còn nguyên và một viên đạn đã được bắn còn lại vỏ đạn.

Conway lắp lại ổ đạn và ngửi nòng súng. Mùi thuốc súng mới bắn vẫn còn đọng lại trong nòng.

Bất chợt kinh hoàng, Conway đẩy khẩu súng vào trong ngăn hộc và vọt xe đi thụt nhanh.

Khi ngang qua một trạm xăng Conway rẽ vào, đậu xe và tìm số điện thoại của luật sư Perry Mason.

Điện thoại niên giám có ghi số của văn phòng luật sư Perry Mason. Không có ghi số tư gia nhưng có ghi số điện thoại trực đêm.

Conway gọi số điện thoại trực đêm.

Trên đầu dây chợt vang lên giọng nói.

- Đây là bản văn được ghi âm lại. Nếu quý vị muốn gọi Văn phòng của luật sư Perry Mason về một vấn đề khẩn cấp quan trọng, quý vị có thể gọi văn phòng trinh thám tử Drake. Xin ghi tên địa chỉ và nghề nghiệp. Luật sư Mason sẽ liên lạc với quý vị trong thời gian sớm nhất.

Chương 2

Chuông điện thoại nhà riêng của Perry Mason reo vang.

Đây là số điện thoại không được ghi trong niên giám và chỉ có hai người biết được mà thôi. Một là Della Street cô thư ký riêng của Perry Mason và hai là Paul Drake giám đốc hãng trinh thám tư Drake.

Mason vừa định bước ra khỏi nhà, quay lại nhấc ống nghe.

Đầu dây bên kia, tiếng của Paul Drake.

- Perry! Có một vụ khá hấp dẫn đối với anh.

- Vụ chi vậy?

- Anh có theo dõi vụ tranh giành quyền ủy nhiệm của Công ty tìm kiếm và khai thác dầu mỏ California - Texas không?

- Tôi biết có một trận chiến về vụ đó - Mason nói - Tôi thấy quảng cáo trên báo trong tuần vừa qua.

- Jerry Conway, đương kim giám đốc Công ty đang chờ ở đầu dây điện thoại khác. Ông ta gọi từ một buồng điện thoại công cộng và đang bị kích thích vì nghĩ rằng bị gài bẫy nên muốn gặp anh ngay.

- Gài bẫy loại gì? - Mason hỏi - Trò dọa nạt, tống tiền hay...?

- Không rõ - Drake nói - Nhưng ông ta một khẩu súng mới bắn một phát đạn. Dĩ nhiên vừa mới nắm được điểm quan trọng nhất trong cuộc nói chuyện với ông ấy. Nhưng ông ta có cả một chuyện độc đáo để kể với anh mà tôi chắc rằng anh sẽ quan tâm. Ông ta nói có đủ tiền để trả tất cả mọi lệ phí hợp lý, và ông ta muốn có hành động ngay.

- Một khẩu súng à? - Mason hỏi.

- Đúng như vậy.

- Làm sao ông ta có?

- Ông ấy nói là giật từ tay một người con gái.

- Ở đâu?

- Trong một căn phòng khách sạn.

- Có phải ông ta đưa cô gái tới khách sạn không?

- Ông ấy nói không và bảo rằng ông ấy có chìa khóa của căn phòng. Cô gái xuất hiện và dí súng vào người ông ta. Cô gái tay chân run lẩy bẩy và ông ta đã tước súng của cô ấy. Sau khi rời khỏi khách sạn ông ta mới khám phá ra là khẩu súng vừa mới bắn một phát đạn. Ông ta sợ rằng có thể bị gài vào một cái bẫy.

- Một câu chuyện thật là ấm ớ! - Mason nói.

- Chính tôi cũng nghĩ như vậy - Drake nói - Điểm đáng chú ý là nếu ông ta bị bắt và kể lại câu chuyện ấm ớ đó thì thiên hạ chắc cũng có người dạy cho ông ta cách nói láo mà khả dĩ còn có thể nghe được.

- Nhưng họ cũng cần phải suy nghĩ cho kỹ về những câu chuyện bịa của họ. - Mason nói.

- Tôi hiểu - Paul Drake nói - Nhưng anh cũng nên chỉ cho ông ta thấy những sơ hở trong câu chuyện của ông ta kể.

- Thế ông ta có được nghe ý kiến của anh về câu chuyện này không?

- Không.

- Hãy bảo ông ta rằng lệ phí là một ngàn đô-la. Nếu đồng ý tôi sẽ tiếp xúc.

- Hãy chờ trên đầu máy - Drake nói - Ông ta ở đường dây khác.

Một lát sau tiếng của Paul Drake trở lại trên đầu dây.

- Perry, còn nghe không.

- Nghe đây. - Mason trả lời.

- Jeny Conway nói rằng có thể chịu hai ngàn đô-la. Ông ta quá sợ hãi và chẳng tính toán gì được cả.

- Vậy thì được - Mason nói - Hãy bảo Conway đến văn phòng của anh và viết tấm ngân phiếu một ngàn đô-la. Anh hãy chuẩn bị cho tôi vài tay cừ khôi trong trường hợp cần đến họ. Tôi sẽ lên đường tới văn phòng ngay.

Mason tắt đèn và lái xe đến văn phòng Paul Drake.

Jerry Conway đứng bật dậy khi Mason bước vào phòng.

- Tôi có cảm tưởng rằng tôi đã bước chân vào bẫy - Ông ta nói - Tôi không rõ mức độ tệ hại sẽ đi tới đâu, nhưng... thực ra thì đã tốn kém quá nhiều tiền bạc trong cuộc chiến dành quyền ủy nhiệm này, và phe bên kia rất muốn hành động và hành động bất kỳ một điều gì. Bọn họ không chịu ngồi im.

Drake đẩy nhẹ tấm ngân phiếu trên mặt bàn về phía Pery Mason.

- Ông Conway đã ký ngân phiếu trả tiền lệ phí luật sư.

- Thế anh đã sẵn sàng người chưa? - Mason hỏi Paul Drake.

Drake gật đầu.

Mason kéo chiếc ghế dựa, quay ngược lại để thành dựa lưng hướng ra ngoài và ngồi tì hai khuỷu tay trên thành ghế, quay mặt về phía Conway nói.

- Được rồi, ông nói tiếp đi.

- Tôi không có nhiều thì giờ - Conway nói một cách nôn nóng - Thực ra thì...

- Xin đừng quanh co nữa - Mason nói - Ông cần phải kể lại đầy đủ câu chuyện cho tôi nghe. Hãy kể thật nhanh và bắt đầu từ đầu.

Conway nói:

- Chuyện bắt đầu do một cú điện thoại.

- Ai gọi? - Mason hỏi.

- Một người đàn bà trẻ nói tên là Rosalind.

- Ông đã từng gặp bà ta?

- Tôi không rõ.

- Tại sao ông lại không rõ?

- Trong đêm, tôi gặp một cô gái tự xưng là bạn cùng phòng với Rosalind. Tôi... Tôi e rằng...

- Cứ tiếp tục - Mason nói - Hãy cứ kể hết đừng dễ dãi bỏ qua mọi chi tiết.

Conway kể lại câu chuyện đã xảy ra. Mason tựa người về phía trước, hai cánh tay gấp lại tì trên thành ghế, cằm tựa trên hai cổ tay, cặp mắt nhíu lại trong tình trạng tập trung tư tưởng. Mason không hề hỏi lại, không hề ghi nốt mà chỉ đơn giản chăm chú nghe.

Khi đã kể hết, Mason hỏi.

- Thế khẩu súng đâu?

Conway rút khẩu súng trong túi ra.

Mason không cầm xem mà chỉ nói.

- Mở buồng đạn ra xem.

Conway lắc súng mở buồng đạn.

- Cầm nghiêng súng để ánh sáng chiếu rõ.

Conway nghiêng khẩu súng.

- Lấy chiếc vỏ đạn đã bắn ra. - Mason nói.

Mason vẫn giữ nguyên hai tay không sờ tới khẩu súng, nhoài người tới trước ngửi nòng súng và vỏ đạn.

- Thôi được rồi, ráp lại như cũ. Cất súng vào trong túi. Còn chiếc chìa khóa phòng khách sạn đâu?

- Tôi giữ đây.

- Đưa cho tôi.

Conway trao chiếc chìa khóa. Mason cầm lấy quan sát một lúc, sau đó bỏ vào túi.

Quay sang Paul Drake, Mason nói.

- Tôi muốn anh đi với tôi.

- Thế còn tôi? - Conway hỏi.

- Ông cứ ở đây.

- Thế tôi phải làm gì với khẩu súng?

- Không làm gì cả.

- Tôi có phải báo cho cảnh sát không?

- Chưa vội.

- Tại sao?

- Bởi vì cho đến giờ phút này chúng ta chưa biết gặp phải vấn đề gì. Cô gái trong phòng khách sạn ra sao?

- Ông muốn hỏi gì về cô ta?

- Cô ta sợ hãi thực sự hay đóng kịch?

- Bàn tay của cô ta run lẩy bẩy và khẩu súng rung rung.

- Khi cô ta trong buồng ngủ bước ra, tất cả chỉ mặc có chiếc quần lót và nịt ngực à?

- Vâng.

- Cô ta đẹp chứ?

- Rất hấp dẫn.

- Cô ta lo sợ hả?

- Cô ta rất sợ hãi.

- Có một sự khác biệt giữa hai trạng thái. Tôi muốn hỏi cô ta có lo sợ không?

- Tôi... Tôi chỉ có thể nói được là cô ta sợ hãi. Cô ta không có ý định... giải quyết vấn đề.

- Bao nhiêu tuổi?

- Khoảng hăm bảy.

- Tóc vàng, nâu hay đỏ.

- Cô ta cột chiếc khăn quanh đầu. Tôi chỉ thấy được từ cổ xuống mà thôi.

- Mắt màu gì?

- Tôi không thấy rõ.

- Cô ta có đeo nhẫn không?

- Tôi không để ý.

- Cô ta lấy súng ở đâu?

- Lấy từ trong bàn.

- Rồi sau đó ra sao?

- Cô ta hành động giống như cô nghĩ rằng tôi có ý định tấn công cô hoặc làm gì đó. Cô muốn đưa tất cả tiền nong của cô cho tôi và van xin tôi đừng hại cô.

- Thế giọng nói của cô ta có giống như của Rosalind trên điện thoại không?

- Không. Lớp bột đắp trên mặt đã khô nên đôi môi di chuyển không được bình thường, do đó giọng nói nặng chịch giống như người ta nói trong khi ngủ. Giọng nói của Rosalind khác hẳn. Tôi đã nghe giọng của Rosalind và có cảm nghĩ rằng tôi đã được nghe giọng nói này một hai lần rồi, đặc biệt là nhịp điệu của giọng nói.

- Ông không nghĩ rằng cô gái ở trong phòng khách sạn là Rosalind à?

- Tôi không nghĩ như vậy.

- Ông có chắc chắn như vậy không?

- Tôi không dám cả quyết.

- Hãy chờ ở đây cho đến khi tôi điện thoại về. - Mason nói và quay sang gật đầu với Paul Drake - Thôi chúng ta đi Paul.

Mason bước tới mở của phòng.

Hai người đứng đợi thang máy, Drake quay sang hỏi.

- Dùng xe anh hay xe tôi?

- Xe tôi. - Mason trả lời.

Mason lái xe về hướng khách sạn Redfern Hotel và đậu xe trên bãi.

- Anh đích thân tự giới thiệu chứ? - Drake hỏi.

Mason lắc đầu.

- Tôi ở sau lưng anh. Anh cứ đi thẳng đến bàn thư ký và hỏi có thư từ gì cho ông Boswell không.

Drake nhướng mắt ra chiều thắc mắc.

- Bằng cách đó - Mason nói - chúng ta có thể biết được viên thư ký có nhớ được ra là Conway đã đến và hỏi câu hỏi giống như vậy hay không. Nếu nhớ, ông ta sẽ nhìn anh bằng cặp mắt nghi ngờ và sẽ

hỏi anh nhiều câu hỏi. Lúc đó anh cứ tự giới thiệu và chúng ta bắt đầu từ đó.

- Còn nếu ông ta không nhớ? - Drake hỏi.

- Thì anh cứ kéo dài câu chuyện để ông ta nhớ mặt anh. Như vậy khi có ai đó yêu cầu ông ta nhận dạng người đã đến bàn thư ký hỏi thư của Boswell thì ông ta sẽ lẫn lộn trong việc nhận dạng.

- Nếu có người nào đó là Boswell đã đăng ký ở khách sạn đó thì sao?

- Trước hết ta cứ việc đến buồng điện thoại và bảo muốn nói chuyện với Gerald Boswell, anh sẽ biết được có ông ta hay không. Nếu không có, chúng ta đi thẳng lên phòng 729 và quan sát tại đó.

- Anh muốn tìm gì?

- Có lẽ chúng ta sẽ tìm thấy cô gái với khuôn mặt trát bột mỹ phẩm.

Hai người bước vào khách sạn Redfern và đi thẳng về phía buồng điện thoại. Mason hỏi về ông Gerald Boswell và được trả lời là ở phòng 729 nhưng trên phòng không trả lời điện thoại.

- Thôi ta đi, Paul. - Mason nói và trao chìa khóa phòng cho Paul Drake.

Drake bước lại bàn thư ký và đứng chờ viên thư ký đang cắm cúi làm sổ kế toán, ngước nhìn và đứng dậy bước lại quầy tiếp khách.

- Có thư của Boswell không? - Drake hỏi.

- Họ tên đầy đủ là gì?

- Gerald Boswell.

Viên thư ký bước lại phía hộc đựng thư từ, lôi ra một xấp thư trong ngăn hộc "B" và kiểm tra các phong bì.

Bất chợt ông ta ngừng lại, nhìn Paul Drake và nói.

- Ban nãy ông đã đến hỏi phải không ông Boswell? Tôi nhớ có trao cho ông một phong bì mà?

Drake mỉm cười.

- Tôi muốn hỏi thư mới đến.

- Tôi đã xem, chắc chắn là không có - Viên thư ký nói - Tôi đã đưa phong bì đó... À, mà phải ông không?

Drake nói một cách ỡm ờ.

- Phong bì đó... Mà có thư mới tới không?

- Không có.

- Ông chắc chắn chứ?

- Vâng.

- Ông cứ xem lại lần nữa cho chắc chắn.

Viên thư ký nhìn qua sổ ghi trên bàn rồi quay sang hỏi Paul Drake một cách nghi ngờ.

- Xin lỗi ông, ông Boswell, ông có gì để chứng minh nhận dạng không?

- Có chứ. - Drake trả lời.

- Tôi có thể xem được không?

Drake rút chiếc chìa khóa phòng 729 trong túi ra và thảy trên mặt quầy trước mặt viên thư ký.

- 729. - Viên thư ký nói.

- Đúng. - Drake nói.

Viên thư ký quay sang kiểm tra sổ ghi khách khứa của những người thuê khách sạn và kiểm tra cột ghi phòng 729 rồi nói một cách xin lỗi.

- Xin lỗi ông Boswell. Tôi chỉ muốn xác định cho chắc chắn. Tất cả các thư từ tới nơi đều được bỏ vào ngăn hộc. Không có thư nào cho ông hết. Ban nãy ông có cho ai đến nhận thư không?

- Tôi ấy à? - Drake hỏi với vẻ ngạc nhiên.

Viên thư ký gật đầu.

- Buồn cười thật - Drake nói - Tôi có thể tự mình đi lấy thư được mà.

- Và tôi đã đưa cho ông một lá thư trước đây?

- Ồ, có một phong bì lớn màu vàng. - Drake nói.

Viên thư ký thở ra nhẹ nhõm.

- Tôi chỉ e rằng tôi đưa nhầm thư cho người khác. Cám ơn ông nhiều lắm.

- Không có chi. - Drake nói và cầm lấy chiếc chìa khóa, bước về phía thang máy.

Mason bước theo sau.

Cô gái điều khiển thang máy đang đọc cuốn truyện. Trên bìa là bức ảnh của một cô gái đẹp mặc áo tắm đang nói chuyện với một người đàn ông mặc quần áo chỉnh tề. Tựa đề cuốn truyện là "Ngày mai không có sương mù".

Cô gái vẫn không nhìn lên. Khi Mason và Drake bước vào thang máy, cô gái gấp sách lại và kẹp ngón tay làm dấu.

- Tầng máy? - Cô gái hỏi.

- Bảy. - Drake trả lời.

Cô gái lại tiếp tục nhai kẹo cao su có vẻ như cuốn truyện quá hấp dẫn làm cô gái quên cả miếng kẹo trong miệng.

- Cô đọc sách gì vậy? - Drake hỏi.

- Tiểu thuyết. - Cô gái đáp ngắn gọn và ngước mặt nhìn lên lần đầu tiên.

- Có vẻ thú vị thật. - Drake nói và tủm tỉm cười.

- Có luật nào cám tôi đọc sách không nhỉ?

- Không. - Drake nói.

- Ông có thể mua ở sạp báo với hai mươi lăm xu, nếu ông thích thú.

- Tôi thích thú lắm. - Drake nói với cô.

Cô gái liếc nhìn lên một cách thật nhanh.

- Nhưng không phải là cuốn sách trị giá hai mươi lăm xu? - Drake nói tiếp.

Cô gái đảo mắt và bĩu môi, vừa lúc thang máy ngừng, cô nói.

- Tầng bảy.

Mason và Paul Drake bước ra ngoài hành lang.

Cô gái giữ thang máy ở lại tầng bảy. Mặt kính trong phòng thang máy phản ánh lại cặp mắt cô nhìn theo hai người đang đi về phía cuối hành lang.

- Đi thẳng đến phòng 729? - Drake hỏi Mason với giọng hạ thấp - Cô gái đang nhìn mình.

- Cứ việc đi tới. - Mason trả lời.

- Cô ta có vẻ quan tâm.

- Càng tốt.

Mason ngừng lại trước của phòng 729, gõ cửa hai lần nhưng không có ai trả lời.

Drake cầm chiếc chìa khóa và liếc nhìn Mason.

Vị luật sư gật đầu. Drake đút chìa khóa vào ổ và mở khóa.

Cánh cửa phòng được mở ra nhẹ nhàng.

Trong phòng không có một ai mặc dù đèn vẫn bật sáng.

Mason bước vào phòng, đóng của và hỏi.

- Có ai trong nhà không?

Không có trả lời.

Mason bước lại phía buồng ngủ và gõ nhẹ cánh cửa khép hờ.

- Có ai trong đó không?

Vẫn không có tiếng trả lời, Mason đợi một lát và đẩy cánh cửa.

Bất chợt Mason lùi lại.

- Paul, chúng ta đã thấy rồi.

Paul Drake bước lại đứng bên cạnh Mason.

Xác một cô gái nằm vắt chéo trên giường. Cánh tay trái và đầu hướng về phía cuối giường. Mái tóc vàng xõa xuống trên cánh tay buông thõng. Cô gái mặc chiếc áo len bó chẽn, màu xanh nhạt. Máu tràn ra từ lỗ thủng của vết đạn phía trái ngực, đọng lại trên nền áo làm thành một bệt màu xám hồng. Cánh tay mặt giơ lên như có vẻ dỡ một vật gì tấn công phía trước mặt và giữ nguyên ở vị trí cứng đơ như vậy. Chiếc váy ngắn kéo lên để lộ cặp đùi co lên và đè lên nhau.

Mason tiến lại phía nạn nhân và bắt mạch, lắc nhẹ cánh tay phải đang giơ lên của nạn nhân.

Hết sức ngạc nhiên, Mason vòng qua phía bên kia giường và sờ cánh tay trái.

Cánh tay trái mềm nhũn và đong đưa trên xương bả vai.

Paul Drake bất chợt nói:

- Perry, tụi mình gặp rắc rối rồi. Tôi nghĩ rằng phải báo ngay cho cảnh sát.

Drake tiến lại bàn điện thoại trong buồng.

- Không gọi ở đây và không gọi bây giờ. - Mason nói một cách quyết định.

- Mình phải báo thôi - Drake nói - Nếu không chúng ta sẽ bị buộc tội là che giấu bằng chứng và đồng lõa. Mình phải đưa Conway ra và bắt...

- Anh nói cái gì? Đưa Conway ra à? - Mason ngắt ngang - Conway là thân chủ của mình.

- Nhưng ông ta liên quan đến vụ này.

- Làm sao ai... biết ông ta liên quan.

- Chính ông ta nói.

- Nói cái gì? Chúng ta đã được biết khi Conway rời khỏi phòng không có xác chết nào hết. Cô gái này không phải là cô gái mà Conway đã gặp trong phòng. Nếu phải thì cô ta đã mặc quần áo sau khi Conway rời khỏi phòng.

- Thế anh định làm gì? - Drake hỏi.

- Không làm gì hết. - Mason trả lời.

- Nhưng Perry, tôi cần phải được cấp giấy phép hành nghề. Cảnh sát họ có thể thu hồi. Họ...

- Bỏ đi - Mason nói - Tôi chịu trách nhiệm. Anh chỉ làm theo chỉ thị của tôi. Tôi sẽ chịu trách nhiệm hết. Thôi ta đi!

- Đi đâu?

- Đến phòng điện thoại gần đây nhất để khỏi gặp rắc rối. Nhưng trước hết chúng ta phải kiểm tra lại hiện trường một lần chót thật nhanh trước khi ra đi.

- Thôi đừng Perry. Anh không được phép sờ mó vào bất cứ thứ gì ở đây. Anh biết điều đó mà.

- Không sao, chúng ta có thể quan sát xung quanh. Cửa phòng tắm mở hờ. Không có hành lý và hoàn toàn không có quần áo. Conway nói cô gái mặc đồ lót và là bạn cùng phòng với Rosalind. Chỗ này không có vẻ là chỗ ở...

- Thôi Perry - Drake bực mình - Đây là một cái bẫy. Nếu người ta bắt gặp chúng ta đang lẩn quẩn ở đây có nghĩa là chúng ta đã sập bẫy. Mình có thể khai là mình dự tính gọi điện thoại thì họ cười vào mặt mình và điều họ muốn biết là tại sao mình lại lẩn quẩn ở đây.

Mason mở cửa một ngăn tủ và nói:

- Đáng nhẽ tôi không nên rủ anh theo.

- Đúng như vậy đó. - Drake nói.

Mason quan sát chiếc tủ trống rỗng và nói.

- Được rồi Paul, đúng đây là một cái bẫy. Chúng ta xuống dưới nhà và gọi điện thoại.

Drake đi theo vị luật sư đến thang máy. Cô gái đã đưa thang máy lên tầng bảy và ngồi trên ghế bắt chéo chân để lộ cặp đùi thật đẹp.

Cô vẫn tiếp tục đọc truyện nhưng có vẻ quan tâm đến kiểu cách ngồi hơn là cuốn truyện.

Cô gái nhìn lên khi Mason và Paul Drake bước vào thang máy. Cô gấp sách lại và kẹp ngón tay làm dấu trang sách. Cặp mắt cô nhìn thẳng Paul Drake.

- Ông xuống?

- Xuống. - Mason gật đầu.

Khi thang máy ngừng cô gái nhìn Paul Drake một lần nữa.

Drake mải suy nghĩ chỉ liếc nhìn cô gái rồi tiếp tục dòng tư tưởng.

Mason bước ngang phòng khách của khách sạn tới buồng điện thoại, bỏ tiền và quay số điện thoại riêng cho Della Street.

- Chào anh - Tiếng Della trên đầu dây.

- Cô sẵn sàng không? - Mason hỏi.

- Sẵn sàng.

- Vậy lên xe ngay, đến văn phòng Drake. Có một người đàn ông tại đó tên là Jerry Conway. Hãy xưng danh và nói với ông ấy là tôi yêu cầu ông ta đi với cô. Hãy đưa ông ta đi lánh mặt.

- Đến đâu?

- Bất cứ nơi nào ngoại trừ Redfern Hotel.

- Còn gì nữa không? - Della Street nói với giọng đầy tập trung tư tưởng.

- Nhớ là dăng ký dưới tên thật - Mason nói - Cô nhớ chứ?

- Vâng.

- Được rồi. Bây giờ hãy nghe kỹ đây. Ông ta có nghe một giọng nói đàn bà trên điện thoại. Giọng nói có vẻ quen thuộc với ông ta. Mặc dù giọng nói đã được sửa đi nhưng nhịp điệu rất quen thuộc. Cô hãy tìm mọi cách bắt ông ta phải suy nghĩ kỹ nhớ lại vì đó là điều cực kỳ quan trọng, nói với ông ta tôi cần biết giọng nói đó là ai.

- Thế tôi có cần cho ông ta biết mục đích việc hỏi ông ta hay không? - Della hỏi.

- Cứ bảo ông ta rằng cô làm theo chỉ thị của tôi. Làm sao cho ông ta nhớ ra được ai là người nói cái giọng quen thuộc đó trên điện thoại.

- Vâng. Tất cả chỉ có thế thôi chứ?

- Chỉ có vậy. Hãy tiến hành ngay. Phải làm gấp. Trở lại văn phòng sau khi đã xếp đặt chỗ ở cho ông ta. Hãy kín đáo và nhanh.

- Hiện giờ anh ở đâu?

- Tại khách sạn Redfern Hotel.

- Tôi có thể gặp anh tại đó không?

- Không. Đừng tìm cách gặp tôi tại bất cứ nơi đâu. Hãy đưa ông ta đi lánh mặt, sau đó về văn phòng và chờ tôi.

- Xong rồi xếp. Tôi trên đường đi đây.

Mason cúp máy, bỏ thêm tiền và gọi Bộ Chỉ huy Cảnh sát.

- Xin cho gặp Đội Hình sự.

Một lát sau đường dây Đội Hình sự được nối. Mason nói.

- Tôi là luật sư Perry Mason đây.

- Xin chờ một chút - Tiếng người đàn ông nói - Có Trung sĩ Holcomb ở đây, để tôi gọi ông ta tiếp chuyện.

- Tôi chờ. - Mason nói.

Vài giây sau, giọng nói của Holcomb trên đầu dây.

- Tôi nghe đây ông Mason - Ông có chuyện gì không?

- Có - Mason nói - Ông có thể đến khách sạn Redfern Hotel, phòng 729 và sẽ thấy xác một cô gái nằm vắt ngang trên giường trong phòng ngủ. Tôi đã cẩn thận không sờ mó vào bất cứ vật gì. Nhưng theo tôi nghĩ thì cô ta đã hoàn toàn chết.

- Bây giờ ông ở đâu?

- Trong phòng điện thoại của khách sạn Redfern Hotel.

- Ông đã có mặt trên phòng đó?

- Lẽ dĩ nhiên - Mason trả lời - Tôi không phải là người bị bệnh tâm thần. Khi tôi nói với ông là có một xác chết trên đó, có nghĩa là tôi đã trông thấy nó.

- Tại sao ông không dùng điện thoại trong phòng?

- Tôi không muốn làm sai lệch dấu tay trên đó - Mason nói - Chúng tôi phải xuống dưới nhà để gọi điện thoại.

- Ông có nói cho ai biết về chuyện này không?

- Tôi chỉ vừa mới báo cho ông biết xong.

- Tôi sẽ điều động xe cảnh sát tới đó trong vòng hai phút và mười lăm phút nữa đích thân tôi sẽ tới nơi.

- Tôi sẽ đợi ông - Mason nói - Phòng đã khóa.

- Làm sao ông vào phòng được?

- Tôi có chìa khóa.

- Ông có chìa khóa à?

- Đúng như vậy.

- Phòng đó của ai?

- Phòng được đăng ký bởi một người tên là Gerald Boswell.

- Ông biết ông ta?

- Tôi chưa từng được biết ông ta - Mason trả lời.

- Vậy làm sao ông có chìa khóa?

- Người ta đưa cho tôi.

- Thôi được, ông đợi tôi tại đó - Holcomb nói. Mason cúp điện thoại, nói với Paul Drake.

- Chúng ta ngồi đợi thôi.

Vị luật sư ngồi xuống chiếc ghế bành bọc da.

Drake sau một lúc cũng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Anh ta có vẻ thất vọng.

Viên thư ký ngồi phía sau bàn nhìn họ với cặp mắt thắc mắc.

Mason lấy trong túi ra hộp thuốc lá, rút ra một điếu ngậm trên miệng, châm lửa đốt và hít một hơi thật dài.

- Tôi phải nói gì với họ bây giờ. - Drake hỏi.

- Cứ để mặc tôi. - Mason nói.

Hai người đợi khoảng hơn một phút, cánh của khách sạn mở ra và một nhân viên cảnh sát bước vào, đi vội đến bàn thư ký và trao đổi vài câu.

Viên thư ký đầy vẻ kinh ngạc chỉ sang phía Mason và Paul Drake. Viên cảnh sát liền tiến lại phía họ.

- Có phải ông là người đã báo cáo xác chết không?

- Đúng như vậy. - Mason trả lời.

- Ở đâu?

- Phòng 729 - Mason nói - Ông có cần chìa khóa không?

Vị luật sư móc túi lấy chìa khóa và trao cho viên cảnh sát.

- Đội Hình sự nói rằng ông đợi ở đây. Tôi phải niêm phong căn phòng chờ họ đến.

- Được rồi, chúng tôi chờ. - Mason nói.

- Ông là Perry Mason phải không?

- Đúng.

- Còn ông này là ai?

- Paul Drake, thám tử tư.

- Làm sao các ông khám phá ra xác chết?

- Chúng tôi mở cửa phòng và bước vào - Mason nói. Rồi tiếp theo - Ông muốn nghe chúng tôi thuật lại chuyện ngay bây giờ hay là muốn lên căn phòng để niêm phong tránh mất dấu vết?

Viên cảnh sát cầm lấy chiếc chìa khóa và đi vội ra thang máy.

- Đừng đi đâu cả. - Viên cảnh sát ngoái cổ lại nói.

Viên thư ký khách sạn cúi đầu trao đổi với cô gái tổng đài điện thoại của khách sạn, sau đó cô gái liên tục gọi đi các nơi báo cáo.

Mason dụi điếu thuốc lá trên cái gạt tàn.

- Họ sẽ bắt chúng ta kể lại hết câu chuyện. - Drake nói.

- Đúng! Tất cả những điều mà chúng ta biết - Mason nói - Nhưng chúng ta không bắt buộc phải cung cấp cho cảnh sát những điều suy luận phỏng đoán của chúng ta. Chỉ nói với họ những bằng chứng chúng ta biết mà thôi.

- Và tên của thân chủ chúng ta?

- Không phải là thân chủ của "chúng ta" - Mason nhấn mạnh - Mà là thân chủ của "tôi". Ông ta không có liên quan gì tới anh cả. Chỉ có "tôi" là thân chủ của anh mà thôi.

Mason bước lại bàn thư ký khách sạn, lấy một chiếc phong bì không, ghi địa chỉ văn phòng luật sư Mason, dán tem trên phong bì và bước về phía thùng thư.

Drake bước đến đứng bên cạnh.

Mason móc trong túi ra tấm ngân phiếu một ngàn đô-la do Conway ký, bỏ vào phong bì, dán lại và bỏ vào thùng thư.

- Làm vậy để làm gì? - Drake hỏi.

- Có thể vì lý do nào đó họ sẽ giữ và khám xét tôi - Mason nói - Trung sĩ Holcomb có thể sẽ suy luận rằng số tiền một ngàn đô-la lệ phí liên quan đến cuộc thăm viếng của chúng ta tại khách sạn Redfern Hotel.

- Tôi không thích cái vụ này. - Drake nói.

- Có ai thích đâu. - Mason trả lời.

- Liệu chúng ta có thể không tiết lộ tên của Conway được không?

- Tại sao không? Conway không hề nhúng tay vào vụ án mạng.

- Tại sao anh biết ông ta không nhúng tay?

- Ông ta nói ông ta không mà.

- Nhưng ông ta đã giữ khẩu súng.

- Súng nào?

- Khẩu súng mà kẻ sát nhân đã gây án mạng.

- Làm sao anh biết chính là khẩu súng đó? - Mason hỏi.

- Bắt buộc nó phải là khẩu súng đó rồi. - Drake trả lời.

- Tôi đã nói với anh - Mason nhìn thẳng vào mắt Drake nói - chúng ta sẽ không phát biểu bất kỳ một suy luận nào cũng như không đưa ra một kết luận nào đối với cảnh sát cả. Chúng ta chỉ nói với họ những gì mà chúng ta biết mà thôi, ngoại trừ những tiền riêng tư được phép không tiết lộ.

- Họ sẽ làm cho chúng ta phải nói ra. - Drake nói.

- Đối với tôi thì không. - Mason nói.

- Nhưng họ sẽ tìm thấy Conway trong văn phòng của tôi. - Drake nói.

Mason lắc đầu.

- À ra vậy - Drake nói - Có phải cú điện thoại đầu tiên anh gọi không?

Mason ngáp và với tay lấy hộp thuốc lá rồi nói:

- Anh không cần phải phát biểu suy luận của anh khi nói chuyện với cảnh sát. Anh chỉ cần cho họ biết những sự kiện mà thôi và họ cũng chỉ cần biết như vậy.

Drake bóp hai tay với nhau một cách lo lắng.

Viên thư ký rời bàn giấy tiến đến chỗ hai người.

- Hai ông đã báo cáo có xác chết ở phòng 729 phải không?

- Đúng. - Mason trả lời.

- Làm sao ông biết được?

- Bởi vì chúng tôi tìm thấy xác chết - Mason nói với ông ta - Chúng ta có bổn phận phải báo cáo với cảnh sát những sự việc như vậy.

- Tôi muốn hỏi làm sao ông lại tìm thấy xác chết đó.

- Bởi vì xác cô ta ở đó.

- Chết hay bất tỉnh? - Viên thư ký hỏi.

- Tôi thấy cô ta hình như chết. Nhưng tôi không phải là bác sĩ. - Mason trả lời.

- Thế ông Boswell có mặt cùng với ông khi ông tìm thấy xác chết không? - Viên thư ký hỏi.

- Ông Boswell? - Mason hỏi với vẻ ngạc nhiên.

Viên thư ký gật đầu nhìn về phía Paul Drake.

- Đó không phải là ông Boswell. - Mason nói.

- Ông ta nói ông ta là Boswell mà. - Viên thư ký nhấn mạnh một cách xác nhận.

- Không, ông ấy đâu có nói - Mason giải thích - Tôi thấy ông ta chỉ hỏi là có thư cho ông Roswell không, mà thôi.

- Nhưng tôi có yêu cầu ông ấy chứng minh nhận dạng. - Viên thư ký nói.

- Ông ấy chỉ để chiếc chìa khóa phòng 729 trên quầy mà thôi - Mason nói - Thế rồi chính ông nhìn trên sổ ghi phòng 729 và thấy ghi tên Boswell và ông tự thấy như vậy là đủ rồi, ông không cần hỏi ông ta cho xem bằng lái xe, và ông cũng chẳng hỏi rằng ông ta có phải tên là Boswell hay không. Ông chỉ hỏi ông ta có gì nhận dạng không và ông ta chỉ đặt chiếc chìa khóa lên quầy mà thôi.

Viên thư ký nói một cách giận dữ.

- Tôi bị làm cho tin rằng tôi đang nói chuyện với ông Boswell. Cảnh sát sẽ không thích cái kiểu này.

- Đó là điều không may cho ông. - Mason nói.

- Tôi có hỏi ông ta xác nhận có phải là ông Boswell không?

- Ông không hỏi như vậy - Mason nói - Ông chỉ hỏi ông ta có gì nhận dạng không mà thôi.

- Đó là điều đương nhiên và ông phải hiểu như vậy.

- Đương nhiên thế nào?

- Đương nhiên có nghĩa là tôi muốn biết ông ta là ai. Tôi muốn xem thẻ nhận dạng của ông ấy.

- Như vậy tại sao ông không hỏi thẳng ông ta như vậy và yêu cầu xem thẻ - Mason nói - Đó là lỗi ở ông và ông không nên đẩy trách nhiệm sang chúng tôi.

- Căn phòng được đăng ký dưới tên Gerald Boswell.

- Đồng ý! - Mason nói.

- Và ông này là người xưng tên Boswell hồi chiều và ông ta đã nhận một phong bì do tôi đưa.

- Ông có chắc chắn như vậy không? - Mason hỏi.

- Dĩ nhiên tôi chắc chắn.

- Chính ban nãy ông không chắc chắn mà.

- Tôi chắc chắn chứ.

- Nếu ông chắc chắn thì sao ông còn hỏi ông ta nhận dạng?

- Tôi muốn chắc chắn rằng ông ta chính là người đó.

- Như vậy có nghĩa là ông không chắc chắn chứ gì?

- Tôi không phải là người để ông chất vấn.

- Đó là ý nghĩ của riêng ông - Mason nói và cười - Rồi ông cũng lên bục nhân chứng và khi đó tôi sẽ có một cuộc chất vấn thực sự đối với ông.

- Ông là ai?

- Perry Mason.

Viên thư ký hỏi một cách thắc mắc.

- Có phải luật sư Perry Mason không?

- Đúng vậy.

Bất chợt cửa phòng khách khách sạn mở, trung sĩ Holcomb theo sau bởi hai viên cảnh sát, nhanh nhẹn tiến thẳng về phía thang máy, khi nhìn thấy Mason, Drake và viên thư ký, họ liền quay về phía ba người.

- Chào Trung sĩ. - Mason nói một cách thân mật.

Trung sĩ Holcomb không để ý đến lời chào, nhìn thẳng vào Perry Mason nói.

- Làm sao ông lại có mặt trong vụ này?

- Vì quyền lợi của thân chủ tôi nên tôi đến phòng 729 để tìm kiếm các bằng chứng. - Mason nói.

- Vì quyền lợi của ai?

- Một thân chủ của tôi.

- Thôi được - Holcomb nói - Hãy bỏ các chuyện lòng vòng đi. Đây là một vụ án mạng. Ai là thân chủ của ông?

Mason lắc đầu và nói.

- Đó là tin tức mật riêng, tôi không được phép tiết lộ.

- Ông phải cho biết - Holcomb nói - Ông sẽ trở thành đồng lõa nếu ông cố gắng che chở cho kẻ sát nhân.

- Người này không phải là kẻ sát nhân.

- Làm sao ông biết?

- Tôi biết. Hơn nữa ông ta là thân chủ của tôi. Tôi không được phép tiết lộ tên thân chủ tôi cho bất kỳ một ai.

- Ông không được phép che giấu bằng chứng.

- Tôi không hề che giấu bằng chứng. Khi tôi vào phòng, tôi thấy xác chết và khi thấy xác chết tôi đã báo cho ông biết.

Viên thư ký xen vào nói.

- Xin lỗi Trung sĩ, người đàn ông đứng đây là thân chủ của ông ta.

Holcomb gạt phắt đi nói.

- Đừng có nói bậy. Ông ta là thám tử tư thừa hành nhiệm vụ điều tra cho luật sư Perry Mason. Ông Mason chỉ giao nhiệm vụ cho ông ta sau khi đã biết có một vụ án mạng.

- Xin lỗi Trung sĩ - Viên thư ký cãi lại - Nhưng trường hợp này thì không đúng.

- Làm sao ông biết?

- Đó chính là người đã nhận chìa khóa phòng. Cô thư ký của ông ta đã đăng ký phòng và ông ta đã nhiều lần hỏi có thư của ông ta không.

Trung sĩ Holcomb quay sang Paul Drake.

- Ồ, ra vậy, ra vậy! Thế này là thế nào?

Paul Drake nói.

- Ông ta ấm ớ.

- Tên ông là gì? - Holcomb hỏi viên thư ký.

- Robert King.

- Được rồi. Bây giờ cho tôi biết mọi chuyện liên quan đến căn phòng này.

- Phòng được thuê vào lúc hai giờ trưa. Một cô gái đến bàn giấy và nói cô ta là thư ký của ông Gerald Boswell. Ông Boswell cần thuê căn phòng trong một ngày, ông ta sẽ đến sau nhưng cô gái muốn xem xét phòng trước. Vì không có hành lý nên cô ta trả tiền trước và nhận chìa khóa. Cô ta đòi hai chìa.

- Ồ - Holcomb nói - Ông đã tiết lộ quá nhiều tin tức quý giá.

- Thì ông hỏi mà!

Holcomb hất đầu về phía Mason.

- Ông ta nghe thấy hết đó.

- Nhưng ông hỏi tôi mà?

- Thôi được. Bây giờ hãy giữ im lặng... À khoan đã. Nói cho tôi biết về ông Paul Drake này.

- Ông ta xuất hiện ở đây lúc sáu giờ ba mươi, hỏi có thư từ không và đưa ra cái tên la Boswell, tôi lục chồng giấy tờ và giao cho ông ta một phong bì.

- Một phong bì có đựng chiếc chìa khóa phải không? - Holcomb hỏi.

- Có lẽ chiếc chìa khóa trong đó. À mà tôi nhớ ra rồi, đó là chiếc phong bì lớn và nặng chứa đầy những giấy tờ.

- Và ông Paul Drake đây đã nhận phong bì đó phải không?

- Tôi nghĩ như vậy... Vâng người này.

- Rồi sau đó ông ta làm sao?

- Ông ta lên trên phòng. Tôi không để ý mấy vì ông ta trông có vẻ đàng hoàng đáng kính trọng hơn nữa tiền phòng đã được trả trước rồi.

Holcomb quay sang Paul Drake nói.

- Thế này là thế nào?

Drake do dự.

- Tôi có thể trả lời dùm cho Paul Drake - Mason nói - Tôi nghĩ rằng đây là trường hợp nhận dạng lầm.

- Lầm cái gì - Holcomb nói - Drake đã lên phòng làm một việc gì đó cho ông. Cô gái này đã bị giết trong phòng đó và Drake kêu cứu ông.

Holcomb quay sang viên thư ký hỏi tiếp.

- Thế ông ta có lên ở trên phòng không?

- Tôi không rõ. Tôi không để ý. Ông ta trở lại bàn giấy lần thứ hai và hỏi xem có thư không. Lần thứ hai là lần mà tôi quan sát kỹ ông ta. Bởi vì hai ông này đi với nhau, tôi hỏi người mà ông vừa nói là Drake nhưng lại cho tôi biết tên là Boswell, rằng ông ta đã nhận được chiếc phong bì tôi giao cho không.

Trung sĩ Holcomb nói với Drake.

- Có thể chúng tôi không buộc được ông Mason tiết lộ tên của thân chủ, nhưng chắc chắn rằng chúng tôi sẽ làm cho một viên thám tử tư phải khai ra hết những điều anh ta biết về một vụ án mạng.

Mason nói.

- Tôi đã bảo với ông rằng đó là một sự lầm lẫn về nhận dạng mà.

- Xì! - Holcomb nói - Tôi sẽ lên trên phòng xem xét. Chúng tôi sẽ có chuyên viên dấu tay. Nếu chúng tôi thấy dấu tay của quý vị và...

- Chúng tôi đã có mặt trên phòng đó - Mason nói - Và không thấy ai hỏi han gì cả. Đó chính là nơi chúng tôi đã khám phá ra xác chết.

- Drake và ông?

- Phải.

- Hai người cùng đi với nhau?

- Phải.

- Thế còn điều mà ông King nói rằng Paul Drake đến bàn giấy và hỏi thư từ thì sao?

- Chỉ đúng một phần thôi - Mason nói - Chúng tôi được biết căn phòng đăng ký dưới tên Boswell. Còn Drake có nhiệm vụ đi điều tra, đến bàn giấy hỏi có thư gửi của Boswell không chứ không bao giờ Drake tự xưng mình là Boswell cả.

Holcomb nói.

- Nghe có vẻ rắc rối phức tạp lắm. Hai người cứ ở đây, tôi lên trên đó. Nhớ kỹ rằng đừng đi đâu. Tôi muốn hỏi thêm ít câu hỏi nữa.

Holcomb bước nhanh về phía thang máy.

Mason quay sang Paul Drake nói.

- Paul, hãy gọi điện thoại tìm thêm một số nhân viên. Tôi cần khoảng sáu người và hai cô gái có sắc đẹp.

- Có thể được - Drake nói - Nhưng chờ tôi hỏi một câu là anh định sẽ làm gì?

- Lẽ dĩ nhiên là bảo vệ thân chủ của tôi. - Mason nói.

- Không, tôi muốn nói về tôi cơ. - Drake nói.

- Tôi sẽ đưa anh ra khỏi vòng rắc rối. - Mason nói.

- Bằng cách nào?

- Bằng cách anh cứ khai tất cả mọi điều mà anh biết.

- Nhưng tôi biết tên thân chủ của anh.

- Tôi biết không thể không tiết lộ được - Mason nói - Ông ta đã bước ngay vào bẫy. Tôi chỉ còn mong kéo dài được thời gian mà thôi.

- Kéo dài bao lâu nữa?

- Vài tiếng đồng hồ.

- Trong thời gian đó anh có thể làm được gì? - Drake hỏi.

- Tôi chưa rõ, nhưng tôi sẽ thử - Mason nói - Hãy sử dụng điện thoại điều động sẵn sàng một số nhân viên giỏi. Tập trung tất cả tại văn phòng của anh, mau đi, Paul.

Drake bước tới buồng điện thoại.

Mason châm điếu thuốc, bước tới lui trong phòng khách cúi đầu suy nghĩ.

Một chuyên viên giảo nghiệm mang theo túi đồ nghề theo sau bởi hai nhân viên công lực và một nhiếp ảnh viên cảnh sát mang theo đầy đủ dụng cụ bước vào khách sạn.

Trung sĩ Holcomb trở xuống phòng khách cũng là lúc Drake đã điều động xong toán nhân viên của mình.

- Được rồi - Holcomb nói - Các ông biết những gì về vụ này?

- Tất cả chỉ có những điều mà chúng tôi vừa nói với ông - Mason nói - Chúng tôi tới phòng đó. Chúng tôi vào trong phòng. Chúng tôi tìm thấy xác chết và chúng tôi đã gọi cho ông.

- Tôi biết, tôi biết - Holcomb nói - Nhưng trước hết làm sao ông lại vào phòng đó?

- Tôi hành động vì thân chủ của tôi.

- Được rồi, thân chủ của ông là ai?

- Tôi không thể tiết lộ tên thân chủ của tôi cho đến khi nào tôi được phép của ông ta.

- Vậy ông hãy xin phép ông ta đi.

- Tôi sẽ làm nhưng không thể ngay bây giờ được. Tôi sẽ xin phép vào sáng sớm mai.

- Được rồi. Ông không thể trì hoãn với chúng tôi trong vụ án này đâu. Một là ông vẫn còn là một vị luật sư và hai là ông sẽ trở thành tòng phạm.

- Tôi không có ý định trì hoãn các ông - Mason nói - Tôi không thể phản bội sự tín cẩn của thân chủ tôi. Thân chủ tôi rồi sẽ phải lên tiếng nhưng tôi cần thời gian để tiếp xúc với ông ta.

- Hãy cho chúng tôi biết ông ta là ai.

Mason lắc đầu.

- Tôi không thể tiết lộ tên ông ta nếu không được phép. Tôi sẽ đưa thân chủ tôi đến văn phòng Biện

lý vào lúc chín giờ sáng mai. Thân chủ tôi sẽ trả lời các câu hỏi. Tôi sẽ có mặt tại đó. Tôi sẽ cố vấn ông ta theo quyền lợi của ông ta. Có một điều tôi muốn nói với Trung sĩ là: Theo sự hiểu biết của thân chủ tôi thì không hề có xác chết nào trong phòng khi thân chủ tôi rời khỏi phòng đó. Còn tôi đến để định gặp một người ở đó.

- Ai?

- Một người đàn bà.

- Người đàn bà bị giết à?

- Tôi không nghĩ như vậy.

- Dù sao chúng tôi cũng muốn nói chuyện với thân chủ của ông, dù ông ta là ai.

- Đúng chín giờ sáng mai. - Mason nói một cách quả quyết.

Holcomb nhìn Mason với con mắt ngấm ngầm thù địch.

- Tôi có thể đưa ông ra làm nhân chứng cụ thể.

- Về vụ gì? - Mason hỏi - Tôi đã nói với ông tất cả những điều tôi biết về vụ án mạng. Vì lý do công việc riêng tư của thân chủ tôi, ông ta sẽ đích thân nói rõ sự việc. Còn bây giờ nếu ông gây khó khăn thì cả hai chúng ta đều khó khăn. Tôi sẽ rút lại lời hứa đưa thân chủ tôi tới văn phòng Biện lý chín giờ sáng mai.

Holcomb nói một cách giận dữ.

- Được rồi, như vậy cũng được. Nhưng nhớ một điều rằng chúng tôi sẽ không coi đó là một sự cộng tác. Ông cứ việc đưa thân chủ ông đến lúc chín giờ và ông ta sẽ không hề được một chút quan tâm nào hết.

- Ông ta sẽ có mặt tại đó - Mason nói - và chúng tôi sẽ không đòi hỏi một sự quan tâm nào cả. Chúng tôi chỉ đòi hỏi quyền lợi của chúng tôi, và tôi nghĩ rằng tôi biết rõ các quyền lợi đó... Thôi Paul, ta đi.

Mason quay đi và bước ra cửa.

Chương 3

Mason và Paul Drake bước vào hành lang văn phòng làm việc đúng tám giờ rưỡi tối.

Drake ngừng lại ở văn phòng của mình, Mason tiếp tục đi về phía cuối hành lang, rẽ phải và tiến đến trước cánh cửa có tấm bảng đề VĂN PHÒNG LUẬT SƯ PERRY MASON và mở cửa bước vào.

Della Street ngồi trước bàn giấy và đọc báo.

Cô quẳng tờ báo xuống sàn, chạy vội về phía Perry Mason đúng lúc cánh cửa vừa mở ra.

- Anh - Cô nói - Việc gì vậy? Có phải là... một vụ án mạng không?

Mason gật đầu.

- Ai khám phá ra xác chết?

- Chúng tôi.

- Như vậy rắc rối quá.

- Tôi hiểu - Mason nói, đặt tay lên vai cô thư ký vỗ nhẹ an ủi - Chúng ta thường hay gặp phải những vụ án mạng.

- Nạn nhân là ai?

- Không rõ. Một cô gái đẹp nằm vắt ngang trên giường. Còn thân chủ của mình ra sao?

- Đã ổn thỏa cả.

- Ở đâu?

- Anh có nhớ nhà trọ Gladedell Motel không?

Mason gật đầu.

- Viên quản lý rất quen thuộc và kín đáo.

Mason gật đầu.

- Cô đích thân gặp viên quản lý chứ?

Della lắc đầu.

- Chúng tôi lái xe đến. Ông Conway để tôi xuống xe khi còn cách nhà trọ khoảng hơn một dãy phố. Sau đó ông ta tự đến đăng ký phòng rồi trở lại đón tôi, báo cho biết mọi chuyện êm đẹp và đưa tôi đến chỗ đợi xe tắc xi. Ông ta ở phòng 21. Tôi trở về bằng xe tắc xi. Tôi không muốn sử dụng xe của tôi vì e rằng có thể người ta sẽ nhớ đến số xe của tôi nếu đậu xe gần nhà trọ.

- Cô đã tìm ra được gì khi đi với ông ta? - Mason hỏi.

- Khá nhiều.

- Thí dụ như...

- Jerry Conway là một người độc thân khả ái, ông ta có vẻ rất chững chạc. Ông ta được các nhân viên cộng tác rất kính nể, và rất có tương lai.

Gifford Farrell đã từng làm việc với Conway khoảng một hai năm, sau đó Conway giúp đỡ cho ông ta thăng tiến đến chức phụ tá giám đốc. Nhưng phải mất cả năm trời sau Conway mới khám phá ra

rằng Farrell đã có ý định lật mình. Farrell tung ra tin đồn, và sử dụng các tin tức mật của hồ sơ công ty gây rắc rối khó khăn cho Conway, Farrell đã làm tất cả mọi điều đó gây tiếng xấu cho Conway. Nhưng sau cùng Conway cũng biết được và thẳng tay đối với Farrell. Farrell đem vấn đề rắc rối ra trước hội đồng Giám đốc và chuẩn bị kế hoạch cả mấy tháng. Farrell ghi lại thật chi tiết tất cả mọi điều không tốt đã xảy ra và hy vọng rằng sẽ có một màn ngoạn mục trước cuộc họp hội đồng Giám đốc.

Mason gật gù, Della tiếp tục nói.

- Farrell hầu như đã đạt được ước vọng. Ông ta có thể đã thành công nếu không nhờ sự trung thành của một số thư ký. Do đó Conway đã chứng minh được là Farrell đã cung cấp các tin tức mật của Công ty cho một Công ty cạnh tranh khác nhằm mục đích phá hoại chương trình của Conway. Khi sự việc đã rõ ràng, Ban giám đốc đã cách chức Farrell. Sau đó, Farrell chờ đợi cơ hội và mở chiến dịch tranh thủ quyền ủy nhiệm.

- Và sau đó - Della nói tiếp - Tôi đã hỏi ông ta cặn kẽ về tiếng người đàn bà nói trên điện thoại. Ông ta nói rất quen thuộc cái giọng nói đó vì nhịp điệu của nó rất quen và nghĩ rằng giọng nói đã cố tình được sửa đi, nhưng ông ta không nhớ ra được là ai. Tôi dặn ông ta cứ suy nghĩ tiếp và điện thoại cho Paul Drake khi nhớ ra được.

Còn cô thư ký Eva Kane của ông ta phụ trách tổng đài điện thoại cũng nói rằng cô ta rất quen thuộc với giọng nói đó. Cô ta chắc chắn rằng giọng nói ấy là của một người nào đó mà cả cô lẫn ông giám đốc đều quen thuộc.

Mason gật đầu nói.

- Rồi, chúng ta còn phải hỏi thêm Conway nữa. Bây giờ có thể về nhà nghỉ được rồi, Della.

Della mỉm cười và lắc đầu.

- Tôi phải ở lại để túc trực sẵn sàng. Anh có điện thoại cho tôi nếu cần gì. Tôi sẽ pha thật nhiều cà phê trong ấm.

Mason lái xe đến nhà trọ Gladedell Motel và đậu xe trước phòng 21, ngay bên cạnh xe của Conway và tắt đèn.

Jerry Conway mở cửa phòng nhưng không bước ra. Ông ta đứng ở trong phòng nói.

- Mời vào ông Mason.

Mason bước vào phòng, đóng cửa lại.

Conway chỉ ghế mời Mason ngồi, còn mình ngồi trên mép giường.

- Tình trạng xấu tới đâu rồi?

Mason nói nhỏ.

- Nói khẽ thôi. Vách tường bên cạnh rất mỏng. Tình hình rất xấu.

- Mức độ nào?

- Án mạng!

- Án mạng! - Conway kêu lên.

- Cẩn thận! - Mason báo động - Nói nhỏ thôi.

- Trời ơi!

- Ông cần phải biết rằng - Mason nói - tôi đã phải đưa ông đi lánh mặt như thế này có nghĩa là tình hình rất nghiêm trọng.

- Tôi biết là tình hình xấu... nhưng tôi không... Ai đã bị giết? Farrell à?

- Không. Một cô gái.

- Một cô gái à?

- Đúng vậy. Một cô gái. Bây giờ cho tôi biết ông đã gặp cô ta bao giờ chưa? Tôi muốn ông suy nghĩ thật kỹ. Đây là một người con gái khoảng hăm sáu, hăm bảy tuổi, tóc vàng, cặp mắt xanh, thân hình nảy nở nhưng có vẻ hơi quá mức. Cô ta mặc một chiếc áo len xanh nhạt hợp với màu mắt của cô ta.

Conway suy nghĩ một lát rồi lắc đầu.

- Tôi không nhận ra được... ngoại trừ cô ta là cô gái mà tôi đã gặp trong phòng. Người con gái trong phòng có cặp mắt màu nhạt nhưng có lẽ khuôn bột xám trên mặt cô ta đã làm cho tôi cảm thấy cặp mắt màu nhạt. Tôi chỉ còn nhớ được là cặp mặt trợn trắng vì sợ hãi mà thôi.

- Thế còn những cô gái khác mà ông đã quen. - Mason hỏi - Có ai trùng hợp với nhận dạng này không?

- Ông Mason - Conway nói một cách lúng túng - Tôi có khoảng mười lăm hai mươi cô gái làm việc dưới quyền. Ngay lúc này tôi khó mà xác định được. Ông nói cô ta xinh đẹp hả?

- Rất đẹp!

Conway suy nghĩ một chút và lắc đầu.

- Cố thử kết hộp với giọng nói xem - Mason nhắc.

- Tôi đã cố gắng nhớ.

- Thôi hãy đưa xem khẩu súng đã.

Conway đưa cho Mason khẩu súng. Mason mở buồng đạn quan sát và ghi lại số súng trên sổ tay.

- Ông định tìm nguồn gốc của nó hả? - Conway hỏi.

- Đúng như vậy - Mason nói - Số C 48809. Tôi sẽ có tìm ra nguồn gốc của nó. Còn về cô thư ký riêng của ông, cô ta ở đâu?

- Cô Eva Kane ở chung cư Cloudcroft Apartments.

Mason nói.

- Ông sẽ phải đến gặp ông biện lý vào lúc chín giờ sáng mai và thuật lại câu chuyện của ông.

- Tôi bắt buộc phải đến sao?

Mason gật đầu.

- Tôi phải nói với ông ta điều gì?

- Tôi sẽ đi với ông - Mason nói - Tôi sẽ đón ông lúc tám giờ và chúng ta sẽ nói chuyện trên đường đi.

- Đón ở đây à?

- Ở đây. - Mason nói.

- Tôi có thể về nhà tôi được không?

Mason lắc đầu.

- Tại sao? - Conway hỏi - Họ không thể tìm ra tôi quá sớm như bây giờ được. Tôi cần một vài thứ như bàn chải, đao cạo râu, quần áo ngủ và thay áo sơ-mi.

Mason nói.

- Chờ đến tối ông sang bên tiệm tạp hóa mua mấy thứ lặt vặt đó, còn áo sơ-mi thì khỏi thay, ráng phải chịu đựng.

- Ông nghĩ rằng họ sẽ tìm ra tôi nếu tôi về nhà à?

- Tại sao không? - Mason nói - Người ta đang gài bẫy ông. Chúng ta chưa biết được khi nào họ sẽ kéo sập bẫy. Có thể là họ muốn ông lánh mặt bốn năm ngày, sau đó họ ngầm báo cho cảnh sát đến bắt ông. Khi đó sự im lặng của ông sẽ làm cho tình thế càng tồi tệ hơn. Nhưng ngược lại có thể họ đã biết tôi dúng tay vào việc này và họ đã ngầm báo cho cảnh sát đến bắt ông trước khi tôi có cơ hội tìm hiểu rõ vấn đề xảy ra để có thể cố vấn cho ông.

- Nhưng - Conway nói - liệu ông làm được việc gì, từ giờ cho đến chín giờ sáng mai?

- Sao lại không - Mason nói - Tôi sẽ phải làm việc suốt đêm nay. Còn ông, hãy đến tiệm tạp hóa mua mấy thứ cần dùng và trở lại đây, ở đây.

- Ông giữ kỹ khẩu súng - Mason nói - Và phải giữ thật cẩn thận.

- Tại sao? Ô, tôi hiểu rồi. Nếu tôi giấu nó đi có nghĩa là tôi rơi đúng vào bẫy của họ.

- Đúng như vậy - Mason nói - Vì nếu làm như vậy có nghĩa là ông đã phạm tội có ý thức. Tơi muốn ông kể lại với họ câu chuyện của ông, từ lúc bắt đầu cho đến lúc lên phòng và rời phòng sau đó ra xe và lái đi.

- Chỉ kể đến đó thôi à?

- Đúng, ngừng tại đó - Mason nói - không nói với họ nơi ông đã ở qua đêm và các chuyện liên quan đến việc đó. Đó là việc riêng của ông. Tôi đã nói với cảnh sát là ông sẽ tới văn phòng Biện lý chín giờ sáng mai và ông sẽ có mặt tại đó.

- Ông có biết như vậy thì chuyện gì sẽ xảy ra cho tôi không? - Conway nói - Trừ khi tôi có thể thuyết phục được cảnh sát, còn nếu không tôi sẽ gặp nguy hiểm. Nếu cảnh sát bắt giam tôi hoặc buộc tội tôi là đã bắn phát đạn giết người thì chắc ông cũng tưởng tượng ra được điều gì sẽ xảy đến với tôi trong buổi đại hội cổ đông sắp tới.

- Đúng như vậy - Mason nói - Nhưng tại sao họ lại gài bẫy ông?

- Có một điều gì đó - Conway nói - mà tôi không hiểu nổi. Tôi không nghĩ là họ gài bẫy tôi.

- Không nghĩ là bị gài bẫy à? - Mason kêu lên - Chuyện rõ như ban ngày. Cô gái đó mặc bộ đồ lót hướng súng vào ông, rồi tiếp tục bước tới nữa.

- Như vậy có gì sai trái đâu?

- Tất cả mọi sự việc đều sai trái! - Mason nói - Một cô gái gần như trần truồng lấy khẩu súng từ trong ngăn bàn ra, đúng lý thì phải lùi lại và đuổi ông ra khỏi phòng, đằng này cô ta lại không làm như vậy mà lại bảo ông giơ hai tay lên và cô ta tiếp tục bước về phía ông với bàn tay run lẩy bẩy. Dĩ nhiên là ông phải giàng lấy khẩu súng từ tay cô ta. Có nghĩa là cô ta đã nhét vào tay ông khẩu súng đó.

- Và ông nghĩ rằng đó là khẩu súng đã gây án mạng à?

- Chắc chắn đó là khẩu súng giết người - Mason nói - và có lẽ ông sẽ thấy rằng cô gái bị giết chính là người đã nắm danh sách các cổ đông ủy nhiệm.

Conway suy nghĩ một lát rồi nói.

- Đồng ý, một phần nào đó tôi nghĩ rằng đó là một cái bẫy và chắc chắn đó là cái bẫy. Nhưng ông Mason ạ, tôi vẫn có một cảm nghĩ rõ rệt là có một yếu tố chân thành trong giọng nói của người đàn bà

có cái tên Rosalind. Tôi vẫn muốn được biết thấu đáo về vấn đề này và hy vọng rằng sự việc sẽ sáng tỏ. Tôi rất thắc mắc nếu cô gái bị giết đó chính là Rosalind.

- Xác suất là chín mười phần trăm. Cô gái này nói với ông cô ta là bạn cùng phòng với Rosalind, và đó là phòng của họ. Căn phòng mà đồ đạc trống trơn, không có lấy một đôi vớ, không quần áo, không hành lý và không gì cả!

- Như vậy lại càng mang ý nghĩa đó là một cái bẫy phải không? Chúng ta có thể giải thích cho Biện lý biết rằng tôi bị gài bẫy không?

- Được chứ - Mason nói - Và rồi chúng ta phải làm sao chứng minh được. Điều quan trọng là làm sao chúng ta có thể tìm được cái dữ kiện cụ thể chứng minh được câu chuyện của ông, chứ nghe ông kể thì câu chuyện đầy vẻ hoang đường.

- Nhưng tôi đã nói sự thực. - Conway nói.

- Tôi biết - Mason nói - nhưng Biện lý thì không, và chỉ có lạnh lùng, thù nghịch và cay đắng. Ông ta sẽ không hài lòng vì ông đã không báo cáo ngay cảnh sát mà lại đi tìm luật sư. Và hơn nữa chúng ta chưa biết mức độ nhiều ít khi ông bước chân vào cái bẫy.

- Ông nghĩ rằng còn nhiều điều ghê gớm sẽ xảy ra nữa à?

- Chắc chắn - Mason nói - Nhưng có một vài điều mà tôi vẫn chưa hiểu được.

- Như vấn đề gì?

- Nếu đặt vấn đề họ gài ông vào một vụ giết người - Mason nói - thì họ sẽ dùng cách khác. Còn nhóm người của Farrell, nếu họ đã giết người để gài bẫy thì điều tốt hơn hết và tiện nhất là giết ngay ông. Các bằng chứng cho thấy có vẻ như họ thiết lập một cái bẫy gì đó để gài ông nhưng rồi một sự đột biến nào đó xảy ra và họ bị kẹt với một xác chết trong tay. Do đó, họ đã mau lẹ chuyển kế hoạch để đẩy ông vào cái bẫy giết người đó. Khi họ chuyển kế hoạch nhanh như vậy thế nao họ cũng sơ hở. Và chỉ cần tìm thấy một lỗi lầm trong sơ hở đó, chúng ta cũng có thể phá tan được cái bẫy.

Conway nói.

- Tôi như kẻ mù trong vấn đề này. Nhưng ông Mason ạ, tôi vẫn có cảm nghĩ rằng người đàn bà có tên Rosalind này rất chân thành. Thực sự bà ta có tài liệu mà bà ta muốn đưa cho tôi, và vì vậy bà ta đã gặp nguy hiểm. Chính bà ta nói rằng có thể bà sẽ bị giết nếu có kẻ nào biết bà ta đã trao các tài liệu đó cho tôi.

- Điều đó nghe có lý - Mason nói - Nếu bà ta không có liên hệ với Farrell thì bà ta không thể nào có được tài liệu đó. Còn nếu bà ta có liên hệ với Farrell và tìm cách phản lại thì bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Bất chợt gương mặt Conway sáng rỡ, ông ta búng ngón tay.

- Cái chi vậy? - Mason hỏi.

- Tôi vừa mới có một ý nghĩ - Conway nói - Tại sao tôi lại ngồi im lặng chờ đợi trong khi họ đang phục kích tôi? Tại sao tôi lại không thừa cơ hội này phản công lại họ?

- Ông định làm gì? - Mason hỏi.

- Để tôi nghĩ đã - Tôi có thể có một kế hoạch.

- Suy nghĩ thì được rồi - Mason nói - Nhưng nên nhớ rằng đừng để bị hố. Còn nhiều việc ông cần phải làm. Hãy nhớ như vậy.

Conway suy nghĩ một lát rồi nói.

- Thấy rồi, ông Mason! Farrell liên quan đến vấn đề này. Ông ta phải là người đã giết cô gái đó. Ông ta...

- Khoan đã - Mason nói - Đừng cho uống thuốc giải độc khi chưa biết thuốc độc loại gì và liều lượng bao nhiêu.

Conway bị kích thích bởi dòng tư tưởng.

- Tôi thấy chắc chắn mà. Cô gái đó là Rosalind. Cô ta rất sợ hãi. Chính cô ta nói với tôi rằng cô ta sợ có thể bị giết nếu ai đó biết được... Farrell đã biết được sự việc cô ta đã làm và...

- Và ông nghĩ rằng Farreli đã giết cô ta à?

- Không - Conway nói - Nhưng tôi nghĩ rằng tên Baker Tử thần hoặc đồng bọn của hắn đã giết cô gái, và sau đó Farrell thấy hoảng sợ và di họa cho tôi.

- Điều đó còn phải suy nghĩ đã - Mason nói - Tôi chỉ đồng ý với ông đến đây thôi, còn lại phần kế tiếp chỉ là những suy nghĩ mà thôi.

- Farrell cố tình gài bẫy tôi - Conway nói - Tôi...

Conway đang nói bất chợt ngừng lại.

- Sao nữa? - Mason hỏi.

- Để tôi nghĩ đã. - Conway nói.

- Thôi được, cứ suy nghĩ đi - Mason nói - Nhưng đừng có đi tới nữa nếu ông không biết hiện ông đang đứng ở đâu. Còn bây giờ, ông hãy gọi cho cô thư ký của ông và bảo cô ta rằng tôi sẽ đến gặp cô ấy.

- Tôi có nên nói cho cô ta biết sự việc xảy ra không?

- Không nên nói và cũng không cho cô ta biết ông ở đâu - Mason nói - Chỉ cần nói với cô ấy là tôi sẽ đến gặp cô. Bảo cô ta tôi là luật sư của ông và muốn cô ta hết sức cộng tác với tôi, ngoài ra đừng nói gì thêm nữa.

- Được rồi - Conway nói - Tôi sẽ làm ngay và cũng còn nhiều việc phải làm.

Mason nhìn ông ta một cách nghi ngờ.

- Thí dụ như những việc gì? - Mason hỏi.

- Gọi điện thoại, đến tiệm tạp hóa, và mua mấy thứ lặt vặt.

- Được rồi - Mason nói - Hãy gọi điện thoại ngay đi. Bảo cô ta mười lăm phút nữa tôi sẽ đến.

- Hẹn gặp ông tám giờ sáng mai.

- Khoảng hơn tám giờ một chút - Mason nói - Bảo đảm là ông đã được ăn sáng. Không thể làm việc có hiệu quả với cái bụng trống rỗng.

Chương 4

Mason rời nhà trọ, ngừng tại buồng điện thoại công cộng gọi cho Paul Drake.

- Có ai xác nhận được xác chết chưa, Paul?

- Chưa.

- Tôi có việc cho anh.

- Việc gì?

- Tìm gốc gác một khẩu súng.

- Số và loại súng.

- Smith + Wesson C 48809.

- Khó mà có kết quả trong đêm nay.

- Tôi đã bảo anh chuẩn bị người rồi mà, hãy cho họ làm việc đi.

- Bao giờ tôi lại gặp anh?

- Khoảng một hai tiếng nữa.

Mason cúp máy, lái xe đến chung cư Cloudcroft Apartments và đưa tay gõ nhẹ cửa phòng Eva Kane.

Cửa phòng mở ra ngay.

- Phải cô là Eva Kane không?

- Vâng, phải ông Mason không?

- Phải, tôi là luật sư Mason.

- Xin mời vào, ông Conway có gọi điện thoại cho tôi nói về ông.

Mason bước vào căn phòng loại điển hình một buồng ngủ. Cánh cửa rộng bóng loáng che giấu chiếc giường ngủ kéo ra được. Đây đó một vài đồ cá nhân. Tóm lại, căn phòng trông có vẻ khá.

- Xin mời ngồi ông Mason. Ông có thể cho biết chuyện gì đã xảy ra?

- Ý cô muốn nói gì? - Mason hỏi.

- Ông biết không, lần cuối cùng tôi gặp ông Conway, ông ấy chuẩn bị đi đến điểm hẹn. Tôi đã năn nỉ ông ấy đừng đi. Tôi có trực giác rằng một điều gì kinh khủng lắm sẽ xảy ra.

- Không sao đâu - Mason nói - Chúng ta đang ở giữa các màn trò xiếc và tôi muốn giải quyết mọi chuyện một cách ổn thỏa trước khi thiên hạ ầm ỉ.

- Nhưng việc gì đã xảy ra? Ông Conway có bị...? Ông ấy nói với tôi ông ta không ở nhà và cũng không tiết lộ vị trí.

- Tạm thời ông ta lánh mặt - Mason nói - Chúng tôi sẽ có mặt tại Văn phòng Biện lý chín giờ sáng mai.

- Văn phòng Biện lý?

Mason gật đầu.

- Tại sao?

- Có người bị giết.

- Bị giết.

Mason gật đầu.

- Nạn nhân là ai?

- Tôi không rõ. Một cô gái tóc vàng, mắt xanh thân hình gọn và khá nảy nở. Vào trạc độ hăm bảy. Mặc áo len bó sát... Cô có ý nghĩ gì không?

- Có chứ! Ông Mason. Tôi biết khá nhiều cô gái có vóc dáng như vậy. Nhưng làm sao lại xảy ra chuyện đó? Có phải cô ta là người đàn bà mà ông Conway định gặp hay không? Người đàn bà có tên là Rosalind đó?

- Tôi không rõ - Mason nói - Tôi không có thì giờ giải thích với cô. Tôi có rất nhiều việc phải làm từ giờ cho đến chín giờ sáng mai, và xin cô cho tôi biết một số tin tức. Bây giờ về giọng nói của người đàn bà, có phải là giọng nói đó quen thuộc không?

Kane gật đầu.

- Cô suy nghĩ thêm nữa đi - Mason nói.

- Tôi đã cố suy nghĩ. Tôi... Tôi rất lo lắng về ông Conway. Tôi e rằng... Ồ, tôi có cảm nghĩ rằng đây là một cái bẫy.

- Cô có vẻ mến ông ấy lắm phải không?

Cô gái đảo mắt và mặt đỏ bùng.

- Ông ấy rất tốt - Cô nói - Tuy nhiên, ông ấy không thân cận nhiều với các nhân viên trong văn phòng, ông ấy luôn lịch sự và quan tâm nhưng... nhưng không giống như ông Farrell.

- Ông Farrell thế nào? - Mason hỏi.

- Ông Farrell! - Cô gái lặp lại với giọng không ưa.

- Ông ấy làm sao? - Mason hỏi - Cô bảo rằng ông ấy khác biệt với ông Conway à?

- Rất khác biệt.

- Được rồi - Mason nói - Bây giờ ngừng đề cập đến ông Conway mà hãy suy nghĩ về giọng nói đó nếu cô muốn giúp ông ta. Cô phải cố xác định được cái giọng nói quen thuộc đó.

Cô gái lắc đầu.

- Tôi đã cố suy nghĩ nhưng nó cứ vuột khỏi tôi. Một đôi khi tôi cảm thấy như thấy được rồi nhưng nó lại vuột trôi đi.

- Thôi được - Mason nói - Bây giờ ta hãy thử suy nghĩ theo phương pháp xem sao. Rosalind là ai ta cũng không cần biết, chỉ biết là bà ta đã hứa trao danh sách các cổ đông ủy nhiệm được không?

Eva Kane gật đầu.

- Do đó - Mason nói tiếp - hoặc bà ta gài bẫy Conway hoặc bà ta thực sự muốn cung cấp tin tức. Trong cả hai trường hợp bà ta phải là người rất thân cận với Farrell. Nếu bà ta giăng bẫy thì bà phải là đồng bọn của Farrell bởi vì chỉ có nhóm Farrell là địch thủ của Conway. Ngược lại bà ta thực sự muốn giúp Conway thì bà phải là người mà có thể lấy được các tài liệu đó từ tay các người thân tín nhất của Farrell.

Eva Kane gật đầu.

- Giọng nói là giọng đàn bà - Mason nói - Giọng nói còn trẻ không?

- Tôi nghĩ đó là một người đàn bà còn trẻ.

- Thế có nhiều đàn bà trẻ thân cận với Farrell không?

Eva Kane cười và nói.

- Ông Farrell thân cận với rất nhiều đàn bà trẻ. Ông ta là người năng động cả hai bàn tay lẫn cặp mắt. Ông ta luôn luôn muốn có nhiều đàn bà, không muốn an phận trong một gia đình có vợ chồng con cái và ông ta chỉ muốn vui chơi.

- Như vậy đối với ông ta, hơi khó cộng tác phải không? - Mason hỏi.

- Đó còn tùy theo quan niệm - Eva nói một cách khô khan - có một số cô có vẻ thích như vậy và thích ông ta.

- Ông ta có gia đình chứ?

- Vâng, ông ta có gia đình, nhưng theo tôi biết ông ta đã ly thân cách đây một tháng.

- Vợ ông ta là người thế nào?

- Rất đẹp, bà ta... Bất chợt Eva Kane xúc động hụt hơi, cặp mắt mở to - Chính bà ta, ông Mason, chính bà ta.

- Bà ta cái gì?

- Giọng nói Rosalind? Đúng là Evangeline Farrell.

- Khoan đã - Mason nói - Cô có chắc không?

- Chắc chắn! Tôi nhớ ra rồi? Tôi đã từng nói điện thoại với bà ta khi ông Farrell làm việc cùng chúng tôi. Bà ta có lối nói ngừng lại ở một chữ rồi liên tục nói nhanh khoảng năm sáu chữ sau đó ngừng và nói nhanh trở lại.

- Có phải bà ta cố sửa giọng trên điện thoại không?

- Đúng vậy. Bà ta đã sửa giọng một cách rất ngọt ngào quyến rũ và... Nhưng cái nhịp điệu thì vẫn đặc biệt. Đó chắc chắn là Evangeline Farrell.

- Bà ta không ở với chồng nữa phải không?

- Tôi được biết như vậy. Họ đã ly thân khoảng một tháng nay. Báo chí có nói đến vụ đó. Bà ta đã rời bỏ ông ấy, tôi không rõ nguyên nhân. Tôi không nghĩ rằng bà ta sẽ ly dị. Có lẽ bà ta muốn hòa giải.

- Cô có biết bà ta ở đâu không? - Mason hỏi.

- Họ có một căn hộ khá đẹp và... và tôi nghĩ rằng bà ta đã rời khỏi chỗ đó.

- Vậy mà không ly dị?

- Tôi thực không rõ.

- Lý do?

- Quá nhiều lý do. Ngay cả các cô trong văn phòng của mình, ông ta cũng không ngần ngại quan hệ và không hề sợ rắc rối.

- Địa chỉ hiện giờ của bà ta ở đâu?

- Tôi có thể tìm thấy trong sổ địa chỉ. Bà ta là một cổ đông trong Công ty. Vì có cuộc tranh chấp quyền ủy nhiệm nên tôi có ghi tên và địa chỉ của tất cả các cổ đông và thành lập một hồ sơ. Có một bản ở văn phòng, ông Conway giữ một bản và tôi giữ một bản.

- Ở đây à?

- Vâng. Tôi luôn luôn giữ ở nhà.

- Bà ta là một cổ đông trong trường hợp nào?

- Một phần lợi tức của ông Farrell khi ông ta còn làm việc với chúng tôi đã được chuyển thành chứng khoán và những cổ phần chứng khoán đó được chuyển qua cho bà vợ. Ông ta luôn luôn đặt tài sản của ông ta dưới tên một người khác.

- Cô tìm dùm địa chỉ đó đi. - Mason nói.

- Xin lỗi - Cô gái nói và đi về phía bàn, kéo ra một quyển sổ, lật các trang và nói - Đây rồi, chung cư Holly Arms.

- Tôi biết chỗ đó. - Mason nói.

- Ông có muốn điện thoại cho bà ta không?

Mason suy nghĩ một chút rồi nói.

- Không. Tôi muốn gặp bà ta một cách bất chợt. Cám ơn cô Kane.

- Tôi còn giúp được gì nữa không?

- Thôi cám ơn.

- Nếu ông Conway gọi điện thoại lại, tôi có cho biết là tôi đã nhớ ra giọng nói không?

- Không nói gì cả - Mason trả lời - Không nói trên điện thoại. Người ngoài có thể nghe được. Cám ơn cô nhiều. Tôi đi đây.

Chương 5

Mason nhấc điện thoại nội bộ của chung cư.

- Cho tôi gặp bà Farrell.

Cô gái trực tổng đài nói với vẻ phân vân.

- Xin lỗi ông, bây giờ đã sau mười giờ rồi. Bà ta...

- Bà ta chờ tôi gọi. - Mason nói.

- Vâng.

Một lát sau giọng nói đàn bà trên đầu dây.

- Xin chào.

- Vâng, tôi là luật sư tòa án thưa bà Farrell. Tôi muốn được gặp bà về một vấn đề quan trọng.

- Ông đại diện cho chồng tôi à?

- Hoàn toàn không phải.

- Ông muốn gặp tôi khi nào?

- Ngay bây giờ.

- Ngay bây giờ à? Không tiện đâu... Xin ông vui lòng cho biết quý danh.

- Mason.

- Có phải Perry Mason không?

- Đúng vậy.

- Ông đang ở đâu?

- Tôi ở dưới nhà.

- Có ai đi theo ông không?

- Không.

- Ông có thể vui lòng cho biết lý do muốn gặp tôi không?

- Tôi không tiện nói trên điện thoại - Mason nói - Tôi bảo đảm với bà đây là vấn đề khẩn yếu và có lợi cho bà.

- Được rồi, mời ông lên.

- Tôi sẽ lên ngay.

Mason dùng thang máy lên phòng, giơ tay ấn nút chuông cạnh cửa phòng. Của được mở ra bởi một người đàn bà có mái tóc đỏ và mặc bộ áo lụa Tàu có thêu hình con rồng. Trong căn phòng có một không khí hương vị Á Đông.

- Ông là Mason? - Bà ta hỏi.

Mason gật đầu.

Bà ta đưa tay ra bắt.

- Chào ông, mời ông vào.

Mason bước vào căn phòng rộng hình như có hai buồng. Ánh sáng nhạt và có một không khí bí mật bao trùm căn phòng. Điểm sáng nhất trong căn phòng là chiếc đèn đọc sách có khung che bằng lụa.

Một quyển sách mở ra lật úp trên bàn.

- Xin mời ngồi, ông Mason - Bà Farrell nói và sau khi Mason đã ngồi, bà ta tiến lại ngồi trên chiếc ghế đệm và với tay lấy cán gắn thuốc lá bằng ngà với điếu thuốc đang cháy dở.

Bà ta rút một hơi thuốc rồi nói.

- Ông có vấn đề gì muốn nói với tôi?

- Về công ty California + Texas và trận chiến giành quyền ủy nhiệm.

- À ra vậy. Ông có thể cho biết lý do ông quan tâm?

- Tôi đại diện cho Jerry Conway.

- Ồ!

- Tại sao bà muốn nói chuyện với ông ấy? - Mason hỏi.

- Ông bảo tôi à?

- Đúng như vậy.

Bà ta trả lời thận trọng.

- Tôi không muốn nói chuyện với ông ta. Tôi biết ông ấy. Tôi có cảm tình với ông ấy. Tôi rất tin tưởng vào sự điều hành công ty của ông ta. Chắc rằng ông đã biết, tôi và chồng tôi đã ly thân. Tôi đang định xin ly dị vì lý do... À mà ông là luật sư chắc ông hiểu: Lý do có thể tùy thuộc ở sự phân chia tài sản.

- Có một số tài sản lớn à? - Mason hỏi.

- Vâng - Bà ta nói - Có hai nhận định. Gifford Farrell là một người cờ bạc và liều mạng. Chắc chắn là tài sản khá lớn, nhưng luật sư của Gifford lại bảo rằng rất ít.

- Ông ta có khả năng kiếm tiền không?

- Có chứ. Ông ấy thường làm ăn những công chuyện lớn.

- Và vì vậy - Mason nhận xét - bà thấy rất có lợi khi ông ấy chiến thắng trong cuộc chiến giành quyền ủy nhiệm phải không?

- Tại sao ông lại nói vậy?

- Bởi vì như vậy ông ta sẽ ở trong một tình trạng kinh tế tốt đẹp khi ông ta thắng.

Bà ta rít một hơi thuốc lá thật dài, nhả khói và im lặng.

- Bà nghĩ sao? - Mason hỏi.

- Tôi nghĩ rằng có lẽ đó là kết luận khá rõ rệt.

Bà rút điếu thuốc hút gần hết ra khỏi cán ngà và dụi trên cái gạt tàn.

- Mời ông uống ly rượu, ông Mason.

- Không dám phiền bà - Vị luật sư nói - Tôi xin lỗi đã đến thăm bà vào giờ giấc khuya như thế này. Nếu bà có thể cho tôi biết một chút tin tức tôi cần, tôi có thể đi ngay.

- Tôi không biết tôi có tin tức nào mà ông cần, ông Mason. Nhưng... Ông nói ông đại diện cho ông Conway à?

- Vâng.

- Và ông tới đây vì ông ấy?

- Vâng.

- Ông muốn biết điều gì?

Mason nhóm người về phía trước nói.

- Xin bà cho biết làm sao có thể bà vừa muốn chia tài sản với chồng bà và muốn càng nhiều càng tốt. Đồng thời trong khi đó bà lại muốn cung cấp cho Jerry Conway tin tức về con số các cổ đông ủy nhiệm.

- Ông Mason, ông nói chi lạ vậy?

- Bà biết rõ tôi muốn nói gì mà - Mason nói - Tôi muốn biết tại sao, bà lại sửa đổi giọng nói và lấy tên Rosalind.

Bà ta ngồi im lặng hoàn toàn, nhìn vị luật sư với con mắt hoàn toàn kinh ngạc.

- Bà nghĩ sao? - Mason hỏi.

- Ông Mason, làm sao ông lại nghĩ tôi làm việc đó?

Mason nói một cách sốt ruột.

- Bà nhớ là bà đã sử dụng điện thoại và đường dây điện thoại đã bị theo dõi bà biết không?

Bà ta hết sức ngạc nhiên và nói.

- Nhưng tôi đâu có sử dụng điện thoại ở đây. Tôi...

Bất chợt bà ta ý thức và im lặng.

Mason vẫn giữ im lặng nhìn thẳng vào mắt bà.

- Thôi được, coi như tôi mắc bẫy ông - Bà ta nói.

Mason vẫn giữ im lặng.

- Được rồi - Bà nói một cách bất chợt - Tôi sẽ nói hết với ông. Tôi là một cổ đông trong công ty California + Texas. Tôi có một số chứng khoán trong công ty và đó là tài sản của tôi. Nếu Gifford Farrell nắm quyền lãnh đạo công ty, các chứng khoán đó sẽ chỉ còn là một đống giấy lộn trong vòng không quá hai năm. Nếu Conway tiếp tục lãnh đạo, chứng khoán sẽ có giá trị rất lớn.

- Vì vậy mà bà ủng hộ Conway phải không?

- Tôi đứng về phía Conway nhưng không dám để ai biết. Tôi không dám làm bất cứ điều gì mà luật sư của Gifford có thể nắm lấy và bóp méo, xuyên tạc để làm bằng chứng chống lại tôi. Tôi... Ông Mason, làm sao ông biết tôi gọi các cú điện thoại đó?

- Chuyện đó hơi dài dòng - Mason nói - Có một số sự kiện xảy ra làm cho vấn đề trở thành rất quan trọng. Bây giờ xin bà cho biết tại sao bà lại hẹn ông Conway tại khách sạn Redfein Hotel?

- Tôi hẹn ông ta à khách sạn Redfem Hotel à? - Bà ta hỏi lại một cách ngạc nhiên.

- Đúng như vậy!

Bà ta lắc đầu.

- Đúng vậy, bà đã hẹn - Mason nói - Bà bảo ông ta chạy lòng vòng để ngắt đuôi theo dõi, sau đó bà điện thoại cho ông ta lúc sáu giờ mười lăm và bảo ông ta...

- Lúc sáu giờ mười lăm tôi đã nói gì với ông ta?

- Vậy mà bà còn phải hỏi lại tôi. Chính bà đã bảo ông ta đến khách sạn Redfern Hotel và bảo ông ta hỏi có thư từ của ông Gerald Boswell không mà.

Bà ta cầm lấy chiếc cán ngà gắn thuốc lá, xoay tới xoay lui trên các đầu ngón tay với dáng điệu mất bình tĩnh.

- Bà có làm điều đó không? - Mason hỏi.

- Tôi không làm điều đó, ông Mason. Tôi không hề biết bất cứ điều gì về khách sạn Redfern Hotel. Tôi không hề bảo ông Conway đến đó.

- Thế bà đã nói gì với ông ta? - Mason hỏi.

Bà ta do dự và suy nghĩ.

Mason nói tiếp.

- Tôi nghĩ rằng bà nên tin cẩn ở tôi, như vậy có lợi hơn, bà Ferrell.

- Thôi được - Bất chợt bà ta nói - Ông có vẻ hiểu tất cả. Tôi sẽ phải tin cẩn ở ông. Nếu ông cho Gifford biết những gì tôi đã làm có nghĩa là ông đã đặt tôi vào một tình trạng cực kỳ khó khăn.

- Bà có thể cho tôi biết bà đã làm những gì không?

- Tôi muốn trao cho ông Conway một số tài liệu tôi có. Tôi có một danh sách những người đã gửi phiếu ủy nhiệm. Tôi nghĩ rằng đó là một danh sách chính xác và mới nhất, nó rất có giá trị đối với ông ta. Tôi muốn ông ta có danh sách đó.

- Do đó bà đã làm gì?

- Tôi có ý định làm một cú bất ngờ cho ông ấy bằng cách hẹn ông ta ở một nhà trọ nào đó tạo một cuộc hẹn bí mật rồi điện thoại cho ông ta báo cho biết rằng tài liệu hiện nằm ở trong xe của ông ta khi ông ta đang ngồi chờ. Tôi muốn làm việc đó dưới hình thức một cách bí mật để tránh cno Gifford không ngờ đến tôi. Tôi đã chuẩn bị cuộc hẹn với ông ta hai lần và hẹn ông ta sau khi cắt đứt đuôi theo dõi thì tới phòng điện thoại công cộng ở tiệm thuốc tây cách đây vài khu phố và tôi gọi điện thoại cho ông ta lúc sáu giờ mười lăm.

- Và bà đã gọi điện thoại?

- Vâng - Bà ta nói - Nhưng không có ai trả lời.

- Bà có nói thật với tôi không?

- Tôi đã nói đúng sự thực với ông.

- Có phải bà không có gọi điện thoại bảo ông ta đến khách sạn Redfern Hotel và hỏi thư của Gerald Boswell phải không?

- Đúng như vậy. Tôi không hề biết một chút gì về khách sạn Redfern Hotel. Tôi có từng nghe nhưng không hề biết nó ở đâu.

Mason nói.

- Xin lỗi bà, nhưng tôi muốn biết bà có nói thật với tôi không?

- Tôi đã nói thật với ông. Tôi không phải ngồi đây để nghe ông chất vấn. Tôi không nợ nần gì ông Conway cả và tôi cũng không nợ nần gì với ông.

- Nhưng có lẽ bà có nợ nần với chính bà.

- Ý ông muốn nói gì?

- Xin báo cho bà được rõ - Mason nói - Một cô gái đã bị giết chết ở khách sạn Redfern Hotel hồi

chiều nay. Conway đã có mặt trong phòng mà người ta tìm thấy xác chết cô gái. Ông ta được hẹn tới khách sạn bởi một người nào đó gọi điện thoại đến tiệm thuốc tây và ở đó ông ta nhận hướng dẫn cuối cùng và...

- À, ra như vậy? - Bà ta kêu lên.

- Có gì lạ?

- Tôi bị mất liên lạc với ông ta. Một ai đó đã gọi điện thoại đến đó trước tôi vài phút. Tôi gọi ông ta trước lúc sáu giờ mười lăm khoảng một hoặc hai phút nhưng đường dây mắc bận. Tôi gọi lại cho ông ta đúng sáu giờ mười lăm thì không có ai trả lời. Tôi vẫn gọi tiếp và cuối cùng có một người đàn ông trả lời. Tôi hỏi có phải ông ta là ông Conway không thì ông ta trả lời là quản lý tiệm thuốc và không có một ai ở đó cả. Ông ta nói cách mấy phút có một người đàn ông ở buồng điện thoại nhưng đã đi rồi.

Mason lấy trong túi hộp thuốc lá và mời.

- Cám ơn, tôi có thuốc của tôi. - Bà ta nói.

Mason nhỏm dậy định đốt thuốc cho bà nhưng bà giơ tay chận lại.

- Tôi là cô gái đã lớn rồi. - Bà ta nói và lấy bao quẹt đốt thuốc, quẳng lại bao quẹt trên bàn.

Mason bật quẹt châm thuốc của mình.

- Bà nghĩ sao?

- Tôi nghĩ rằng điện thoại của ông ta bị nghe lén. Không phải điện thoại của tôi vì tôi gọi từ một trạm công cộng. Ông có thể thấy được sự việc đã xảy ra. Tôi chỉ e ngại ông ta bị theo dõi. Tôi không muốn một ai biết tôi đã liên lạc với ông ta. Có một ai đó đã nghe cuộc nói chuyện. Ông nghĩ thế nào về cô thư ký nghe cuộc nói chuyện. Ông nghĩ thế nào về cô thư ký của ông ta? Ông có biết gì về cô ta không?

- Rất ít. - Mason nói.

- Thôi, ông nên tìm hiểu xem - Bà ta nói - Như vậy có ai đó đã hành động trước tôi, gọi điện thoại cho ông ta đến khách sạn Redfern Hotel. Tôi có ý định hẹn gặp ông ta tại một quán rượu cách tiệm thuốc tây khoảng một khu phố, nhưng tôi muốn chắc chắn rằng ông ta không bị theo dõi.

- Hiện giờ bà có danh sách chính xác các cổ đông ủy nhiệm hay...?

- Hiện giờ tôi có danh sách đó.

- Bà có thể cho biết làm sao bà có?

Bà ta ngồi im hút thuốc một cách suy tư rồi bất chợt vụt đúng dậy nói.

- Ông Mason, tôi tin cậy ở ông.

Vị luật sư ngồi im lặng.

Bà ta bước về phía tủ sách lấy xuống một tập bản đồ và nói.

- Khi một người đàn bà lấy chồng, chỉ muốn người chồng là của riêng mình. Người vợ muốn có một sự an toàn, một mái ấm và muốn tình nghĩa khắng khít mãi mãi.

Mason gật đầu.

- Đáng nhẽ tôi phải tìm hiểu kỹ trước khi lấy Gifford Farrell, ông ta là một tay chơi, ông ta không muốn có một tổ ấm, ông ta không muốn chỉ có một đàn bà. Ông ta không có thể bảo đảm an toàn cho bất cứ ai. Ông ta là một tay cờ bạc, một tay phiêu lưu và thể thao.

Mason vẫn giữ im lặng.

Bà Farrell mở tập bản đồ, lấy ra một bức ảnh lớn kẹp trong trang giấy và đưa cho Mason.

Mason thoạt nhìn tưởng là bức hình cô gái khỏa thân nhưng sau một lúc mới thấy cô gái mặc bộ áo tắm mỏng dính màu thật nhạt.

Mason nhìn thân hình khêu gợi trên bức ảnh rồi bất chợt giật mình khi chú ý đến khuôn mặt cô gái. Mason di chuyển lại chỗ có ánh sáng nhiều hơn.

Bà Farrell chợt bật cười.

- Các ông ai cũng giống ai - Bà ta nói - Cô ấy mặc áo tắm màu nhạt đấy ông Mason ạ. Không phải khỏa thân đâu, cô ấy có mặc áo đấy.

- Tôi thấy. - Mason đáp gọn.

- Tôi thấy ông phải nhìn hai lần mới nhận ra.

- Vâng tôi phải nhìn hai lần.

Bức ảnh chụp một cô gái tóc vàng, thân hình tròn trịa giống hệt như cô gái mà Mason đã thấy hồi chiều nằm chết trên giường ở khách sạn Redfern Hotel.

- Chắc bà có liên hệ với cô gái trong ảnh?

Bà Farrell bật cười.

- Không phải tôi có liên hệ, mà là chồng tôi.

Mason nhướng cặp mắt làm điệu bộ thắc mắc.

Bà Farrell đưa cho Mason một mảnh báo được cắt ra từ một tạp chí: Mảnh báo in hình một cô gái mặc bộ áo tắm, trên đầu bức hình là một dòng chữ lớn quảng cáo: "EM THÍCH". Bên dưới là hàng chữ quảng cáo: "Cô bạn gái rất ưa. Hãy mua bộ áo tắm EM THÍCH. Tuyệt diệu, tâm tình, quà tặng ý trung nhân".

Bài báo quảng cáo về bộ áo tắm.

- Vâng, tôi đã thấy quảng cáo. - Mason nói.

- Chắc ông cũng thấy chồng tôi đáp ứng quảng cáo này - Bà ta nói - Ông ấy mua qua đường bưu điện và thuyết phục cô gái này mặc để chụp hình.

Mason quan sát kỹ lại bức ảnh.

Bà Farrell nói.

- Ông có thấy cô gái hết sức hấp dẫn đến nỗi ông phải hoàn toàn chú tâm đó không?

- Ồ, tôi đang quan sát cảnh nền của bức ảnh.

- À, nó hơi tối và nằm xa tiêu cực. Tôi e rằng ông khó nhận ra được. Tuy nhiên nếu ông để ý đến hoa văn của tấm thảm bên dưới đôi giầy cao gót, ông sẽ thấy dạng đặc biệt của hoa văn. Và xin nói để ông rõ, tấm khảm đó ở trong phòng ngủ của chồng tôi. Bức ảnh đó được chụp trong thời gian tôi đang ở New York cách đây vài tháng.

- Tôi thấy. - Mason nói.

- Chồng tôi - Bà nói một cách cay đắng - là một nhiếp ảnh gia tài tử. Ông ấy đã chụp tấm hình này và hai tấm khác nữa. Rõ ràng là ông ấy muốn có chút gì kỷ niệm về cô gái.

- Làm sao bà có được? - Mason hỏi.

- Tôi tình cờ thấy được chiếc máy ảnh của chồng tôi ở trong tủ quần áo trong buồng ngủ. Tôi tò mò

lấy cuốn phim ra và thay thế bằng một cuốn mới. Tôi quay cuộn phim mới sang bức ảnh thứ tư để đề phòng chồng tôi khỏi nghi ngờ.

- Tôi hiểu - Mason nói - Như vậy còn hai bức hình nữa phải không?

- Vâng.

Mason vẫn giữ nguyên giọng thản nhiên.

- Thế bà có xác định được người mẫu không?

- Cô ta là Rose Calvert, nhân viên của một Công ty môi giới có trách nhiệm điều hành kế toán cho chồng tôi, và tôi tin rằng cho cả một số giới chức trong Công ty California + Texas. Chồng tôi có cặp mắt cú vọ và cô Rose Calvert này... ông trông ảnh thì biết.

- Cô ta vẫn còn đang làm cho Công ty môi giới chứ? - Mason hỏi.

- Không. Cô ta có một căn phòng ở chung cư Lane Vista Apartments phòng 319, nhưng tôi nghĩ rằng thỉnh thoảng cô ta mới ở đó thôi. Cô ta chỉ về phòng để nhận thư và thay quần áo. Tôi có cho người theo dõi nơi đó trong vài ngày.

Mason lại tiếp tục quan sát kỹ cô gái trong hình.

Bà Farrell nói một cách hơi cay đắng.

- Các ông đàn ông đều giống nhau. Rồi ông sẽ thấy, những đường cong đó sẽ chẳng còn trong vòng mười năm nữa.

- Tôi nghĩ rằng bà nói đúng. - Mason đưa trả lại tấm ảnh.

Bà Farrell cầm tấm ảnh đứng dậy.

- Bây giờ thì mời ông một ly rượu.

- Vâng! Cám ơn. - Mason nói.

- Ông dùng Scotch hay Bourbon?

- Scotch.

- Xin chờ một chút, tôi phải vào nhà bếp làm rượu. Xin cứ tự nhiên và nhớ đừng làm hư bức ảnh nghe. Tôi còn phải dùng lại đó.

Khi bà ta bước sang nhà bếp, Mason bước vội lại tập bản đồ dở nhanh các trang nhưng không tìm thấy tấm hình nào khác.

Bà Farrell trở lại phòng khách mang theo hai ly rượu.

Mason nhấc ly rượu đưa lên trước mặt.

- Ồ có vẻ nặng đô quá!

- Chính ông cũng có vẻ nặng đô quá! Ông Mason. Tôi thú thực là rất khâm phục ông. Tôi đã từng theo dõi các vụ án của ông một cách hết sức thú vị. Tôi thích cách giải quyết của ông.

- Cám ơn bà. - Mason nói.

Bà Farrell nâng ly lên mời.

- Chúc cho các vụ án! - Mason nói.

- Chúc cho chúng ta!

Mason đợi cho tới khi bà ta ngồi xuống rồi mới hỏi.

- Tôi thắc mắc không hiểu làm sao bà có thể thu thập được các tin tức giúp đỡ ông Conway. Cái

danh sách ủy nhiệm đó.

- Ồ, cái đó...!

- Vâng, sao? - Mason hỏi.

Bà ta nói.

- Rất đơn giản, ông Mason. Sau khi tôi đã tìm ra Rose Calvert, tôi liền để ý đến sự đi lại của cô ta. Cách đây vài ngày, Rose Calvert đóng kín cửa, ở lại trong phòng và đánh máy rất nhiều. Tôi có thuê một hãng thám tử rất có tiếng. Nhân viên thám tử theo dõi Rose Calvert tìm cách thường xuyên kiểm tra các giỏ rác, hy vọng rằng tìm ra được các giấy tờ mà cô ta xé bỏ vì đánh máy hư. Cuối cùng ông ta đã may mắn ngoài sức tưởng tượng. Rose Calvert đang đánh máy một tài liệu hết sức mật cho ông Farrell. Cô ta đã được chỉ thị đánh máy mỗi tờ thành nhiều bản và sử dụng các giấy than mới cho mỗi bản. Chắc ông cũng biết giấy than mới để lại dấu chữ rất rõ. Viên thám tử thu được một số giấy than và tôi tìm ra rằng đó là tài liệu mật mà bà Calvert đã đánh máy cho chồng tôi.

- Bà Calvert?

- Đúng như vậy. Cô ta có chồng và đã ly thân. Chồng cô ta sống ở đâu đó dưới vùng quê.

- Bà có biết ở đâu không? - Mason hỏi.

- Tôi chỉ nghe nói qua, hình như đâu ở vùng Riverside... Ông có muốn xem các bản giấy than không?

- Tôi rất muốn.

Bà ta đặt ly rượu xuống, nhẹ nhàng rời ghế bước lại bàn giấy mở ngăn kéo lấy ra một xấp giấy than.

- Bà có ghi lại thành chữ không?

- Tôi không có thời gian. Tôi chỉ chụp sao lại. Tôi có ý định trao nguyên xấp giấy than này cho ông Conway. Nhân tiện ông ở đây với tư cách luật sư của Conway, tôi xin giao nó cho ông.

- Cám ơn - Mason nói - Hết sức cảm ơn bà.

- Không có chi. Có thể một ngày nào đó ông còn giúp tôi nữa.

- Cái đó thì ai biết được. - Mason nói.

- Ông cần phải bảo vệ cho tôi, ông Mason. Tôi không muốn bất cứ ai ngoài ông và ông Conway biết tôi đã trao các bản giấy than này.

- Bà cứ tin ở tôi - Mason nói - À, tôi xin phép bà sử dụng điện thoại được không?

- Trong buồng ngủ. Xin ông cứ tự nhiên.

Mason đặt ly rượu xuống, bước lại buồng ngủ và nhắc điện thoại.

- Xin cho biết số gọi? - Tổng đài hỏi.

Mason hạ thấp giọng cho số của nhà trọ Gladwell Motel. Khi đường dây được nối, Mason nói.

- Cho tôi gọi phòng 21.

- Xin chờ một chút.

Mason chờ vài giây rồi nghe lại giọng cũ.

- Xin lỗi, điện thoại phòng 21 không trả lời.

- Cám ơn. - Mason nói và cúp máy trở ra phòng khách.

- Ông gọi được chứ?

- Không. Không có trả lời.

- Không sao. Lát nữa ông cứ gọi lại thử.

Mason ngồi xuống cầm ly rượu uống hết và nói.

- Bà pha rượu nặng đô lắm.

Ông ta nhìn đồng hồ.

Bà Farrell mỉm cười tủm tỉm.

- Thôi bây giờ chắc ông quá bận, cố uống cho hết ly và giờ đây ông đã có những tin tức ông muốn và các tài liệu ông muốn. Ông có điệu bộ vội vàng muốn đi. Vậy ra tôi không hợp với mắt ông lắm sao?

- Ồ, không phải vậy đâu. Thực sự tôi có quá nhiều việc phải làm đêm nay.

- Làm đêm à?

- Vâng.

- Tôi hy vọng rằng thời gian ông ở đây ông đã được thoải mái và chúng ta đã được làm quen với nhau.

Mason nói.

- Có lẽ ông nhà bà đã cho người theo dõi chỗ ở của bà và bảo rằng bà đã tiếp đãi thân mật một người đàn ông trong phòng đó!

Bù ta bật cười.

- Giọng nói của một luật sư có khác? Ông Mason nhớ đừng tiết lộ với ai về Rosalind nghe. Vận mạng của tôi nằm trong tay ông đó.

- Và tôi có được phép nói về bức ảnh không?

- Để một thời gian đã.

- Bà định dùng nó để làm gì?

- Khi xong việc của tôi, tôi sẽ xem bà Calvert có phải là người mẫu quảng cáo không. Nếu phải, tôi sẽ cho in bức hình của bà ta một cách có lợi nhất.

- Thấy bà có vẻ hận thù quá - Mason nói - Bà có nghĩ rằng bà ta đã cướp chồng bà không?

- Ồ, trời ơi! Không - Bà ta nói - Nhưng hận thù thì có.

Tôi nhìn bà ta với con mắt của một người đàn bà nhìn một người đàn bà. Tôi không rõ nữa, nhưng trước khi tôi có hành động đối với bà ta, tôi chắc rằng bà ta sẽ không còn muốn gặp Gifford Farrell nữa.

- Ông đừng nhìn tôi như vậy ông Mason - Bà ta cười và nói tiếp - Tôi là con mèo, tôi có móng vuốt. Tôi rất nguy hiểm khi hành động và chỉ có hai mặt, bạn hoặc thù chứ không có dở dở ương ương.

Mason đứng dậy và nói.

- Xin lỗi bà, bây giờ tôi phải đi.

Bà Farrell đứng dậy đưa tay ra.

- Tôi không dám giữ ông lâu hơn nữa. Xin chào ông.

Mason bước ra ngoài hành lang cầm theo cuộn giấy than.

- Chúc bà ngủ ngon... Cám ơn bà.

- Khi rảnh mời ông tới chơi.

Chương 6

Mason ngừng lại trước phòng điện thoại công cộng gọi cho Paul Drake.

- Có tin gì về khẩu súng không, Paul?

- Chưa. Mới bắt đầu thôi.

- Xác chết đã được nhận dạng chưa?

- Cho đến giờ, chưa. Cảnh sát đang làm việc quanh khách sạn, không đi đến đâu được hết.

Mason nói.

- Tôi đang lần mò ra manh mối, Paul. Tôi sẽ phải chấp nhận may rủi.

- Anh chấp nhận quá nhiều may rủi - Drake nói.

- Không phải quá nhiều mà là thường xuyên. - Mason nói.

- Cũng vậy thôi, nó lại còn tệ hơn nữa.

- Theo quy luật trung bình thì nó tệ hơn - Mason nói - Bây giờ, Paul, tôi sẽ đến chung cư Lane Vista Apartments. Tôi muốn gặp bà Rose Calvert ở phòng 319. Cho anh biết bà ta có thể sẽ là đối tượng trong hồ sơ ly dị của bà Gifford Farrell. Anh có thể cho nhân viên của anh đến Lane Vista Apartments thám sát khu vực và tìm xem có tay thám tử nào khác theo dõi ở đó không.

- Dĩ nhiên là được. Nếu bắt gặp có người theo dõi thì sao?

- Tôi sẽ có mặt ở đó trong vòng ba mươi phút. - Mason nói.

- Được rồi. Tôi sẽ có người tại đó trong vòng mười lăm phút. Tôi có một nhân viên xuất sắc hiện đang ở đây. Tôi sẽ cho anh ta đi.

- Anh ta có biết tôi không?

- Chỉ biết mặt thôi. Anh ta sẽ nhận ra anh.

- Được rồi. Tôi sẽ có mặt tại đó trong vòng ba mươi phút. Tôi sẽ đậu xe cách đó một hai dãy phố và đi bộ qua cổng chung cư nhưng không rẽ vào. Bảo nhân viên của anh đến gặp tôi và báo cáo tình hình. Được chứ?

- Chắc chắn và thi hành. - Drake nói.

- Anh còn ở văn phòng bao lâu nữa, Paul?

- Có lẽ cả đêm. Tối thiểu cho đến lúc sự kiện được xác định.

- Được rồi, tôi sẽ gọi cho anh.

- Anh nhớ cẩn thận - Drake báo động - Nếu có tay thám tử của phe khác ở đó, hắn ta sẽ nhận ra anh ngay.

- Chính vì vậy mà tôi muốn biết ở đó có không. - Mason nói và cúp máy.

Mason nhìn đồng hồ ghi nhận giờ và lái xe đến một tiệm ăn đêm, ngồi tại quầy uống cà phê sau đó bước vào buồng điện thoại gọi nhà trọ Gladedell Motel và lần này liên lạc được với Conway.

- Ông đã biến đâu mất vậy? - Mason hỏi.

- Đâu có đi đâu. Tại sao ông hỏi vậy?

- Tôi có gọi điện thoại nhưng không thấy trả lời.

- À, tôi chạy sang tiệm tạp hóa mua mấy thứ lặt vặt. Ông cần điều chi?

- Tôi muốn cho ông biết tôi đã có danh sách cổ đông ủy nhiệm. Còn vấn đề bây giờ tình hình không được sáng sủa lắm. Sáng mai tôi sẽ gặp ông. Cứ nằm chờ.

Mason cúp điện thoại, lái xe đến chỗ cách khoảng hai dãy phố tới chung cư Lane Vista Apartments, đậu lại bên lề và đi bộ ngang qua cổng chung cư không hề ngừng lại.

Nửa đường đến góc phố, một bóng người vụt ra đi ngang bên cạnh Mason.

- Người của Paul Drake. - Người lạ mặt đi bên cạnh Mason nói nhỏ và tiếp tục đi không hề quay đầu.

- Có ai ở đó không?

- Có.

Hai người tiếp tục đi đến chỗ rẽ và ngang qua một hẻm nhỏ.

Viên thám tử ngừng và rút ví trong túi ra đưa trình thẻ hành nghề.

Mason xem xong nói.

- Cho tôi biết về kẻ theo dõi đó.

- Tôi có biết anh chàng theo dõi đó. Anh ta là nhân viên của hãng trinh thám tư Simons + Wells chuyên lo về các giấy tờ tài liệu.

- Anh ta có thấy anh không? - Mason hỏi.

- Ồ, tôi bước thẳng tới trước mặt anh ta một cách đàng hoàng.

- Anh muốn nói gì?

- Tôi biết rất rõ anh ta và anh ta cũng biết rõ tôi.

- Anh có nói chuyện với anh ta? - Mason hỏi.

- Có chứ. Anh ta chào hỏi và muốn biết tôi làm gì ở đây. Một lúc sau anh ta tiết lộ là có nhiệm vụ theo dõi Rose Calvert.

- Rose Calvert à? Bà ta có trên phòng không?

- Không. Cả chiều nay không thấy. Ngày hôm qua theo báo cáo còn thấy bà ta ở trong phòng. Khoảng mười giờ sáng nay bà ta gọi xe tắc xi chất đầy hành lý và đi khỏi cho đến bây giờ vẫn chưa thấy trở về.

- Bà ta có chưng diện không?

- Cũng đại khái.

- Viên thám tử theo dõi có nhận chuông trên phòng bà Rose Calvert không? - Mason hỏi.

- Không. Anh ta đã biết bà ấy đi khỏi và ngồi chờ bà ta trở về. Tuy nhiên anh ta hết ca trực vào lúc một giờ rưỡi khuya nay vì anh ta bắt đầu trực lúc năm giờ rưỡi chiều. Anh ta nói có một lá thư của bà Calvert ở hộc thư của chung cư.

- Anh đã lấy lá thư đó xem à?

- Không. Anh bạn tôi chỉ nói cho biết như vậy thôi.

- Thế anh nói gì với anh bạn?

- Tôi chỉ nói rằng tôi quan tâm tới một vụ khác.

- Anh biết chi tiết gì về là thư đó?

- Phong bì đề tên bà Rose Calvert và người gửi là Norton Calvert, địa chỉ 6831 Washington Heights, Elsinore.

- Anh không xem lá thư à?

- Không, không! Tôi không hề sờ tới nó. Tôi chỉ lấy dữ kiện từ bạn tôi mà thôi.

- Có dấu bưu điện chứ?

- Có, dấu bưu điện Elsinore ngày hôm qua.

- Thư đánh máy hay viết tay?

- Viết bằng bút chì.

- Thế Norton Calvert là gì? Chồng hay con?

- Tôi không rõ.

- Bà ta mặc quần áo gì? - Mason hỏi.

- Áo len xanh nhạt bó sát hợp với màu xanh của váy ngắn và đôi giày đế cao.

Mcion im lặng suy nghĩ.

- Chắc có ý nghĩa gì đối với ông?

- Tôi nghĩ là có - Mason nói và nhìn đồng hồ - Tôi phải thử thôi. Địa chỉ ở Elsinore là gì?

- 6831 Washington Heights, Elsinore.

Mason nói.

- Có phải từ đây đến Corona khoảng một giờ rồi đi ba mươi phút nữa sẽ tới Elsinore phải không?

- Đại khái đúng như vậy.

- Hãy gọi cho Paul Drake và bảo anh ta quanh quẩn đâu đó chờ tôi gọi. Bảo anh ta nhắc Della về nghỉ đi. Liệu anh có nghĩ rằng viên thám tử đó đoán ra được quan hệ giữa anh và tôi không?

- Chắc chắn là anh ta biết. Dĩ nhiên là anh ta phải tìm hiểu. Tôi đã hết sức đề phòng khi gặp ông nhưng tôi biết rằng anh ta có nhìn thấy. Ca trực của anh ta đến một rưỡi đêm nay sẽ hết. Nếu ông muốn gặp bà ta mà không sợ anh ta thấy thì sau giờ đó có lẽ bà ta cũng đã có mặt trên phòng.

- Thôi, anh trở lại tiếp tục quan sát để tránh viên thám tử đó nghĩ rằng anh ngừng công việc sau khi gặp tôi. Bảo với anh ta rằng anh phải trực suốt đêm. Đến một rưỡi đêm nay, sau khi anh ta đã hết ca trực, chờ mười phút cho chắc ăn rồi hãy trở về văn phòng Drake.

- Nếu bà ta về thì sao?

- Bà ta sẽ không về?

- Có chắc không?

- Chắc chắn.

- Chắc chắn. Dù bà ta có về cũng không sao. Tôi chỉ muốn không cho viên thám tử này biết mục đích kế hoạch của tôi.

Mason đi vòng qua dãy phố tới chỗ xe đậu lên xe chạy đến trạm xăng đổ đầy xăng và tiến ra xa lộ chạy về phía Elsinore.

Mặc dù đã uống cà phê nhưng vẫn thấy buồn ngủ. Mason ngừng lại ở Corona uống thêm ly cà phê

nữa và tiếp tục lên đường.

Khi tới Elsinore, mọi nhà đều đóng cửa chi còn đồn cảnh sát và trạm cứu hỏa là còn đèn. Ngoài ra chỗ nào cũng tối thui.

Mason lái xe đi vòng quanh phố. Bất chợt một chiếc xe vừa rẽ về một căn nhà, có lẽ cả gia đình vừa đi chơi xa về.

Mason lái xe lại gần.

- Ông bà làm ơn chỉ dùm Washington Heights ở đâu?

Người đàn ông có vẻ như gia trưởng, bước tới bên xe Mason và nói.

- Ông cứ lái thẳng theo đường này đến ngã tư rẽ phải và leo lên đồi. Con đường thứ hai ở bên trái là Washington Heights.

- Cám ơn - Mason nói - Cám ơn ông nhiều!

Mason từ từ nhấn ga, xe tiến tới phía trước. Đến căn nhà số 6831, Mason ngừng xe và bước đến trước cửa.

Con chó nhà bên cạnh sủa đều đặn.

Mason nghe tiếng chủ nhà la con chó im.

Vị luật sư bước lên thềm trước hàng hiên và tìm nút bấm chuộng nhưng không thấy, ông giơ tay gõ cửa.

Bên trong không có tiếng trả lời.

Mason gõ cửa lần thứ hai.

Tiếng chân bước trên sàn vọng ra từ trong nhà. Tiếng chó sủa lại vọng lên và rồi im bặt.

Một lát sau, đèn hành lang trước cửa được bật sáng, cánh cửa được hé mở ra một chút và chận lại bởi sợi dây xích an toàn.

Giọng nói một người đàn ông bên trong vọng ra.

- Ai đó?

- Tôi là luật sư trên thành phố - Mason nói - Tôi muốn nói chuyện với ông.

- Về vấn đề gì?

- Về bà vợ của ông.

- Vợ tôi à?

- Đúng như vậy, bà Rose Calvert vợ của ông phải không?

- Ông nên hỏi bà ấy xem là vợ của ai.

Mason nói.

- Xin lỗi, tôi không muốn bàn luận vấn đề ở ngoài này vì thiên hạ có thể nghe được. Tôi lái xe tới đây để gặp ông bởi vì tôi nghĩ rằng đó là điều quan trọng.

- Điều quan trọng gì?

- Điều mà tôi muốn bàn luận với ông.

- Bây giờ ông nghe đây - Người đàn ông nói - Tôi không muốn bàn luận gì cả. Tôi hy vọng rằng Rose sẽ nghĩ lại. Nếu cô ấy biết nghĩ thì tốt. Nếu không, tôi sẽ không dễ dãi với cô ta hoặc với thằng cha đã mê hoặc cô ấy và chấm hết!

Ông ta định đóng cửa lại.

-Khoan đã - Mason nói - Tôi không phải đến để bàn luận điều đó. Tôi chỉ muốn biết một số tin tức.

- Tin tức gì? Tại sao?

- Bởi vì nó quan trọng và có thể quan trọng đối với ông.

Người đàn ông trong cửa do dự rồi sau cùng nói.

- Thôi được. Ông có thể vào nhà. Nhưng thật là phiền phức vào giờ này mà lôi một người ở trong giường ra để hỏi vài câu hỏi.

- Tôi không dám làm vậy nếu không phải là vấn đề khẩn cấp. - Mason nói.

- Vấn đề gì khẩn cấp vậy?

- Thực tình tôi chưa được rõ lắm - Mason nói - Và tôi cũng không dám báo động cho ông biết khi tôi chưa nắm hết được tình hình. Tôi là một luật sư nhưng không phải là đại diện cho bà vợ ông. Tôi không đại diện cho bất cứ ai liên quan tới sự việc mà ông quan tâm tới. Tôi chỉ muốn hỏi một số tin tức và có lẽ tôi sẽ cung cấp cho ông một số tin.

- Xin mời vào.

Sội xích an toàn được mở ra và cánh cửa được mở rộng.

Người đàn ông trong nhà đi chân đất, tóc rối bù và mặc bộ quần áo ngủ bằng vải sọc. Ông ta cao khoảng một mét tám, người thon khoảng băm hai tuổi. Cặp mắt màu đen đầy suy tư.

- Xin mời vào. - Ông ta vừa nói vừa ngáp.

- Cám ơn. Tôi là Perry Mason - Vị luật sư tự giới thiệu và bắt tay - Tôi là luật sư đang làm việc trong một vụ rất cần đến tin tức về bà vợ của ông.

- Như vậy - Ông Calvert trả lời - ông đã đến nhằm chỗ rồi.

- Không, tôi muốn nói chuyện với ông.

- Tôi không thể cho ông biết gì nhiều hơn là bà ấy muốn ly dị.

- Ông bà không có con cái à?

Người đàn ông lắc đầu.

- Ông bà đã lập gia đình bao lâu rồi?

- Hai năm rưỡi. Ông có thể cho tôi biết vụ này là thế nào không?

Mason trả lời.

- Tôi có vài điều muốn nói với ông, nhưng tôi muốn thật chắc chắn trước khi tôi nói với ông. Có lẽ phải khoảng mười lăm hai mươi phút nữa sau khi đã nói chuyện. Ông có cần mặc thêm quần áo không?

- Tôi chỉ cần cái chăn cuốn thêm là được rồi. - Người đàn ông nói và đi vào phòng ngủ, trở ra với chiếc chăn cuốn quanh mình.

- Xin mời ngồi trên ghế bên cạnh bàn.

Mason ngồi xuống ghế và nói.

- Ông có một tổ ấm thật đẹp.

- Tôi thuê luôn cả đồ đạc. Sau khi chúng tôi xa nhau, tôi vẫn nghĩ là Rose sẽ trở lại. Nhưng bây giờ thì tôi thấy hết hy vọng.

- Ông bà ở chung với nhau ở đây à?

- Không. Tôi chỉ mới về đây khoảng ba tháng ngay sau khi chúng tôi xa nhau.

- Ông làm nghề gì?

- Điều hành trạm xăng.

- Ông có thể cho phép tôi được hỏi chuyện gì đã xảy ra cho gia đình ông và tại sao lại tan vỡ...?

- Ồ không sao - Calvert nói - Mọi việc khởi đầu rất tốt đẹp. Chúng tôi gặp nhau một vài tháng. Cô ấy làm việc ở Văn phòng môi giới. Tôi là một thương gia. Chúng tôi biết nhau và sau đó làm đám cưới.

Vợ tôi không muốn có con ngay. Chúng tôi còn phải tiếp tục làm việc.

Sau đó ông chú tôi chết để lại cho tôi một gia tài tương đối khá, khoảng sáu mươi ngàn đô-la và tôi nghĩ đến chuyện con cái.

- Bây giờ gia tài còn lại bao nhiêu? - Mason hỏi.

- Vẫn còn nguyên cả.

- Ông tốt số quá! - Mason nói.

- Ồ, nếu tôi nghe lời cô ta thì giờ chẳng còn gì cả - Calvert nói - và đó cũng chính là nguyên nhân gây nên sự đổ vỡ. Cô ấy muốn sống sang trọng, muốn du lịch, muốn quần áo và muốn đủ mọi thứ tốn tiền.

Tôi thì lại muốn dành số tiền đó để đầu tư. Tôi muốn lam ăn tự túc. Tôi không muốn cô ấy phải đi làm và tôi muốn có con cái.

- Bà ta muốn có con không?

- Bà ấy không hề muốn.

- Rồi sao nữa?

- Rồi mọi chuyện đâu cũng vào đấy, nhưng tôi đã bắt đầu thấy sứt mẻ của cuộc hôn nhân. Rose là một người đàn bà dễ để cho đàn ông chú ý.

Cô ta có một thân hình đẹp và rất lấy làm hãnh diện. Cô ấy thích người ta chú ý.

- Và cuối cùng chuyện gì xảy ra sự đổ vỡ?

- Một người đàn ông tên là Gifford Farrell.

- Thuộc Công ty California + Texas?

- Đúng vậy. Ông ta đang tranh đấu trong trận chiến giành quyền ủy nhiệm. Báo Los Angeles có đăng bài quảng cáo đó. Ông ta muốn tranh giành quyền điều khiển Công ty,

- Ông ta biết bà nhà bao lâu?

- Tôi không rõ. Farrell cũng giống hệt như Rose, ông ta cờ bạc, liều lĩnh, lái xe thật bảnh, mặc quần áo thật sang trọng. Ông ta là một người trình diễn và thích đến các chốn ăn chơi.

- Và bây giờ bà ấy muốn ly dị?

- Đúng như vậy.

Mason lấy hộp thuốc lá ra khỏi túi.

- Xin phép ông tôi hút thuốc.

- Không có chi. Tôi cũng hút thuốc. Tôi nghiện thuốc mà.

Calvert đẩy cái gạt tàn đầy những đầu thuốc và tro về phía Mason nhưng bất chợt nói.

- Xin lỗi, để tôi đổ tàn thuốc đã.

Ông ta đi vào nhà bếp đổ tàn vào thùng rác và về ngồi lại chỗ cũ, nhìn xem loại thuốc lá trong hộp đựng của Mason rồi lắc đầu nói.

- Cám ơn, tôi có thuốc của tôi.

Ông ta rút bao thuốc từ trong túi áo ngủ ra, rút một điếu cúi về phía trước đón lửa từ hộp quẹt của Mason.

Vị luật sư đốt điếu thuốc của mình và nói.

- Ông có bức hình nào của bà nhà không?

- Hình à, có chớ.

- Tôi có thể xem được không?

- Lý do? - Calvert hỏi.

- Tôi muốn chắc chắn là chúng ta đang đề cập đến cùng một người đàn bà. - Mason nói.

Calvert nhìn Mason một lúc, rít một hơi thuốc thật dài, nhả khối qua lỗ mũi và đứng dậy đi vào buồng trong và trở ra với hai khung ảnh và một tập album.

Mason quan sát hai khung ảnh với bức hình được tô sửa cho đẹp hơn.

- Ông có những bức ảnh nào chụp bình thường không?

Calvert mở album nói.

- Đây là những bức hình chúng tôi mới gặp lần đầu. Cô ta tặng chiếc máy ảnh cho tôi nhân ngày sinh nhật. Và đây là máy bức ảnh mới nhất.

Mason lật quyển album. Chỉ cần năm sáu bức ảnh vị luật sư đã xác định được sự nhận dạng, ông gấp quyển album lại và nói.

- Tôi rất buồn phải báo tin cho ông biết, ông Calvert. Tôi không chắc chắn tuyệt đối nhưng tôi chắc chắn thực sự rằng bà vợ ông đã chịu đựng một thảm kịch mới xảy ra cách đây vài tiếng đồng hồ.

Calvert đứng bật dậy.

- Tai nạn xe hơi à?

- Một án mạng.

- Một án mạng?

- Có kẻ giết bà ta. - Mason nói.

Calvert ngồi bất động một lúc lâu, rít một hơi thuốc lá và nói.

- Ông có chắc chắn không, Ông Mason?

- Tôi không chắc chắn tuyệt đối - Mason nói - Nhưng tôi nghĩ rằng xác chết mà tôi thấy chính là bà vợ ông.

- Ông có thể cho tôi biết thêm về vụ đó không?

- Bà ta ở khách sạn Redfern Hotel, nằm vắt ngang trên giường. Bà mặc một áo len xanh nhạt và một váy ngắn hợp màu.

Calvert nói.

- Chiếc áo len đó là quà kỷ niệm Giáng sinh năm ngoái tôi mua cho cô ấy. Cô ấy vẫn thích áo len

bó chẽn vì luôn luôn hãnh diện với thân hình của cô ấy.

Mason gật đầu.

- Họ đã bắt được kẻ... kẻ giết người chưa?

- Chưa.

Calvert nói.

- Cô ấy gắn bó với Farrell và rất sợ bà Farrell.

- Tại sao?

- Tôi không rõ, nhưng tôi biết đã có lần bà Farrell dọa cô ta và tôi biết cô ta rất sợ hãi.

- Và cuối cùng ông phải ly thân. - Mason hỏi.

- Tôi đã cố gắng hàn gắn. Tôi nghĩ rằng cô ấy sẽ nghĩ lại và trở về. Chính vì vậy mà tôi đã dời về ở đây. Hiện tại tôi đang điều hành trạm xăng ở đây. Tôi vừa có cơ hội để mua một cửa hàng trong khu này. Tôi nghĩ rằng có thể sống khá giả nhờ nó, nhưng tôi rất cẩn thận tính toán chứ không làm theo hứng. Tôi còn cần phải xem xét kỹ. Cửa hàng này ở ngay đối diện với trạm xăng tôi đang làm. Tôi nghĩ rằng tôi sẽ mua nó... Còn bây giờ làm sao tôi có thể biết chắc chắn về vấn đề vợ tôi?

- Có thể người ta sẽ liên lạc với ông trong một thời gian rất ngắn - Mason nói - Nếu nạn nhân là vợ ông. Ngoài ra rất khó nhận dạng qua hình ảnh.

Calvert dụi tắt điếu thuốc và hỏi.

- Ông làm sao biết tôi?

Mason đáp.

- Có một lá thư trong hộc thư ở nhà bà ta có ghi địa chỉ của ông trên góc trái phong bì. Tôi muốn đến ông để xem mấy tấm hình của bà ta nếu có.

- Ông đã thấy xác bà ấy?

Mason gật đầu.

Calvert nói tiếp.

- Tôi đã không gặp bà ta từ sáu tuần nay. Bà ấy có viết thư cho tôi nói bà ta muốn đến Reno để làm thủ tục ly dị.

- Bà có nói rằng dự trù sẽ lấy Farrell không?

- Không. Bà ta chỉ nói muốn ly dị. Và bảo rằng có thể thiết lập cư trú ở Reno để làm thủ tục mà không gặp khó khăn nếu tôi đồng ý hợp tác.

- Bà ta nói hợp tác với ý gì?

- Bà ấy muốn tôi ký các giấy tờ thủ tục do luật sư đứng lo trước tòa để đỡ mất thời gian. Bà ấy bằng lòng trả tiền luật sư.

- Thế ông trả lời thế nào? - Mason hỏi.

- Tôi nói rằng tôi sẽ hợp tác nếu chắc chắn rằng đó là ý muốn của bà - Calvert nói - Nhưng rồi tôi nghĩ lại và nghĩ lại. Tôi gần như muốn thay đổi quyết định. Khi ông tới đây lôi tôi dậy giữa giấc ngủ ngon tôi bực mình lắm. Tôi quyết định là sẽ không đầu hàng. Không thể để vợ tôi gắn bó với người đàn ông mang lên Farrell này. Ông ta là một tay chơi, chuyên môn săn đàn bà... và ông ta tồi tệ.

- Ông có lá thư nào bà ấy viết không? - Mason hỏi.

- Có chứ - Calvert nói - Chờ tôi một chút.

Ông ta hất chiếc chăn sang một bên bước vào buồng ngủ và trở ra với chiếc phong bì trên tay trao cho Mason. Vị luật sư mở thư ra đọc.

Norton thân,

Không có gì bắt buộc chúng ta phải tiếp tục đi hết con đường hiện nay. Cả hai chúng ta đều trẻ và chúng ta đều có tự do riêng, chúng ta đã lầm lẫn và đã trả giá bằng đau khổ, nhưng không có lý do gì để hủy hoại đời sống của chúng ta. Em sẽ đi Reno để ly dị. Họ nói với em rằng nếu anh có một luật sư và đến Reno thì em sẽ đỡ mất thì giờ vì đỡ tốn tiền khi đưa vụ xử ra tòa.

Vậy mong anh vui lòng mà cho em một con đường. Chắc anh cũng không muốn có một người vợ không cùng ở với anh và em thì lại không muốn bị ràng buộc bởi hôn nhân và như vậy đối với em chẳng công bằng chút nào và đối với anh cũng chẳng tốt chút nào.

Em xin lỗi đã làm anh buồn. Em đã từng nói với nhiều người và em sẽ tiếp tục nói: Anh là người rất có đầu óc và là một người chồng tận tâm. Anh luôn luôn dịu dàng, trầm tĩnh, nhẫn nại và thông cảm. Em rất tiếc là em không thể làm một người vợ tốt đẹp hơn đối với anh, nhưng dù sao thì mỗi ngưdi đều có đời sống riêng của mình.

Bây giờ xin anh vui lòng mở cho em một con đường rẽ để hai chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu.

Thân,

ROSE

Calvert bóp tay một cách lo lắng.

- Tôi không nghĩ rằng nhà tôi chết, ông Mason. Bà ấy trẻ và tràn đầy sức sống. Liệu ông có chắc không?

- Không - Mason nói - Tôi không khẳng định nhưng tôi nghĩ rằng người đàn bà mà tôi thấy là vợ ông. Bà ta tóc vàng, mắt xanh và mặc áo len xanh cùng màu với cặp mắt. Cặp mắt chỉ hé mở như ông thấy người đã chết đó. Đôi khi rất khó nhận dạng bằng hình ảnh nhưng tôi nghĩ rằng tôi đúng.

- Bà ấy làm gì ở khách sạn Redfern?

- Tôi không rõ.

- Thế Gifford Farrell có dính dáng vào vụ này không?

- Tôi không rõ.

Calvert nói một cách hết sức quan tâm.

- Tôi quả quyết rằng thế nào cùng dính líu đến ông ta. Tôi nghĩ rằng tôi có thể sống được mà không có Rose bên cạnh nếu cô ta được hạnh phúc. Nhưng... điều này làm tôi bị choáng váng.

Mason gật đầu tán thành.

Bất chợt Calvert đứng dậy.

- Xin lỗi ông Mason, chắc ông đã có đủ tin tức ông cần biết và tôi... tôi không thể nói thêm được nữa. Tôi thấy như nghẹn ở cuống họng. Tôi tưởng tôi có thể sống một mình không có nhà tôi nhưng... Nhưng tôi luôn luôn có cảm nghĩ bà ấy sẽ trở lại và... Xin cứ kéo cánh cửa lại khi ông đi.

Calvert hất tấm chăn thành một đống trên sàn, bước vội vào buồng ngủ.

Căn nhà trở nên im lặng.

Mason tắt đèn, bước ra cửa. Đằng sau lưng vọng ra tiếng khóc nức nở.

Vị luật sư nhẹ nhàng ra khỏi nhà, rón rén bước chân trên lối đi trải sỏi. Tiếng chó sủa trong nhà

bên cạnh lại vang lên từng hồi và rồi im bặt khi nghe lệnh của chủ.

Mason lên xe lái trở về thành phố.

Từ Corona, Mason gọi Paul Drake.

- Perry Mason đây. Có gì lạ không?

- Không có gì quan trọng.

- Đã nhận dạng xác chết chưa?

- Chưa.

- Còn có gì nữa không?

- Trung sĩ Holcomb gọi điện thoại đến muốn gặp anh.

- Anh nói gì với ông ta?

- Tôi nói tôi không rõ và chỉ biết rằng anh có ý định sẽ đến văn phòng Biện lý vào chín giờ sáng mai.

- Thế còn Della?

- Tôi bảo cô ấy về nhà nhưng cô ấy không chịu. Cô ấy ở lì đó với bình đầy cà phê. Anh làm cái khỉ gì ở Corona vậy?

- Tim manh mối - Mason nói - Paul, bây giờ có việc cho anh đây.

- Nói đi.

- Quan sát khách sạn Redfern Hotel. Tìm xem bất cứ ai rời khỏi tầng bảy khách sạn từ sáu giờ đến tám giờ tối qua. Nếu có, tôi muốn người của anh đến mướn cái phòng đó.

- Mình đâu có thể yêu cầu đích danh số phòng được - Drake nói - Họ sẽ nghi ngờ ngay.

- Đừng có ngây thơ - Mason nói - Cho nhân viên đến khách sạn nói vừa mới ở phi trường tới. Anh ta không muốn ở quá cao, cũng không muốn ở dưới thấp tránh tiếng ồn ào xe cộ, đại khái phòng nào ở tầng bảy. Sau đó lựa chọn đúng phòng mới có người khách ra đi.

- Phòng mà họ mới trả đêm nay phải không?

- Không! - Tính đến giờ này là đêm hôm qua rồi. Nhưng tôi chỉ quan tâm đến căn phòng trả lại từ sáu giờ đến tám hoặc chín giờ mà thôi.

- Anh sẽ tới chứ? - Drake hỏi.

- Tôi sẽ tới - Mason nói - và báo cho anh biết rằng ngày mai cảnh sát sẽ ào tới gặp chúng ta. Nếu có điều gì cần làm thì làm trước chín giờ sáng mai.

- Tôi đã cắt đặt mười người rồi - Drake nói - Họ sẽ báo cáo khi có chuyện. Hãy về văn phòng làm ly cà phê đã. Tôi sẽ cho người thi hành vụ lấy phòng khách sạn. Ở đó tôi đã có vài người rồi. Họ đang mời thiên hạ uống rượu, thưởng tiền cho bồi và đang moi tin tức.

- Ở đó họ cũng làm ăn dữ như vậy à?

- Ở đó có đủ mọi thứ. - Drake nói.

- Ai đứng ra làm ăn ở đó?

- Mấy tay xếp bồi phòng.

- Có thể chúng ta sẽ cần tới họ - Mason nói - Tôi sẽ về tới trong vòng một tiếng nữa.

Chương 7

Bước chân của Mason vòng trên hành lang tĩnh mịch. Đến trước của văn phòng. Mason đút chìa khóa mở cửa.

Della Street ngồi duỗi cẳng gác chân lên một chiếc ghế.

Thấy Mason, cô ngồi bật dậy mỉm cười.

- Trời, xếp! Tôi buồn ngủ quá nên thiếp đi lúc nào không hay. Có cà phê ở trong ấm. Bây giờ có lẽ đặc lắm. Tôi mới pha lúc nửa đêm.

- Drake có bảo cô về nhà không?

- Anh ấy có nói là anh bảo - Della Street mỉm cười - Nhưng tôi muốn đợi, ít nhất là cho đến lúc anh về.

- Có cái gì ăn để uống cà phê không? - Mason hỏi.

- Có bánh ngọt. Tôi có ghé xuống tiệm bánh mua một gói trước khi họ đóng cửa vào nửa đêm... Ồ, mà tôi luộm thuộm quá!

Della vuốt lại nếp váy và sửa lại mái tóc rồi nhìn Mason cười.

- Có gì mới không? - Della hỏi.

- Nhiều lắm. Cô gọi cho Paul Drake bảo anh ta xuống uống cà phê ăn bánh ngọt và tán gẫu.

Della Street nhấc điện thoại gọi xong rồi nói.

- Anh ấy sẽ xuống ngay.

Mason mở ngăn tủ có chứa bồn rửa mặt, rửa tay và mặt bằng nước nóng.

Della Street đem ra ba cái ly thật lớn, mở vòi cà phê. Cả phòng tràn ngập hương vị cà phê nóng.

Tín hiệu gõ cửa của Drake ngoài hành lang, Della bước ra mở cửa.

- Chào Paul - Mason nói và treo chiếc khăn lau mặt lên giá - Có gì lạ không?

- Không có chi đáng nói - Drake nói - Còn anh?

- Họ sẽ nhận dạng ra xác chết trong vòng ba mươi phút nữa.

- Sao anh biết?

Mason mỉm cười.

- Tôi đã gài bom ấn định giờ nổ.

- Câu chuyện ra sao?

- Xác chết là Rose Calvert - Mason nói - Tôi cũng cho anh biết thêm, chồng của Rose là Norton Calvert sống ở Elsinore, đang điều hành một trạm xăng và mong chờ hàng ngày hy vọng người vợ sẽ trở về. Có lẽ giờ này ông ta đang ở đồn cảnh sát Elsinore và kể cho họ nghe rằng ông ta có lý do để tin rằng vợ ông ta đã bị giết chết, và yêu cầu cảnh sát Elsinore giúp đỡ tìm ra sự thật. Họ sẽ gọi về cảnh sát Los Angeles và sau đó sự nhận dạng sẽ được xác định.

- Như vậy họ sẽ biết được chính anh đã xuống dưới đó. - Della nói.

- đúng như vậy - Mason nói - Và họ sẽ rất tức giận vì cho là bị mất mặt.

- Nhưng - Drake hỏi - Liệu tính toán của anh có xảy ra đúng như vậy không?

- Chắc chắn chứ - Mason nói - Và từ đó cảnh sát sẽ tìm hiểu xem thân chủ của tôi là ai. Họ sẽ kiểm tra về Rose Calvert và thấy rằng trong vài tuần lễ cuối trước khi chết cô ta đã quan hệ rất ư là chặt chẽ với Gifford Farrell. Do đó họ sẽ đi đến kết luận Farrell là thân chủ của tôi. Họ sẽ tóm lấy ông ta và có lẽ họ sẽ nặng tay. Ngoài ra có tin tức gì về khẩu súng không?

- Chưa. Những tin tức đó thường chỉ lấy được trong giờ làm việc mà thôi. Tuy nhiên tôi đã thưởng năm mươi đô-la và tôi hy vọng...

- Cầm lấy ly này uống nóng. - Della Street nói.

- Và có thể ngồi chờ hy vọng ở đây.

- Ồ, cả đêm nay uống cà phê. - Drake cười và nói.

Mason cầm lấy chiếc ly lớn bỏ thêm đường và bột kem, với tay lấy chiếc bánh ngọt rồi nâng ly cà phê lên ngang miệng.

- Cà phê thế nào? - Della hỏi.

- Không có gì tốt hơn - Mason nói.

- Tôi chỉ sợ hết mùi và hơi đắng. - Della nói.

- Không. Thật là tuyệt hảo.

Drake nếm cà phê và nói.

- Nhưng phải cứng nhận rằng đặc quá.

- Tôi rất cần cà phê đặc. - Mason nói - Chín giờ sáng tôi đã phải giáp mặt với vị Biện lý và lúc đó họ có cảm tưởng rằng tôi chơi trội họ.

Điện thoại reo, Della Street nói.

- Có lẽ điện thoại của anh đó, Paul.

Drake đặt ly cà phê xuống, cầm lấy điện thoại.

- Tôi nghe - Drake nói - Ừ, ừ Drake đây... Sao? Chờ máy một chút.

Drake quay sang Della nói.

- Ghi dùm, Della. Cửa hàng dụng cụ thể thao Pitcairn. Được rồi, ngày nào? Mồng hai tháng chín cách đây ba năm. Được rồi.

Drake cúp máy và nói.

- Chúng ta đã xác định được khẩu súng. Tôi không hiểu rằng điều này tốt hay xấu đối với anh.

- Sao vậy? - Mason hỏi.

- Khẩu súng được bán cho Công ty California + Texas để bảo vệ người thủ quỹ do lệnh của Conway nhưng tiền thì do Công ty thanh toán. Như vậy anh thấy đó, vũ khí ấy nằm ngay trong tay của Jerry Conway.

Mason suy nghĩ một lát rồi mỉm cười.

- Như vậy vũ khí ấy cũng nằm ngay trong tay của Gifford Farrell vì ông ta có mặt ở Công ty vào thời điểm đó và nắm vai trò chủ động trong việc điều hành nội bộ văn phòng của Công ty.

- Theo anh nghĩ chuyện gì đã xảy ra? - Della Street hỏi.

Mason một tay cầm bánh một tay cầm ly cà phê nói:

- Rose cãi lộn với người yêu và có lẽ bắt gặp ông ta phản bội. Ông ta mất bình tĩnh và rút súng bắn. Cũng có thể là Rose Calvert thấy Gifford phản bội nên đã tự tử. Dù nguyên nhân nào thì Farrell cũng nghe trộm điện thoại của Conway. Ông ta biết Conway sẽ đến phòng điện thoại công cộng để nhận điểm hẹn vào hồi sáu giờ mười lăm. Farrell chụp lấy cơ hội. Ông ta cho cô gái gọi vào lúc sáu giờ mười hai. Và khi đó Conway đã có mặt ở đó sớm hơn một chút để chờ điện thoại. Do đó Conway đã nhận lầm chỉ thị và ra đi trước khi chỉ thị thực gọi đến sau này đúng sáu giờ mười lăm. Conway giống như một hỏa tiễn được điều khiển bởi vô tuyến. Khi tới một điểm nào đó thì có một người khác với máy vô tuyến mạnh hơn, giành quyền điều khiển và đẩy hỏa tiễn đi theo con đường hoàn toàn khác.

- Đó là con dao hai lưỡi - Drake nói - Nhớ rằng cả hai Farrell và Conway đều có thể là chủ của vũ khí giết người đó.

- Rất đúng - Mason nói - Ngoại trừ...

- Ngoại trừ gì? - Della Street hỏi.

- Ngoại trừ - Mason nói - Conway thông minh và quyết định... Không, ông ta không thể làm được... Tuy nhiên tôi quên không ghi số súng khi ông ta đưa cho tôi xem lần đầu tiên. Chỉ đến lần thứ hai ông ta đưa súng ra tôi mới ghi số... Dù sao, thôi cũng được. Chúng tôi sẽ đến gặp Biện lý sáng nay. Ông ta có thể truy tố Conway và cũng có thể ông ta ngần ngại. Còn vụ trả phòng ở khách sạn tới đâu rồi, Paul?

- Chỉ có một người trả phòng giữa thời điểm sáu và chín giờ ở tầng bảy.

- Phòng trả lúc mấy giờ, Paul?

- Khoảng sáu giờ năm mươi.

- Tên người thuê?

- Một cô tên là Ruth Culver.

- Phòng số máy? - Mason hỏi.

- 728.

- Vị trí của nó đối với phòng 729 thế nào?

- Ngay đối diện qua hành lang.

- Anh đã cho lấy phòng đó chưa? - Mason hỏi.

- Tôi có một nhân viên đang ở trong đó và chờ lệnh.

- Anh có tìm ra điều gì về cô Ruth Culver không?

- Tôi có cho người điều tra. Cô ta trạc tuổi hơn hai mươi, tóc nâu đỏ, trông khá xinh... Và có điều lạ là cô ta lấy phòng lúc mười giờ sáng và rời phòng vào lúc trước bảy giờ tối một chút.

- Cô ta có giải thích lý do tại sao cô ấy lại trả phòng vào lúc đó không?

- Cô nói cô nhận được cú điện thoại đường dài. Bố cô ta ở San Diego bệnh nặng.

- Hành lý ra sao?

- Khá nhiều.

- Cho kiểm tra các chuyến bay đi San Diego, Paul - Mason nói - Tìm xem trong đám hành khách có ai là Ruth Culver không và...

- Khỏi cần - Drake ngắt ngang - Anh khỏi phải làm công việc suy nghĩ dùm tôi. Đó là công việc thường xuyên nghề nghiệp. Tuy nhiên viên thư ký nghĩ rằng cô gái sẽ lái xe xuống San Diego.

Mason ăn hết chiếc bánh, đưa ly ra lấy thêm cà phê. Della mở vòi cho cà phê chảy vào ly.

- Thế còn nhân viên của anh ở phòng 728? Có thể tin cẩn ở anh ta được không? - Mason hỏi.

- Anh có thể tin cẩn ngoại trừ cảnh sát làm áp lực anh ta - Drake nói - Tất cả các nhân viên của tôi đều vậy. Đây là nghề nghiệp và họ cần kiếm sống.

- Tên của nhân viên ở phòng 728 là gì?

- Fred Inskip.

- Anh ta có biết tôi không?

- Chắc không.

- Gọi điện thoại cho anh ta - Mason nói - Bảo anh ta tôi sẽ lên gặp anh ấy trước buổi trưa. Cứ để cửa đừng khóa. Tôi muốn kiểm tra căn phòng đó... Còn cảnh sát họ đã rút đi chưa?

- Họ đã đi hết và niêm phong phòng 729.

Drake quan sát Mason khi thấy vị luật sư cầm thêm chiếc bánh nữa.

- Tôi thấy ghen tỵ với chiếc bụng của anh đó! Tôi thì chuyên môn ăn bánh mì kẹp và uống cà phê nguội.

- Thế tại sao anh không kiếm bình pha cà phê lớn? - Mason hỏi.

- Thì anh cứ việc biệt phái Della Street sang bên tôi, mọi việc sẽ ổn thỏa thôi.

Mason cười.

- Đừng có ăn nói kiểu đó, Paul. Hãy điện thoại cho Inskip và bảo anh ta đợi tôi đến khoảng mười hoặc mười một giờ.

Drake đặt ly cà phê xuống bàn và quay số điện thoại nói.

- Tôi muốn nói chuyện với ông Inskip ở phòng 728. Vâng, tôi biết giờ này trễ nhưng ông ta chưa đi ngủ đâu. Ông ta đợi tôi gọi điện thoại đến.

Một lát sau đường dây được nối và Drake lên tiếng.

- Fred, đây là Paul. Tôi báo anh biết người bạn của tôi, không tiện nói tên vì e có thể bị nghe trộm, ông ta sẽ lên gặp anh khoảng mười giờ sáng nay. Cứ để cửa đừng khóa... Được rồi.

Drake cúp máy nói với Mason.

- Nhớ là Trung sĩ Holcomb đang kiếm anh. Anh có định gặp ông ta không?

- Giờ này ông ta ngủ rồi - Mason nói - Tôi không muốn đánh thúc ông ta dậy giờ này.

- Còn vấn đề Inskip - Drake nói - Anh ta không thể tránh né nếu cảnh sát hỏi những câu hỏi cụ thể. Anh đã từng có mặt ở khách sạn và người ta có thể nhận ra được anh.

- Không sao - Mason nói - Tôi không ngại là họ biết tôi có mặt sau khi tôi đã đi khỏi. Điều duy nhất tôi không muốn là một kẻ soi mói nào đó như gã thư ký Robert King báo cho cảnh sát biết rằng tôi tới khách sạn để gặp một người nào đó ở phòng 728.

Quay sang Della Street, Mason nói tiếp.

- Tôi thấy tới đây tạm nghỉ được rồi. Cô có thể về nhà được, Della.

- Thế còn anh định làm gì? - Della Street hỏi lại.

- Tôi cũng về nhà tắm rửa cạo râu và có thể chui vào giường một vài tiếng trước khi đến đón Conway.

- Được rồi - Cô nói - Tôi sẽ về nhà.

Perry Mason, Della Street và Paul Drake bước ra ngoài hành lang.

Mason quay sang Paul Drake.

- Tôi nghĩ rằng mình đã nắm được khá đầy đủ yếu tố. Sáng này chúng tôi sẽ tới văn phòng Biện lý. Nhưng... khoan đã, Paul. Giờ này họ đã xác định được xác chết. Ta hãy kiểm tra xem.

- Được rồi, ghé qua văn phòng tôi xem. - Drake nói.

Cả ba người tiến về văn phòng của Drake.

Drake nhắc máy gọi tổng đài.

- Có tin gì mới về vụ án ở khách sạn Redfern Hotel không?

- Không có gì ngoại trừ các cú điện thoại tôi đã chuyển tiếp đến văn phòng.

- Họ vẫn chưa nhận dạng được xác chết à?

- Cho đến giờ vẫn chưa.

Drake quay sang nhìn Mason.

Mason nói.

- Cái anh chàng đó chui rúc kỹ trong hang. Tôi đã bơm động lực cho anh ta và nghĩ rằng anh ta đã liên hệ với đồn cảnh sát từ lâu rồi mới phải.

- Có thể sự kiện đó đã xảy ra nhưng chúng ta không được biết - Drake nói - Tôi có một người bạn là phóng viên báo chí. Anh ta luôn luôn điện thoại cho tòa báo của anh ta trước rồi sau đó cho tôi biết ngay. Nhưng nếu anh ta vớ được một tin đặc biệt chắc anh ta cũng không dám tin tưởng ở tôi cho đến khi bài báo của anh ta đã được phát hành.

Mason gật đầu và nói.

- Có thể bây giờ họ đã biết nhưng không cho báo chí biết. Có thể họ cho xe đón người chồng tới để nhận dạng. Và chắc chắn họ cũng tìm đến các bạn trai của cô gái. Thôi, tôi đưa Della xuống xe và tôi cũng về nhà. Hẹn gặp anh sau, Paul.

Mason và Della Street rời văn phòng của Drake bước ra thang máy sau đó đưa Della ra tận xe.

- Tôi không muốn để cô lái xe một mình trên đường phố vào giờ này, Della.

- Không sao. Đừng ngại gì cả. Tôi lên kính và khóa cửa, sử dụng đèn lái và không ngừng ở dọc đường. Tôi sẽ đi thẳng về chung cư.

- Tôi sẽ theo sau xe cô.

- Thôi khỏi! Anh cần phải về ngủ để lấy sức. Chúc anh ngủ ngon.

Della Street mở máy xe, bật đèn và lái ra khỏi bãi đậu.

Chương 8

Tám giờ năm phút Perry Mason rê vào nhà trọ Gladedell Motel và lái đến phòng 21.

Jerry Conway đang ngồi chờ.

- Sẵn sàng cả chứ? - Conway hỏi - Tôi sẽ theo sau xe ông?

- Khoan đã - Mason nói - Chúng ta cần nói chuyện chút đã. Tôi sẽ lái xe tôi một đoạn vài dãy phố, sau đó sẽ ngừng lại bên lề, đậu xe tại đó và lên xe với ông.

- Sao không để tôi đi trên xe ông?

- Không. Cảnh sát sẽ muốn khám xe của ông.

- Tôi đã khám xe rồi - Conway nói - Và tôi thấy một vật làm tôi hết sức thắc mắc.

- Vật gì vậy?

- Nó nằm dưới gầm ghế phía trước, nơi mà cả một hai năm mới nhìn tới một lần. Đó là một danh sách đánh máy rất kỹ tất cả các cổ đông đã gửi phiếu ủy nhiệm.

- Đưa tôi xem. - Mason nói.

Conway đưa cho Mason xấp giấy đánh máy được kẹp gọn gàng, ông ta nói.

- Nó nằm trong một phong bì lớn nhét giấu dưới gầm ghế có vẻ như muốn giấu nó để không ai biết.

- Làm sao nó lại ở đó?

- Tôi không rõ.

- Trong lúc nào?

- Có thể trong lúc tôi đậu xe gần khách sạn, hoặc trong lúc tôi đậu ở tiệm thuốc tây khi chờ điện thoại, hoặc có thể tôi đậu bất kỳ ở đâu.

- Ông có khóa xe không?

- Không. Tôi chỉ rút chìa khóa công tắc ra, còn cửa thì không khóa.

- Còn nội dung danh sách thế nào? Ông đã kiểm tra chưa?

- Có. Và có một điều đặc biệt.

- Điều gì vậy?

- Đó là điều: Nó quá tốt.

- Ông nói cái gì?

- Tôi muốn nói là nó rất an toàn cho tôi. Những người này hầu hết là các cổ đông nhỏ và một số người trong đám đó tôi biết là họ không hài lòng. Những người này họ cũng sẽ ủy nhiệm cho Farrell dù không có chiến dịch quảng cáo.

- Bách phân là bao nhiêu?

- Theo tài liệu sổ sách, nó chỉ chiếm 17 phần trăm.

- Có ghi ngày tháng không?

- Có ghi ngày tháng cách đây một vài ngày. Coi như danh sách mới nhất.

- Ông có xem kỹ danh sách đó không?

- Có. Tại sao?

- Tôi e rằng ông đã làm mờ đi các dấu tay có sẵn.

- Tôi không cầm nhiều đến phong bì mà chỉ xem danh sách thôi.

- Tôi sợ rằng đây là một phần của cái bẫy - Mason nói - Thôi bây giờ để tôi cho ông biết một số tin quan trọng, ông đã ăn sáng chưa?

- Rồi. Tối qua tôi mất ngủ quá!

- Ai mà không?

- Ông cũng không yên tâm à?

- Tôi chỉ bận rộn làm việc thôi - Mason nói - Thôi ta hãy bắt đầu.

- Thế còn cái danh sách ủy nhiệm mà ông có được ra sao? - Conway hỏi - Và tại sao ông lại bảo danh sách tôi cầm là một cái bẫy?

- Ông cứ xem cái này khắc biết - Mason nói và đưa xấp giấy than lấy từ trong cặp táp ra.

- Ở đâu ra những cái này? - Conway hỏi.

- Ngay tại gốc rễ.

Conway đưa tờ giấy than ra trước ánh sáng và xem kỹ từng tờ một.

Sau khi Conway đã xem xong, Mason lên tiếng hỏi.

- Nó cho biết tình thế xấu chứ?

- Đúng như vậy. - Conway trả lời.

- Những danh sách này cũng có thể là giả - Mason nói - Nhưng tôi không nghĩ như vậy.

- Tôi phải làm gì với tập danh sách mà tôi tìm thấy trong xe.

- Ông phải trao cho ông Biện lý. Bảo ông ta rằng ông tìm thấy trong xe, ông không rõ từ đâu mà có và kể lại tất cả câu chuyện cho ông ta nghe. Sáng này họ sẽ khám xét xe ông.

- Tôi có nói với ông ta về những xấp giấy than mà ông có không?

- Không! Trừ khi ông muốn đi chuyến tàu suốt.

- Ông có vẻ bí mật quá, ông Mason. Tôi là thân chủ của ông mà.

- Chính vì lý do đó mà tôi phải bí mật. Tôi đang gỡ rối cho ông và thực hiện bằng phương cách của riêng tôi.

- Tôi biết đó là lời hứa của ông - Conway nói.

- Phải. - Mason nói.

Cả hai người đều lên xe của mình.

Mason lái qua một khu phố nữa và tìm chỗ đậu xe bên lề đường, rút chìa khóa công tắc, cầm chiếc cập táp và bước sang xe của Conway.

Conway vẫn thắc mắc và suy nghĩ về cuộc tranh giành quyền ủy nhiệm.

- Tôi e rằng các quảng cáo đó gây thiệt hại trầm trọng hơn là tôi tưởng. - Conway nói.

- Lẽ dĩ nhiên - Mason nhận xét - Các quảng cáo đó xuất hiện liên tục và phần lớn thiên hạ có thể bị thuyết phục bởi lối lập luận đó. Thôi tạm dẹp đã... Ông có đem theo khẩu súng đó không?

- Có... Ông làm sao có được danh sách đó, ông Mason.

- Câu chuyện dài lắm - Mason nói - Bây giờ không có thì giờ để đề cập tới. Chúng ta phải tới văn phòng Biện lý và ông phải kể lại câu chuyện của ông. Ông sẽ bị hỏi cung và các phóng viên báo chí sẽ làm ông mệt.

- Như vậy đúng theo ý muốn của Farrell? - Conway nói.

- Không nên quyết đoán - Mason nói - Tôi nghĩ rằng Farrell cũng bị rắc rối.

- Sao vậy?

- Tôi có gắn trái bom nổ chậm sau đít ông ta - Mason nói - Cảnh sát họ chưa phổ biến ra ngoài nhưng theo tôi biết thì họ đã xác định được nạn nhân.

- Cô ta là ai?

- Rose Calvert, làm việc ở văn phòng môi giới và...

- Rose! - Conway kêu lên.

- Ông biết cô ta à?

- Dĩ nhiên. Cô ta làm ở Công ty môi giới, điều hành kế toán cho tôi. Chính cô ta làm ở đó, nhưng tôi nghĩ rằng cô ta đã nghỉ cách đây hai ba tháng vì tôi không thấy cô ta ở đó nữa.

- Ông có hay nói chuyện với cô ta không?

- Có.

- Có đùa bỡn không?

- Có.

- Có rủ cô ta đi chơi không?

- Ông hỏi đùa hả?

- Không!

- Cô ta đã có gia đình và là bà Calvert.

- Ông không bao giờ đi chơi với cô ta?

- Không bao giờ.

- Có bao giờ thử mời cô ta không?

- Không.

- Nhưng ông có đùa giỡn phải không?

- Cô ấy thích như vậy.

- Thôi được - Mason nói - Bây giờ ông phải hết sức thành thật cho tôi biết ông có tráo khẩu súng không?

- Ý ông muốn nói gì? - Conway hỏi.

- Đó là khả năng có thể xảy ra - Mason nói - Tôi e ông nghĩ mình bị gài bẫy do Gifford Farrell nên không chịu ngồi im và thay thế bằng khẩu súng khác để không có cách nào chứng minh được đó là khẩu súng đã giết cô gái.

- Ông làm như có thể đọc được tư tưởng của tôi. - Conway nói.

- Nhưng ông cho biết ông có làm việc đó hay không? - Mason hỏi.

- Không! Ông là luật sư của tôi. Tôi phải theo hướng dẫn của ông.

- Thế ông có ý định đó không?

- Không. Tôi chỉ nghĩ qua rồi bỏ.

Mason nói.

- Trong sự việc này. Nếu ông đổi khẩu súng, ông sẽ đẩy người khác vào tình trạng khó khăn. Họ không dám nói là khẩu súng đã bị đổi, vì nếu nói ra đương nhiên tiết lộ rằng họ đã biết rõ khẩu súng giết người. Ý đồ của cái bẫy là họ có đẩy ông vào tình thế kể lại câu chuyện một cách khó mà tin được. Trên thực tế họ đã cố gắng trao khẩu súng giết người cho ông cũng như trao danh sách cổ đông ủy nhiệm.

- Ông đã giúp tôi phác họa ra được sự việc. - Conway nói.

- Và đừng lo ngại gì cả bởi vì kế hoạch của họ đã gặp phải một yếu điểm.

- Yếu điểm gì?

- Họ đã ép được ông cầm lấy khẩu súng giết người - Mason nói - Nhưng yếu điểm là khẩu súng đó có thể truy nguyên được.

- Ông đã tìm ra nguồn gốc?

- Phải.

- Ai mua nó?

- Chính ông?

- Cái gì? - Conway kêu lên - Ông nói cái gì?

- Ông mua nó - Mason nói - Hay nói chính xác hơn ông đã ra lệnh mua nó.

- Ông nói cái gì? Tôi chưa từng thấy khẩu súng này trong đời tôi.

- Có thể - Mason nói - Trên sự kiện thì cách đây ba năm, viên thủ quỹ xin cho mua một khẩu súng để bảo vệ và ông đã cho lệnh mua tại cửa tiệm Pitcairn...

- Ồ, trời ơi, có! Tôi nhớ ra rồi - Conway nói - Nhưng tôi chưa bao giờ thấy khẩu súng đó. Tôi có ký giấy cho mua và viên thủ quỹ đi mua.

- Bây giờ viên thủ quỹ ở đâu? - Mason hỏi.

- Ông ta chết sau đó tám hay mười tháng.

- Khi đó Farrell vẫn còn ở Công ty phải không?

- Đúng vậy.

- Rồi khẩu súng ra sao?

- Tôi không rõ nữa.

- Ông không kiểm tra à?

- Trời ơi, ông Mason, Công ty California + Texas là một Công ty quá lớn, trải ra quá nửa tiểu bang Texas. Tôi quá bận rộn với những việc quan trọng như tìm mỏ dầu, tính toán có nên mua mỏ này mỏ kia hay không, quyết định độ sâu của giếng... Tôi không thể nào có thì giờ kiểm tra tài sản của một viên thủ quỹ đã chết bất ngờ.

- Đó - Mason nói - Chính từ đó phát sinh ra yếu điểm của kế hoạch. Farrell và ông đều có khả năng giữ khẩu súng đó. Nhưng khi tính tới yếu tố động cơ thúc đẩy thì Farrell sẽ ở trong tình trạng rất tế nhị. Ông ta đã từng giao du với cô gái, chụp ảnh và bà vợ ông ta dự tính ly dị với lý do cô ta là đối tượng trong đơn ly dị. Do đó - Mason nói tiếp - nếu ông đừng làm ra bộ khôn ngoan, tráo khẩu súng,

thì tôi nghĩ rằng có thể đưa ông thoát ra được. Tôi nghĩ rằng tôi có thể đặt ông vào tình trạng mà Biện lý không thể truy tố nếu không có thêm các bằng chứng khác.

Conway im lặng lái xe, một lúc sau quay sang Mason nói.

- Ông Mason, ông không nên coi thường Farrell. Ông ta là một tay nhạy bén và quyết định rất nhanh chóng. Ông ta rất khôn ngoan, tài năng và rất khó chơi.

Mason gật đầu.

- Còn bây giờ tôi phải làm gì ở Văn phòng Biện lý? - Conway hỏi.

- Cứ nói với họ sự thật - Mason nói - Ngoại trừ khi tôi chận lại.

- Nói với họ tất cả sự thật à? - Conway hỏi.

- Đúng vậy - Mason nói - Ông hãy nói sự việc đã xảy ra và phải thuyết phục biện lý. Nếu ông giấu diếm hoặc thêm bớt bất cứ điều gì họ sẽ hiểu ngay được thâm ý. Họ có quá nhiều kinh nghiệm với những kẻ nói đối và họ sẽ biết ngay.

- Được rồi - Conway nói - Tôi sẽ nói sự thật. Nhưng tôi lo ngại về khẩu súng quá.

- Tôi cũng vậy - Mason nói - Nhưng bây giờ thì hết rồi. Nếu cần, tôi có thể chứng minh được rằng Farrell đã lấy khẩu súng của viên thủ quỹ hoặc tối thiểu thì cũng chứng tỏ được rằng ông ta có khả năng đó hơn là ông.

Conway suy nghĩ một lúc rồi nói.

- Ông Mason, tôi chỉ e rằng ông đơn giản hóa vấn đề.

Mason châm điếu thuốc và nói.

- Đừng lo ngại. Mọi chuyện để tôi lo, miễn là ông đã nói sự thật.

Chương 9

Đúng chín giờ, Mason mở cánh cửa văn phòng Biện lý để Jerry Conway bước vào, sau đó đến bên bàn cô thư ký nói.

- Cô báo dùm có Perry Mason và ông Conway đến gặp ông Biện lý theo buổi hẹn chín giờ.

- Xin chờ một chút - Cô gái nói và nhấc điện thoại gọi, sau đó nói tiếp - Xin mời ông Mason vào, đi qua cánh cửa đó tới cuối hành lang. Văn phòng ở bên trái.

Mason và Conway bước tới cuối hành lang, mở cánh cửa cuối cùng bên trái.

Hamilton Burger, vị Biện lý to con ngồi sau bàn giấy nhìn ra cửa. Đứng bên cạnh là Đại úy Tragg, thanh tra Hình sự, và Alexander Redfield, chuyên viên vũ khí cùng với một sĩ quan cảnh sát nữa.

Chiếc máy ghi âm đặt trên bàn đang quay chậm chạp.

Hamilton Burger nói.

- Chào quý vị, tôi cố ý định ghi âm cuộc phỏng vấn này, chắc quý vị không có gì phản đối chứ?

- Không có chi. - Mason nói.

- Cám ơn - Vị Biện lý nói - Và tôi cũng xin nói để quý vị biết trong phòng có ống vi âm để chuyên viên tốc ký của cảnh sát có thể ghi lại cuộc nói chuyện.

- Không sao - Mason nói - Và thưa quý vị đây là ông Jerry Conway.

- Xin mời ngồi - Hamilton Burger nói - Xin cho biết nghề nghiệp, ông Conway?

- Tôi là Giám đốc Công ty dầu mỏ California + Texas.

- Theo tôi biết, có phải ông đã liên lạc với luật sư Perry Mason tối hôm qua không?

- Vâng.

- Ông có nhớ lúc mấy giờ không?

- Tôi nhớ là ngay trước lúc bảy giờ.

- Làm sao ông liên lạc được với ông Mason?

- Tôi tìm thấy số điện thoại đêm trên quyển niên giám và được văn phòng thám tử Drake hướng dẫn liên lạc với luật sư Perry Mason.

- Ông cần gì ở ông Mason?

- Tôi muốn ông ấy cố vấn tôi về vấn đề liên quan đến biến cố xảy ra ở khách sạn Redfern Hotel.

Hamilton Burger nhìn sang Mason và nói.

- Ông có ý định để cho ông ta kể đầy đủ hết câu chuyện không?

- Tôi hoàn toàn đồng ý. - Mason nói.

- Được rồi - Hamilton Burger nói - Xin cứ bắt đầu.

Conway kể lại những cú điện thoại bí mật, về việc hứa trao cho mình danh sách các cổ đông ủy nhiệm cho Gifford Farrell. Ông ta kể lại sự lưỡng lự và cuối cùng quyết định gặp con người bí mật có tên Rosalind. Và sự việc bảo cô thư ký ghi chép lại cuộc nói chuyện điện thoại, cũng như về cú điện

thoại nhận được khi ở phòng điện thoại trong tiệm thuốc.

Conway tiếp tục nói về việc đến khách sạn Redfern Hotel.

- Khoan đã - Mason chận lại - Tôi xin phép ngừng lại để hỏi vài câu hỏi đã.

- Lát nữa đã - Hamilton Burger nói - Tôi muốn tiếp tục nghe kể nốt.

- Xin lỗi - Mason nói - Nhưng ông cần phải biết một vài điều để có thể hiểu hết được câu chuyện. Đó là yếu tố thời gian. Ông Conway, ông nói rằng điện thoại sẽ reo vào lúc sáu giờ mười lăm phải không?

- Đúng vậy.

- Vậy chuông điện thoại thực sự reo vào lúc mấy giờ?

- Trước đó khoảng vài phút.

- Như vậy có gì lạ đâu - Hamilton Burger hỏi.

- Khác biệt rất nhiều - Mason nói - Tôi sẽ trình bày cho ông nghe sau. Và bây giờ một điều nữa, ông Conway, khi nghe cú điện thoại ở tiệm thuốc, đó là giọng nói đàn bà phải không?

- Vâng.

- Vậy thì giọng nói đó có phải đúng là giọng nói của người đàn bã có tên là Rosalind không?

- Đó là một điểm thắc mắc mà càng nghĩ đến tôi lại càng thấy hai giọng khác nhau.

Mason nói.

- Thưa quý vị, tôi không nghĩ rằng thân chủ của tôi thấy hết tầm mức quan trọng ở điểm này. Vấn đề đặt ra là người đàn bà có tên là Rosalind sẽ gọi cho ông Conway lúc sáu giờ mười lăm để bảo ông ấy tới một nơi nào đó lấy tài liệu mà ông ấy cần. Khi Rosalind gọi lúc sáu giờ mười lăm thì không thấy có ai trả lời vì lúc đó ông Conway đã nhận được cú điện thoại khác và đang trên đường tới khách sạn Redfern Hotel.

- Tại sao lại có cú điện thoại khác hướng dẫn ông ta tới khách sạn Redfern Hotel? - Đại úy Tragg hỏi.

- Điều đó xin để quý vị suy luận. - Mason nói

- Bây giờ xin tiếp tục kể tiếp, ông Conway.

Conway kể lại việc đến khách sạn, chiếc phong bì có chìa khóa phòng 729, kế tiếp việc lên phòng gõ cửa không thấy ai rồi dùng chìa khóa mở cửa và tất cả những sự việc đã xảy ra.

Tuy nhiên Conway nhấn mạnh về quyết tâm muốn nhận được tài liệu nên đã dùng chìa khóa mở cửa vào phòng. Conway nhắc lại sự kinh hoàng khi khám phá ra khẩu súng vừa mới được bắn và vì vậy Conway liên lạc ngay với Perry Mason.

- Và ông Mason đã khuyến cáo ông làm những gì? - Hamilton Burger hỏi.

Mason can thiệp ngay bằng một nụ cười lịch sự.

- Thưa quý vị, đến đây câu chuyện của thân chủ tôi đã chấm dứt ngoại trừ một sự kiện là ông ta đã tìm thấy một danh sách cổ đông ủy nhiệm ở trong xe của ông ta. Tôi xin trao lại quý vị tập danh sách này mà mỗi tờ trên đó đều có chữ ký của thân chủ tôi và của tôi.

Chúng tôi đã báo cáo việc này trước khi cảnh sát khám xe của thân chủ tôi.

Thân chủ tôi, sẽ không tuyên bố điều gì kể từ khi liên lạc với tôi. Tôi sẽ xin phép được trả lời với tư cách đại diện. Tuy nhiên xin quý vị nhớ rằng lời khuyến cáo của một luật sư với thân chủ thì không

được đưa ra làm bằng chứng, và không được quyền tra hỏi về những lời khuyến cáo đó.

Hamilton Burger mặt đỏ lên vì giận dữ nhìn Mason.

- Với tư cách một công dân, ông cũng phải tuân theo luật pháp như mọi người khác. Bất cứ khi nào ông có ý định thủ tiêu vũ khí gây án mạng thì...

- Án mạng? - Mason hỏi.

- Đúng! Án mạng! - Hamilton Burger hét lên - Một vụ giết người báng chính vũ khí đó.

- Nhưng tôi không hề biết. Tôi không hề biết ở đó đã có một vụ giết người và ông Conway cũng không hề biết ở đó đã có một vụ giết người. Ông ta chỉ biết rằng mình đã cầm giữ một vũ khí ở trong một tình trạng hết sức nghi ngờ có vẻ như bị gài bẫy. Ông ta đã gặp tôi và tôi đã điều tra sự vụ.

- Nhưng khi ông điều tra - Burger nói - ông đã đến căn phòng đó và gặp một xác chết?

- Đúng như vậy.

- Và ông biết rằng khẩu súng đó là vũ khí giết người?

- Thực sự là tôi không rõ - Mason nói - Tôi không rõ đó là vũ khí giết người và cho đến bây giờ tôi cũng không rõ nữa.

- Không rõ cái gì? Burger la lên - Bất cứ ai với đầu óc của đứa bé lên hai cũng biết. Đằng này ông không phải là người đần độn. Khẩu súng đó đâu?

Conway lấy trong túi ra khẩu súng đưa cho Hamilton Burger và nói.

- Súng có nạp đạn.

Burger nhìn khẩu súng rồi đưa cho Alexander Redfield. Chuyên viên xạ thuật nhìn khẩu súng, mở buồng đạn, nhìn vỏ đạn đã bắn, lấy một mũi dao nhọn trong túi khắc nhẹ đánh dấu vị trí vỏ đạn trong buồng đạn, sau đó đóng buồng đạn lại và bỏ súng vào trong túi.

- Còn bây giờ - Hamilton Burger nói - Tôi muốn biết chuyện gì đã xảy ra đêm qua? Tôi muốn biết ông Conway đã ở đâu suốt tối hôm qua?

- Chuyện đó có ăn nhập gì với vụ này. - Mason nói.

- Sao lại không - Burger nói - Ông ta có ý định chạy trốn.

- Chạy trốn! - Mason kêu lên.

- Ông biết rõ là ông ta chạy trốn - Burger nói - Đừng có nghĩ rằng cảnh sát ngu đần, ông Mason. Chúng tôi vừa mới biết về ông Conway sau khi chúng tôi đã nhận dạng ra xác chết. Chúng tôi được biết Conway đã đến văn phòng của Paul Drake ở cùng một cao ốc với văn phòng của ông. Sau đó Della Street, cô thư ký riêng của ông tới văn phòng và khi Conway rời cao ốc thì chỉ ít phút sau Della Street cũng ra đi. Theo suy luận, hiển nhiên ông đã sai Della Street đưa thân chủ của ông đi lánh mặt.

- Nhưng tôi muốn ông ta lánh mặt đi để làm gì? - Mason hỏi.

- Để ông ta khỏi bị xét hỏi.

- Nếu vậy thì tôi đem ông ta đến đây làm gì?

- Bởi vì bây giờ ông đã có đủ thì giờ để sáng tác ra một câu chuyện.

- Ồ, xin lỗi ông Biện lý - Perry Mason nói - Sự nghi ngờ của ông không đúng. Không có chuyện chạy trốn. Ông Conway cảm thấy bất tiện cho tôi khi tiếp xúc tại nhà ông ta vào ban đêm. Tôi đang điều tra sự việc về vụ này mà tôi nghĩ rằng đó là một vụ gài bẫy, do đó, tôi để ông Conway chờ ở một nơi thuận tiện hơn cho tới khi cần tiếp xúc vào ban đêm mà không làm phiền ai cũng như không lôi kéo

sự chú ý không cần thiết của những người khác. Thưa quý vị, ông Conway đã ở tại nhà trọ Gladedell Motel, phòng 21 và tôi bảo đảm là ông ta đã đăng ký với tên thực của ông ta không thể bảo là chạy trốn, nếu một người đến ở một nhà trọ đăng ký dưới tên thực sự của mình, lái xe hơi của mình và ghi đúng số xe đó trên sổ.

- Cũng được đi! - Burger hét lên - Nhưng tại sao ông lại lưu giữ bằng chứng cho đến chín giờ sáng này?

- Bằng chứng gì?

- Khẩu súng này mà ông Redfield đã cầm, khẩu súng giết người.

- Nhưng tôi không rõ đó là khẩu súng giết người - Mason nói - Tôi biết rằng chín giờ sáng ông mới tới văn phòng làm việc, do đó tôi đã chuẩn bị để ông Conway đến gặp ông vào lúc sớm nhất sáng nay.

- Đó là luận điệu vòng vo! - Hamilton Burger nói - Đáng nhẽ ông phải nộp khẩu súng này cho cảnh sát tối qua.

- Tại sao?

- Bởi vì đó là vũ khí giết người.

- Ồ, tôi hy vọng rằng nó không phải là khẩu súng giết người, ông Biện lý.

- Ông bảo rằng theo ông nghĩ đây không phải là khẩu súng giết người phải không? - Burger nói.

- Làm sao tôi có thể biết được đó là vũ khí đã giết người - Mason nói - Không một ai cho tôi biết cô gái chết vì gì. Cảnh sát đuổi tôi ra khỏi phòng. Họ không hề tiết lộ một chút gì cho tôi biết. Cô ta đã bị giết bằng một khẩu súng à?

- Đúng vậy. Cô ta đã bị giết bằng khẩu súng mà chính các ông đã giấu cảnh sát suốt đêm qua.

Alexander Redfield hắng giọng.

- Xin phép ông Burger tôi được phát biểu ý kiến.

- Khoan đã - Burger nói - Tôi muốn ông Mason giải thích đã.

- Thì tôi đã nói - Mason trả lời - Tôi không biết rằng đó là vũ khí đã giết người. Tôi chỉ cảm thấy thân chủ tôi đã mắc phải cái bẫy với khẩu súng đã được bắn một phát đạn. Tôi đã cố truy tìm tung tích khẩu súng đó.

- Và ông đã tìm thấy? - Burger hỏi.

- Đúng - Mason nói - Xin báo ông biết, khẩu súng đó đã được Công ty California + Texas mua cách đây ba năm để bảo vệ người thủ quỹ. Thưa quý vị, thực tình là tôi đã hết sức cố gắng điều tra vụ này để có thể giúp thêm tin tức cho quý vị sáng nay.

- Và đêm qua ông đã đi Elsinore. - Burger nói.

- Đúng vậy.

- Lý do.

- Bởi vì tôi nghĩ rằng ông Norton Calvert ở Elsinore có thể may ra nhận dạng được xác chết.

- Được rồi - Burger nói - Vậy thì ông vui lòng cho biết lý do làm sao mà ông lại nghĩ như vậy.

- Ông Burger, tôi sẽ trả lời câu hỏi đó nếu ông cho tôi biết rằng có phải ông hỏi câu hỏi đó với tư cách chính thức của một vị Biện lý hay không, và với tư cách công dân đồng thời là giới chức của tòa án, tôi sẽ trả lời theo bổn phận của tôi.

- Ông định có ý đồ gì? - Hamilton Burger hỏi.

- Tôi muốn bảo vệ cho chính tôi - Mason trả lời

- Vậy thì, tôi muốn hỏi một cách chính thức, yêu cầu ông hãy trả lời.

- Vâng - Mason nói - Tôi cảm thấy rằng đây có thể là một vụ gài bẫy và tôi chỉ nói là có thể mà thôi bởi vì sụ việc này có thể liên quan đến cuộc chiến giành quyền ủy nhiệm của Công ty California + Texas. Trên quan niệm đó, tôi đã điều tra sự việc tối qua và được biết rằng ông Gifford Farrell có liên hệ mật thiết với Rose Calvert. Tôi được biết hình dạng người đàn bà này giống hệt như xác cô gái đã tìm thấy trong phòng ngủ khách sạn. Do đó tôi đã quyết định đến gặp ông chồng của Rose Calvert để xem ông ta có những bức ảnh của vợ không. Tôi cảm thấy rằng chuyến đi đó có thể tìm ra được những tin tức quan trọng.

- Phải đó là lý do ông đã đi tìm người chồng không? - Đại úy Tragg bất chợt hỏi một cách tò mò.

- Đúng như vậy. - Mason trả lời.

- Làm sao ông có địa chỉ của ông ta? - Tragg hỏi.

- Tôi được nói cho biết - Mason trả lời - Có một lá thư ở trong hộc thư của Rose Calvert tại chung cư Lane Vista Apartments nơi ở của bà ta. Lá thư đề tên bà ta và địa chỉ người gửi là Norton Calvert 6831 Washington Heights, Elsinore.

- Làm sao ông biết có lá thư đó? - Burger hỏi.

- Tôi được báo cho biết.

- Ai báo?

- Một thám tử.

- Anh ta đã thấy lá thư đó? - Burger hỏi.

- Không. Anh ta được một thám tử khác cho biết. Viên thám tử sau là của một nhóm khác có nhiệm vụ theo dõi tại chung cư này.

- Phải nhóm Farrell không? - Đại úy Tragg hỏi.

- Tôi không nói như vậy. Tôi không đề cập đến bất cứ một tên tuổi nào. Tôi không muốn nhận xét người khác. Tôi chỉ trình bày sự việc.

- Ông thật là quá thông minh nhạy cảm hay là có khả năng thần giao cách cảm, hoặc là bất cứ danh từ nào mà ông đặt tên cho nó. - Hamilton Burger nói

- Tôi cũng xin báo cho ông biết là: Xác chết đó chính là Rose Calvert. Mãi đến sáu giờ sáng nay chúng tôi mới được biết. Rõ ràng là ông đã có tin tức đó trước chúng tôi mà không hề báo cho chúng tôi biết.

- Tôi không dám hoàn toàn khẳng định tin tức đó - Mason nói - Tôi chỉ nhìn những bức ảnh và thấy rằng rất giống. Tôi có nói với ông Calvert rằng tôi e ngại có thể bà vợ ông ta là nạn nhân của một thảm kịch. Nếu ông ta muốn tìm hiểu rõ hơn thì ông ta nên liên lạc với cảnh sát. Xin ông vui lòng thông cảm, tôi không thể nào nói rằng bà Rose Calvert đã bị giết chết và rồi sau đó là cả một sự lầm lẫn là bà Rose Calvert vẫn còn sống nhăn và khỏe mạnh. Sự nhận dạng xác chết bằng hình ảnh khi mới chỉ nhìn qua một lần thì khó mà dám khẳng định.

- Ông cứ khư khư cái luận điệu của ông. - Burger nói.

- Tôi chỉ muốn chắc chắn. - Mason nói.

- Ngoài ra - Burger nói tiếp - ông đã không nói đúng sự thật, bằng cách nào ông có được địa chỉ của người chồng?

- Ý ông muốn nói gì?

- Không có lá thư nào trong hộc thư cả!

- Tôi được báo cho biết như vậy mà.

- Không, không có lá thư nào ở đó cả.

- Tôi rất tiếc - Mason nói - Nhưng đó là lý do mà tôi có địa chỉ đó. Tôi đã được báo cho biết như vậy.

Hamilton Burger bực mình, quay sang Redfield nói.

- Ông hãy sang phòng thí nghiệm thử khẩu súng đó. Hãy bắn thử và xác định. Đó là lý do mà ông có mặt tại đây.

Redfield ngồi im trên ghế và nói.

- Xin phép ông Biện lý tôi được phát biểu ý kiến.

Hamilton Burger bực mình gắt lên.

- Được rồi! Ông muốn nói cái gì? Đây là lần thứ hai ông đòi hỏi.

Redfield tỏ vẻ bực mình nhưng vẫn giữ nét điềm tĩnh nói.

- Đây không phải là vũ khí đã gây án mạng. Viên đạn bắn chết Rose Calvert là loại đạn súng Colt. Loại súng Colt có sáu đường khương tuyến xoay trái. Còn khẩu súng này là loại Smith + Wesson, có năm đường khương tuyến xoay phải. Khi ông Conway đưa khẩu súng ra, tôi biết ngay đây không phải là khẩu súng đã gây án mạng.

- Ông nói cái gì vậy? - Hamilton Burger hét lên.

Đại úy Tragg nhỏm người dậy nhưng rồi lại ngồi xuống.

Mason cố gắng giữ bộ mặt thản nhiên và nhìn chăm chú Conway.

Hamilton Burger có vẻ như tập trung tư tưởng suy nghĩ, rồi bất chợt nói.

- À ra vậy! Lại có trò cũ rích tráo súng tưởng rằng không ai phát giác ra được vì cô gái không còn sống để làm nhân chứng. Đúng là cái trò điển hình của Perry Mason.

- Tôi phản đối điều đó. - Mason nói.

- Phản đối với không phản đối - Burger nói - Tôi đã thấy quá nhiều các trò của các ông. Các ông...

- Khoan đã - Mason chận lại - Đừng có hiểu lầm như vậy. Tôi chỉ làm nhiệm vụ kiểm tra lại lời khai của một nhân chứng mà thôi. Tôi không hề tráo súng vả bảo thân chủ tôi khai dối.

- Vô lý!

Một phút im lặng trôi qua. Mọi người đều im lặng suy nghĩ. Bất chợt Burger nhấc điện thoại nói.

- Đưa Gifford Farrell vào.

Cánh cửa phòng phía trước mở ra, Trung sĩ Holcomb đưa một người đàn ông vào.

- Ông Gifford Farrell. - Vị Biện lý nói một cách giới thiệu với tất cả.

Farrell trạc ngoài ba mươi, cao, vai rộng, bụng thon và ăn mặc bảnh bao. Gương mặt hơi sạm nắng. Bộ ria mép mỏng, cặp mắt đen lóng lánh. Hai bên thái dương để tóc mai dài.

- Ông có biết ông Conway không? - Hamilton Burger hỏi.

Farrell mỉm cười nói.

- Có chứ! Chào ông Conway.

- Chào ông Gifford. - Conway chào lại.

- Và đây là luật sư Perry Mason - Hamilton Burger nói - Ông ta bảo rằng ông đã gài bẫy thân chủ của ông ta, tức là ông Conway.

Farrell mím chặt môi nhìn Perry Mason với con mắt thù nghịch.

- Tôi không có nói như vậy - Mason xác nhận một cách từ tốn - Tôi chỉ trình bày cho ông Biện lý hiểu rằng thân chủ tôi có thể là nạn nhân của một vụ gài bẫy.

- Chính ông nói rằng vụ gài bẫy liên quan tới cuộc chiến giành quyền ủy nhiệm của Công ty California + Texas mà. - Hamilton Burger nói.

- Tôi có nói vậy - Mason nói - Nhưng tôi chỉ nói đó là khả năng có thể xảy ra. Thưa quý vị, tôi chỉ nói rằng sự gài bẫy có thể là do cuộc chiến dành quyền ủy nhiệm, và nếu có một sự gài bẫy như vậy thì ông Farrell là người đáng nghi nhất.

- Đó, chính ông đã nói. - Hamilton Burger nói.

- Tôi không bằng lòng chuyện đó. - Farrell nói.

- Không ai cần biết ông có bằng lòng hay không,

Farrell bước tới trước mặt Mason. Mason vẫn đứng im không hề nhúc nhích.

- Khoan đã! - Hamilton Burger nói.

Farrell ngừng lại. Hamilton Burger nhìn ông ta và nói.

- Ông có biết gì về khẩu súng mua cách đây ba năm để bảo vệ thủ quỹ của Công ty California + Texas không?

Farrell nhíu mày suy nghĩ, nhìn Mason rồi quay sang Burger nói.

- Tôi không biết, ông Biện lý.

- Ông thử nghĩ kỹ xem - Burger nói - Khẩu súng đã được mua cho viên thủ quỹ. Người...

- Ông có biết ai chỉ thị cho mua không? - Farrell chận lại hỏi.

- Ông Conway xác nhận là ông ta.

- Tôi nói rằng có lẽ tôi đã ra lệnh. - Conway nói.

Farrell cười và nói.

- Thưa quý vị chúng ta đã có câu trả lời.

Mason nhìn thẳng Farrell hỏi.

- Theo tôi được biết, có phải ông đã quen với cô gái mà người ta tìm ra xác chết nằm ở trong phòng khách sạn Redfern Hotel không?

- Tôi quen thì sao? - Farrell nhìn Mason với con mắt thách thức trơ trẽn.

- Tôi tin rằng ông rất thân thiết với cô ta.

- Ông định lên án tôi hả?

- Tôi chỉ hỏi ông câu hỏi.

- Tôi không bắt buộc phải trả lời những câu hỏi của ông. Tôi chỉ trả lời những câu hỏi của cảnh sát và Biện lý mà thôi.

Hamilton Burger quay sang Farrell hỏi.

- Rose Calvert có làm việc cho ông phải không?

- Vâng, có. Cô ta có làm một số công việc mật cho tôi. Đó là công việc mà tôi không thể tin vào các cô thư ký khác được. Tôi cần những người mà tôi có thể tín cẩn được và tôi đã chọn cô Calvert. Thưa quý vị, do một lý do nào đó công việc của cô ta đã bị tiết lộ ra ngoài và ông Conway hứa đưa cho cô ta năm ngàn đô-la để đổi lấy các bản sao tài liệu mà cô ta đã làm cho tôi. Đó là danh sách các cổ đông ủy nhiệm cho tôi, nhưng cô ta đã từ chối.

- Đó là lời bịa đặt! Tôi không hề nói chuyện với cô ta về việc đó. Tôi cũng không biết cô ta đã làm công việc đó.

- Chính cô ta đã nói với tôi như vậy. - Farrell nói.

Vị Biện lý nhìn chằm chặp Conway.

- Đó là điều hoàn toàn bậy - Conway nói - Tôi không hề quan hệ với Rose Calvert. Tôi chỉ biết cô ta là nhân viên của hãng môi giới mà tôi có liên hệ trong việc kế toán sổ sách của riêng tôi. Tôi có nói chuyện với cô ta như với các nhân viên khác. Ngoài ra, tôi không hề biết gì hơn nữa về cô ta.

- Thế ông Farrell quan hệ với cô ta ra sao? - Mason hỏi.

- Hãy để tôi làm việc, ông Mason. - Burger nói.

- Nhưng nếu ông muốn biết, ông Biện lý - Mason nói - Ông chồng của Rose Calvert nói rằng Gifford Farrell rất thân mật với vợ ông ta và trên thực tế hết sức thân mật.

- Đó là điều nói bậy - Farrell nói - Sự quan hệ giữa tôi và Rose Calvert là do công việc và tình bạn.

- Thế ông có mua quần áo cho cô ta không? - Mason hỏi.

- Không! - Farrell nói - Ai nói điều đó là một kẻ nói láo.

- Như vậy thưa ông - Mason nói - Tôi đã được nói chuyện với kẻ nói láo đó, họ nói rằng ông đã mua một bộ áo tắm hai mảnh cho cô ta. Ông đã gửi thư đặt mua hàng của một hãng quảng cáo trên tạp chí. Tuy nhiên, chẳng cần phải đích thân ông trả lời bởi vì hồ sơ đặt mua hàng còn đó.

Gương mặt Farrell lộ vẻ ngạc nhiên sững sờ. Farrell đảo mắt tránh né cái nhìn của Mason và ông ta ý thức được rằng các người đứng quanh đó đang nhìn mình với con mắt tìm hiểu và cặp mắt của họ không bỏ sót một sự biến chuyển nào, dù nhỏ nhặt trên nét mặt của mình.

Farrell hít một hơi thật dài sau đó nở ngay một nụ cười.

- Ồ, ông Mason, tôi nghĩ rằng ông đã biến con chuột thành con voi. Đúng, thực tôi có mua một bộ áo tắm và đó chỉ là một trò đùa. Tôi định sử dụng nó để làm một trò đùa với các nhân viên của tôi mà thôi. Tôi chắc chắn rằng bộ áo tắm đó không có ý nghĩa gì đối với Rose Calvert cả.

- Thế mà cô ta lại mặc bộ áo tắm đó. - Mason nói.

- Khơng, cô ta không mặc. - Farrell nói.

- Thế thì ai đã chụp bức hình cô ta mặc bộ áo tắm đó trong phòng ngủ của ông, trong thời gian bà vợ của ông đang có mặt tại New York?

Farrell dù cố gắng trấn tĩnh cũng không khỏi để lộ nét hãi hùng trên mặt.

Cả phòng im lặng.

- Sao? - Hamilton Burger nói - Chúng tôi đang chờ, ông Farrell?

Farrell nói.

- Tôi chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra ở đây thế này. Tôi đến đây để làm bất cứ điều gì có thể được,

mục đích tìm ra kẻ đã giết Rose Calvert chứ không phải tôi đến đây để được chất vấn bởi một luật sư cố gắng che chở cho kẻ giết người và tung ra cái mồi nhử đánh lạc hướng. Có lẽ tôi đã quá chất phát, thiên hạ đã nói quá nhiều về gài bẫy nhưng tôi thấy hình như thiên hạ muốn bẫy tôi. Chỉ vì sự đùa giỡn của tôi về bộ áo tắm để rồi đưa đến sự kết tội với bức hình. Tôi nghĩ rằng tôi cần phải có luật sư riêng của tôi.

- Ông phủ nhận rằng ông đã chụp các bức ảnh đó? - Mason hỏi.

Farrell nói ngang,

- Xuống địa ngục mà hỏi.

Mason nhìn Hamilton Burger mỉm cười và nói.

- Chim họa mi đã hết hót và kêu chim chíp.

Trung sĩ Holcomb nói.

- Tôi đã nói chuyện rất lâu với ông Farrell, thưa ông Biện lý. Tôi nghĩ rằng ông ta đúng. Còn luật sư Perry Mason chỉ nhân cơ hội đánh lạc hướng mà thôi.

Hamilton Burger bất chợt nói.

- Tôi nghĩ rằng không nên để cuộc nói chuyện này trở thành một cuộc cãi vã. Ông Conway đã đến đây và đã kể lại câu chuyện của ông ta. Khẩu súng ông Conway đưa cho chúng ta mà ông ấy nói rằng đã lấy ở khách sạn Redfern Hotel rõ ràng không phải là khẩu súng đã giết chết cô gái.

- Không phải khẩu súng giết chết cô gái? - Farrell kêu lên.

- Đúng vậy! - Không phải khẩu súng gây án mạng - Burger lắc đầu và nói.

- Như vậy ông ta đã đánh tráo khẩu súng. - Farrell nói.

- Ông không cần phải chỉ bảo cho Văn phòng Biện lý - Hamilton Burger nói - Thưa quý vị, tôi cần phải hỏi thêm ông Farrell vài điều. Còn ông Mason và ông Conway tôi xin kiếu. Xin quý vị cứ ra về, khi nào cần tôi sẽ mời.

Mason và Conway mở cửa bước ra ngoài hành lang đến phòng đợi. Trong phòng đầy những phóng viên báo chí. Ánh đèn flash nháy liên tục.

Các phóng viên bu quanh lại hai người.

Conway cố lách người đi ra nhưng Mason giữ lại.

- Từ từ ông Conway - Mason nói và quay về phía các phóng viên - Chúng tôi sẽ tuyên bố với quý vị. Có một mưu toan gài bẫy thân chủ tôi, ông Conway. Tôi không hề biết là đã có một vụ án mạng xảy ra. Tôi cũng không biết là có phải kẻ giết người đã đổ tội cho ông Conway hay không, hoặc vụ gài bẫy này là một phần của kế hoạch nhằm làm giảm uy tín của ông Conway trong cuộc tranh giành quyền điều khiển Công ty California + Texas. Tôi chỉ có thể nói được với quý vị những sự kiện đã xảy ra và hết sức muốn cộng tác cùng quý vị để làm rõ vấn đề này.

- Vâng. Sự việc ra sao? - Một trong những phóng viên hỏi.

Mason quay sang Conway nói.

- Ông hãy kể lại câu chuyện với họ.

Conway nhíu mày do dự.

Mason gắt lên nhẹ nhàng.

- Tốt hơn hết là ông cho báo chí nghe về phần ông hơn là để họ nghe lại câu chuyện sẽ được bóp

méo đi bởi một ai đó trong Văn phòng Biện lý, thí dụ như Gifford Farrell chẳng hạn.

Conway kể lại câu chuyện một lần nữa trong khi các phóng viên bu quanh ghi chép và đặt các câu hỏi.

Chương 10

Conway lái xe đưa Mason về phía nhà trọ Gladedell Motel để vị luật sư lấy xe.

- Ông thấy tôi nói với họ ra sao? - Conway hỏi.

- Rất khá - Mason trả lời - Ông đã gây được một ấn tượng cho các phóng viên và như vậy rất có lợi. Rất may là ông có dịp nói chuyện với các phóng viên trước, nếu không khi ông Biên lý đã làm việc xong với Gifford Farrell thì câu chuyện sẽ trở nên khác đi.

- Chúng tôi đã quan sát kỹ bộ mặt của Farrell khi ông lật tẩy ông ta bằng câu chuyện chiếc áo tắm. - Conway nói.

- Nhưng ông nhớ rằng - Mason nói - sự kiện một người đàn ông mua áo tắm cho một cô gái không có nghĩa là ông ta giết cô gái.

- Nhưng ông ta có khả năng đó.

- Và - Mason nói tiếp - ông cũng nên nhớ rằng chúng ta không biết rõ có phải là một vụ giết người hay không. Cũng có thể cô ta đã tự tử. Nhưng điều tôi không thể hiểu nổi là khẩu súng.

- Khẩu súng ra sao? - Conway hỏi.

- Nó không phải là vũ khí để giết người.

- Ồ, ông thấy không - Conway nói - Thật là sung sướng khi nghe chuyên viên vũ khí nói điều đó. Như vậy có nghĩa là tôi đã nằm ngoài bẫy sập.

- Chưa chắc - Mason nói - Đó là một vấn đề phức tạp không hiểu nổi và tôi không thích như vậy.

- Lý do?

Mason nói.

- Cô gái đó muốn ông giật lấy khẩu súng của cô ta. Cô không có ý định bắn ông. Cô từ trong buồng ngủ đi ra gần như trần truồng, mục đích là đẩy ông vào một tình trạng bất lợi. Cô ta chỉ việc kêu lên cầu cứu là ông bất lợi kinh khủng. Ông ý thức được điều đó và muốn rút lui, nhung cô ta đã giơ súng lên và cứ tiếp tục tiến về phía ông với bàn tay run lẩy bẩy. Rõ ràng là cô ta muốn ông giật lấy khẩu súng.

- Nhưng cô ta có thể bị khủng hoảng - Conway nói - Có lẽ cô ta đã bắn chết người bạn cùng phòng máu dính lên quần áo nên cô ta đã cởi bỏ và đúng lúc đó tôi bước vào trong phòng.

- Rồi cô ta dí súng vào người ông?

- Đúng vậy.

- Mục đích cô ta làm vậy để làm gì?

- Cô ta sợ tôi... Có lẽ cô ta sợ tôi bắt cô.

- Nhưng cô ấy lại không đuổi ông đi ra - Mason nói - Mà chỉ hô ông giơ tay lên, điều đó thật vô lý.

Conway tiếp tục lái xe còn Mason im lặng suy nghĩ. Một lúc sau Conway nói.

- Xe ông đây rồi.

- Khoan đã - Mason nói - Có xe cảnh sát đậu ở khu phố trước. Hãy chầm chậm đi ngang qua đó xem họ làm gì.

Conway lái xe tới khu phố.

- Ồ! - Mason nói - Họ đang tìm kiếm quanh nhà trọ với chiếc máy dò mìn.

- Họ làm vậy để làm gì? - Conway hỏi.

- Họ làm vậy - Mason nói - để tìm khẩu súng đã giết người vì họ nghĩ rằng ông đã tráo khẩu súng khi ông ở nhà trọ Gladedell Motel... Kìa, nhìn sang bên trái xem.

Một trong những nhân viên dò mìn quẳng chiếc máy sang một bên và kêu lên vui mừng.

Một nhóm cảnh sát bu lại. Khi Conway lái xe ngang qua đó, Mason nhìn thấy một cảnh sát đang dùng bút chì đút vào nòng một khẩu súng ngắn đưa lên cao để tránh mất dấu tay.

Conway rà xe ngang qua và giữ chân đạp thắng.

- Đi ngay! Đi ngay! - Mason nói.

- Người ta tìm thấy một khẩu súng - Conway nói.

- Đúng - Mason nói - Hơn nữa, người ta đã tìm được khẩu súng ở sân sau nhà trọ nơi mà ông đã ở lại đêm qua. Ông Conway, bây giờ ông hãy nói thật và phải nói hết sự thật với tôi.

- Ông định nói gì vậy? - Conway hỏi.

- Có phải ông đã quá khôn ngoan - Mason nói - Ông đem chôn khẩu súng họ đưa cho ông và sau đó ông về văn phòng của mình lấy khẩu súng khác. Ông tráo khẩu súng để trong tay ông không nắm giữ khẩu súng đã giết người phải không?

- Tôi không làm điều đó. - Conway nói một cách giận dữ và chậm xe lại.

- Cứ tiếp tục đi - Mason nói - Ngừng lại là kể như đi đứt.

- Ông Mason, tôi không phải là thằng điên. Tôi đã trao số phận trong tay ông. Ông đã cố vấn tôi. Tôi đã nghe ông và...

- Được rồi, được rồi - Mason nói - Thôi hãy im đi để tôi suy nghĩ.

- Ông muốn đi đâu? - Conway hỏi.

- Vòng qua khu phố, trở lại chỗ tôi đậu xe và...

Một hồi còi hụ vang lên phía sau họ.

- Rồi - Mason nói - Ép sát vào lề và sẵn sàng câu trả lời. Họ đã nhận ra chúng mình.

Tuy nhiên, hồi còi đó chỉ là hồi còi hụ dẹp đường. Chiếc xe cảnh sát phóng nhanh về phía trước.

Mason nói.

- Họ đang khẩn cấp đưa khẩu súng đó về phòng thí nghiệm.

- Nhưng làm sao Farrell biết chỗ tôi ở để chôn khẩu súng tại đó. - Conway hỏi.

- Ông chỉ đề phòng khi đi tới khách sạn Redfern Hotel mà không đề phòng khi rời khách sạn đó.

- Nhưng tôi không thấy ai hết. - Conway nói.

- Nếu đây là một vụ gài bẫy - Mason nói - Họ sẽ đợi ông ở khách sạn Redfern Hotel và theo ông đến văn phòng của Drake và tiếp tục khi ông đi ra. Như vậy họ biết rõ ông đã ở nhà trọ Gladedell Motel. Thật là ghê gớm, họ đã dựng kịch để ông nắm lấy khẩu súng mà ông nghĩ rằng đó là vũ khí giết người, tạo điều kiện để cho ông phải khắc khoải suy tính, đẩy ông đến việc kể lại câu chuyện của mình cho Biện lý nghe và rồi cuối cùng sự việc lòi ra một kết luận là ông đã tráo đổi khẩu súng trong đêm.

Conway suy nghĩ một lát, sau đó cay đắng nói.

- Thì tôi đã nói với ông rằng Gifford Farrell là tay độc địa kinh khủng.

- Thật là một cái bẫy tuyệt vời. - Mason nói.

Conway rẽ qua góc phố nói.

- Bây giờ chúng ta làm gì?

- Cứ việc ngồi im - Mason nói - Chờ sự việc triển khai, và nếu đúng là họ bẫy ông, tôi sẽ sử dụng tất cả khả năng và lý trí để kéo ông ra khỏi cái bẫy đó. Còn bây giờ đưa tôi lại chỗ đậu. Tôi còn nhiều việc phải làm.

- Còn tôi thì sao?

- Trở về nhà - Mason nói - Họ sẽ cho gọi ông đến để điều tra tiếp, sau khi chuyên viên xạ thuật trắc nghiệm khẩu súng vừa tìm thấy. Nếu đúng là khẩu súng giết người thì họ sẽ buộc tội ông là thủ phạm vụ án mạng.

- Trời đất - Conway nói - Tôi không ngờ cái gã Farrell đó lại ghê gớm như vậy.

- Nhưng có một điều Farrell đã không tính tới - Mason nói - đó là cuốn phim trong máy ảnh của ông ta và chính vợ ông ta nắm trong tay các bức ảnh đó. Tôi đã thấy được cái lỗ thủng đó trong kế hoạch của ông ta.

- Nếu họ buộc tội tôi đã giết cô gái thì tôi phải làm gì? - Conway hỏi.

- Cứ để tôi lo. - Mason nói.

Bất chợt Conway ép xe đậu sát lề và nói.

- Tôi không thể lái tiếp được. Tôi thấy run quá. Tôi đã mường tượng được chuyện gì sẽ xảy ra. Dù họ không buộc tội giết người thì tương lai của tôi ở Công ty California + Texas kể như cũng chấm đứt.

- Hãy bình tĩnh lại - Mason nói - Tiếp tục đưa tôi đến chỗ đậu xe. Tôi không có thì giờ đi bộ. Nhớ một điều là nếu họ đưa ra khẩu súng giết người trước mặt ông và buộc ông tội giết người, thì hãy yêu cầu họ đưa sự việc ra tòa trước ngày đại hội cổ đông. Nhấn mạnh rằng đó là một vụ sắp xếp gài bẫy do hậu quả của cuộc chiến giành quyền ủy nhiệm và yêu cầu họ phải chứng minh lời buộc tội. Còn bây giờ hãy bình tĩnh lại và tiếp tục lái xe.

Chương 11

Perry Mason đậu xe gần khách sạn Redfern Hotel vào lúc gần trưa.

Mason mua một tờ báo xem qua rồi bước thẳng đến cửa khách sạn và bước vào phòng khách.

Khi mở cánh cửa, Mason làm bộ cầm tờ báo trước mặt có vẻ như đang chăm chú theo dõi một bài trong đó, sau đó từ từ tiến dần về phía thang máy.

- Tầng bảy. - Mason nói và tiếp tục giữ tờ báo trước mặt và nhìn thấy chân cô gái điều khiển thang máy.

Buồng thang máy bắt đầu đi lên.

Cô gái bất chợt hỏi.

- Ông bạn của ông đâu?

- Ai vậy? - Mason hỏi lại.

- Cái ông thích quyển sách của tôi đó.

Mason buông tờ báo xuống nhìn cô gái.

- Ồ, à ra cô. Cô đang làm việc à?

- Vâng tôi trực thang máy.

- À ra thế. Cô làm việc theo ca à?

- Vâng, ca tám tiếng. Cứ hai tuần chúng tôi đổi ca một lần. Hôm nay là ngày tôi đổi ca. Tôi bắt đầu làm việc từ năm giờ sáng và hết ca vào một giờ đêm.

- Làm sao cô nhận ra tôi? - Mason hỏi một cách tò mò.

- Tôi nhìn chân ông.

Mason cúi xuống nhìn đôi giày của mình vừa lúc thang máy ngừng ở tầng bảy.

- Đôi giày của tôi có gì đặc biệt? - Mason hỏi.

- Không phải đôi giày, mà là chân của ông.

- Tôi nghĩ rằng có vẻ cô thích cuốn truyện đang đọc.

- Vâng. Nhưng tôi thường để ý đến chân của thiên hạ và tôi nhớ đến người bạn của ông. Ông ta hiện giờ ở đâu?

- Ông ta ở văn phòng.

- Ông ta có gia đình rồi à?

- Không.

- Tôi thấy thích ông ta. - Cô gái nói.

- Tôi sẽ nói lại với ông ấy. - Mason nói.

- Ồ đừng, đừng làm vậy - Tôi không nói theo nghĩa đó. Tôi chỉ...

Mason cười khi thấy cô nàng không nói tiếp.

- Được rồi - Mason nói - Chân tôi làm sao?

- Cái cách đứng của ông - Cô gái nói - Ông đứng thẳng trên hai bàn chân và dạng đều ra giống như ông đứng thủ thế để đánh người ta. Hầu hết mọi người đều chịu sức nặng trên một chân hoặc dáng tựa vào vách thang máy, còn ông thì đứng tấn.

- Cám ơn cô đã cho biết - Mason nói - Tôi sẽ cố sửa lại.

- Đừng làm như vậy. - Cô gái nói.

- Tại sao không?

- Đó là cung cách đặc biệt của riêng ông.

Mason nhìn cô gái một cách chăm chú và nói.

- Tôi thấy cô có vẻ kết ông bạn của tôi.

- Ai nói tôi kết ông ta?

- Vậy ra cô không kết hả?

Cô gái im lặng một chút rồi nói.

- Có lẽ một chút thôi. Còn ông thì khác, ông khó mà kết được. Bạn ông thì dễ... dễ thân thiện. Còn bây giờ, ông mà nói với bạn ông thì tôi sẽ rạch mặt ông ra cho mà xem.

- À tối qua cô nghỉ lúc mấy giờ? - Mason hỏi.

- Ồ, tôi phải làm việc trễ tối qua vì có chuyện rắc rối. Người ta cần hỏi mấy cô kia.

- Cô nói chuyện rắc rối tức là chuyện án mạng phải không? - Mason hỏi.

- Suỵt! Chúng ta không đề cập đến danh từ đó.

Chuông gọi thang máy reo lên.

- Thôi cám ơn cô - Mason nói - Tôi sẽ nói lại với bạn tôi.

Cô gái nhìn vị luật sư với con mắt sỗ sàng.

- Ông định đến đâu?

- Ý cô muốn nói gì?

- Tôi muốn hỏi ông định đến phòng nào?

Tiếng chuông gọi thang máy lại vang lên.

- Cô nên cho thang máy xuống đi. - Mason nói.

Cô gái cười nói.

- Đó chính là điều mà tôi bảo rằng ông khó mà kết được. Ông nói chuyện với tôi không phải vì ông thích tôi mà bởi vì ông không muốn tôi biết ông đi đến phòng nào. Ông chỉ chờ cho tôi đi xuống. Được rồi, thật là khôn ngoan nhưng khó mà kết được. Thôi ông cứ đi đi.

Cô gái đóng cửa thang máy và đi xuống.

Mason bước đến phòng 728 vặn nắm cửa.

Cánh cửa mở ra. Một người đàn ông đang ngồi trên ghế, tựa vào tường, hai chân đi vớ gác trên giường, miệng ngậm điếu thuốc lá, nhìn lên Mason và gật đầu.

Mason đóng cửa lại và hỏi.

- Anh là người của Drake?

- Chào ông. - Người đó nói một cách thản nhiên dè dặt.

- Anh biết tôi nhưng tôi chưa được biết anh. - Mason nói.

Người nhân viên lấy ví đưa thẻ nhận dạng cho Mason xem.

- Anh đã xem xét kỹ phòng này chưa? - Mason hỏi.

- Tôi đã xem - Inskip nói - không có chi.

- Hãy kiểm tra lần nữa - Mason nói - Anh có đèn bấm không?

- Ở trong túi đồ nghề của tôi ở trên bàn.

Mason lấy chiếc đèn bấm cúi xuống kiểm tra cẩn thận các góc và nếp gấp tấm thảm trong phòng. Kiểm tra kỹ bồn rửa mặt trong phòng tắm.

- Anh ngủ ở đây chứ?

- Paul Drake nói với tôi ông sẽ đến sáng nay. Tôi ngồi chờ. Khi nào ông đi tôi sẽ đi ngủ. Tuy nhiên tôi vẫn ở trong tình trạng sẵn sàng khi có việc cần đến.

Mason nói.

- Khi trả phòng họ đã làm giường trước khi cho muốn phải không?

- Đúng vậy. - Inskip nói.

- Được rồi - Mason nói - Ta hãy xem xét cái giường đã. Anh một bên, tôi một bên nắm lấy tấm vải lót và nhấc tấm đệm xuống sàn. Tôi muốn quan sát kỹ tấm đệm.

Họ khênh tấm đệm xuống dưới sàn, Mason quan sát một cách thật cẩn thận.

- Tôi không hiểu ông định tìm cái gì - Inskip nói - Tôi nghe thấy người ta nói rằng viên đạn còn nằm trong người nạn nhân. Cô ta bị chết ngay và không chảy máu nhiều, chỉ có một vết lủng trước ngực và máu đã bị chiếc áo len thấm ướt hết.

- Tìm kiếm thêm cũng không sao. - Mason nói.

- Ông nghĩ rằng có chuyện xảy ra ở trong phòng này à? - Inskip hỏi.

- Tôi cũng không rõ nữa. - Mason trả lời.

Vị luật sư đưa chiếc đèn bấm rà theo mép tấm đệm.

- Giúp tôi một tay - Mason nói - Lật tấm đệm này lại.

Họ lật tấm đệm lại. Inskip nói.

- Nếu có dấu vết gì thì đầu nằm trên tấm vải lót đã thay đi rồi, và nếu có vết máu thì họ đã báo cáo.

- Tôi biết - Mason nói - Tôi... A, cái gì đây?

- Ồ! - Inskip nói.

Họ dựng tấm đệm lên và nhìn thấy một lỗ thủng.

- Tôi thấy có vẻ như - Inskip nói - có ai đó đã dí súng vào tấm đệm và bóp cò, nhưng để súng chếch đi làm cho viên đạn không xuyên qua tấm đệm được.

- Ta hãy tìm xem - Mason nói và đút đầu ngón tay vào lỗ thủng rồi nói tiếp - Không được. Hãy kiếm cái gì làm cái móc.

- Có cái móc áo ở trong tủ - Inskip nói - Tôi có cái kìm ở trong túi đồ nghề, để tôi làm cái móc.

Inskip lấy chiếc móc áo dùng kìm bẻ làm một cái móc.

Viên thám tử đút chiếc móc vào trong lỗ trên tấm đệm sâu khoảng một gang tay và nói.

- Đây rồi! Tôi cảm thấy đụng phải vật gì cứng.

- Anh có thể làm cái móc ở đầu để lấy nó ra được không?

- Để tôi thử xem. - Inskip nói và dùng kìm bẻ đầu sợi kẽm và đút vào lỗ đệm dò tìm, ngoáy tới lui, lên xuống, sau cùng kéo nhẹ ra.

- Tôi đã móc được.

Một vật kim loại chui ra khỏi lỗ. Inskip kêu lên.

- Đầu đạn cỡ 38.

Mason đứng im lặng suy tư.

- Ta làm sao bây giờ? - Inskip hỏi.

- Đem tấm đệm lên và làm giường lại - Mason nói - Sau đó anh lấy mũi dao sắc khắc nhẹ lên đít đầu đạn để đánh dấu nhận dạng nhưng đừng làm biến dạng đầu đạn.

- Rồi sao nữa? - Inskip hỏi.

- Sau đó - Masen nói - giữ kỹ nó đừng để thất lạc trong mọi trường hợp.

- Khoan đã - Inskip nói - Tôi nghĩ rằng ông nên giữ nó.

Mason lắc đầu.

- Tôi không muốn đứng ra làm nhân chứng trong một vụ mà tôi đứng ra bào chữa. Tôi muốn anh giữ nó. Lấy tờ giấy mềm gói lại để tránh viên đạn bị xước.

- Rồi sao đó? - Inskip hỏi.

- Sau đó - Mason nói - làm giường và leo lên ngủ.

- Tôi không hiểu tại sao viên đạn lại chui vào trong đó. - Inskip nói.

- Đó là điều - Mason nói - chúng ta phải tìm hiểu.

- Ông có muốn thiên hạ biết điều này không?

- Bây giờ thì chưa - Mason nói - Cảnh sát sẽ cười tụi mình là đưa ra bằng chứng vớ vẩn.

- Nhưng để về sau thì tình trạng trở nên tồi tệ hơn. - Inskip nhắc nhở.

- Tôi biết - Mason nói - Đó là lý do tại sao mình phải giữ đầu đạn. Anh đã ở bao lâu trong ngành này?

- Cũng khá lâu. Tôi là phụ tá Cảnh sát trưởng một thời gian, sau đó đổi về Las Vegas và làm việc tại đó. Tôi có làm nhân viên an ninh trong chương trình xây đập Hoover Dam. Và bây giờ tôi làm việc với tư cách một thám tử tư.

- Anh đã từng gặp rắc rối bao giờ chưa?

- Chưa.

- Họ không có gì để bắt chẹt anh chứ?

- Hoàn toàn không. - Inskip lắc đầu trả lời.

- Vậy thì, - Mason nói - giữ luôn cả cái móc sắt để cho thiên hạ xem khi cần.

- Chiếc đầu đạn đó có ý nghĩa gì? - Inskip hỏi.

- Tôi cũng không rõ nữa - Mason nói - Có nghĩa là tôi chưa biết.

- Được rồi, ông có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào.

- Anh có ý định báo cho cảnh sát biết điều này không? - Mason hỏi.

- Tôi rất muốn, ông Mason.

Mason nói.

- Vậy hãy cứ giữ nó đến mười giờ đêm nay. Tôi muốn có cơ hội để nói cho cảnh sát biết về điều đó. Sau đó anh có thể...

- Đừng có đề cập đến yếu tố thời gian - Inskip ngắt ngang - Chúng ta hãy cứ đồng ý rằng: Tôi đã đề nghị với ông trình cho cảnh sát và ông bảo với tôi rằng ông sẽ trình. Được không?

- Được - Mason nói - Chúng ta đều hiểu như vậy. Và tôi có đề cập đến khi nào tôi sẽ trình không?

- Không - Inskip nói - Ông không đề cập đến khi nào. Tôi chỉ bảo ông là báo cho cảnh sát biết và ông nói rằng ông sẽ làm. Tôi nghĩ rằng ông sẽ làm ngay lập tức. Tuy nhiên vì không xác định rõ rệt nên đó là một sự lầm lẫn.

- Đúng, đó là một sự lầm lẫn. - Mason đồng ý.

Chương 12

Chánh án Clinton De Witt gật đầu với Hamilton Burger.

- Ông có muốn nói lời mở đầu không, ông Biện lý?

Burger gật đầu đứng dậy và hướng về phía bàn Bồi thẩm đoàn nói.

- Kính thưa quý vị Bồi thẩm, tôi xin được phép nói lời mở đầu một cách ngắn gọn. Chúng tôi xin giới thiệu bị cáo Jerry Conway, ngày mười sáu tháng mười này hiện là giám dốc Công ty California + Texas.

Ông Conway hiện đang tranh chấp với một cựu giới chức của Công ty tên là Gifford Farrell trong một trận chiến giành quyền ủy nhiệm của cổ đông. Đại hội cổ đông sẽ được triệu tập trong ba ngày nữa. Vì lý do yêu cầu của bị cáo, vụ án này được đưa ra tòa làm sáng tỏ trước khi đại hội bắt đầu.

Chúng tôi xin trình bày nạn nhân là Rose Calvert, thư ký riêng của ông Gifford Farrell. Cô ta đánh máy các bản danh sách mật, tên các cổ đông đã ủy nhiệm cho ông Farrell.

Chúng tôi sẽ trình bày rằng, bằng cách nào đó bị cáo đã biết được nạn nhân đánh máy bản đanh sách đó. Khi biết rằng không thể mua chuộc được, ông ta đã cướp danh sách đó. Nạn nhân đã chống cự và bị bắn chết.

Chúng tôi xin trình bày rằng bị cáo đã kể lại câu chuyện hoang đường của mình cho báo chí và cảnh sát về sự hiện diện của bị cáo trong phòng có xác chết. Bị cáo đã đến gặp luật sư Perry Mason rất lâu

trước khi người ta khám phá ra vụ giết người và luật sư Mason đã hành động ngay lập tức để bảo vệ cho bị cáo.

Bị cáo đã được đưa đi lánh mặt tại nhà trọ Gladedell Motel, trong phòng 21 suốt đêm.

Chúng tôi sẽ chứng minh hoặc tối thiểu cũng bằng suy luận hợp lý là trong đêm đó bị cáo đã đem chôn khẩu súng giết người.

Đây là khẩu súng Colt số 740818 cỡ 38 và chính khẩu súng này đã bắn viên đạn giết chết Rose Caivert.

Chúng tôi sẽ chứng minh rằng bị cáo tới khách sạn Redfern Hotel khai tên giả với thư ký khách sạn để viên thư ký lầm tưởng nạn nhân là thư ký của bị cáo sau đó bị cáo lên phòng nạn nhân. Chúng tôi sẽ chứng minh tiếp do sự xác nhận của bị cáo là bị cáo đã có chiếc chìa khóa căn phòng và mở cửa vào. Sau đó một lúc, bị cáo rời phòng và đi tìm gặp luật sư. Chúng tôi cũng trình bày rằng luật sư của bị cáo đã biết rõ nạn nhân là ai trước khi cảnh sát biết điều đó mà chúng tôi nghĩ rằng chỉ có một cách duy nhất để biết được điều này là do từ mồm của bị cáo ra mà thôi.

Và thưa quý vị, với những bằng chứng đó, chúng tôi xin buộc tội bị cáo là tội trạng sát nhân trong trường hợp gia trọng.

Hamilton Burger quay mặt bước chững chạc trở về phía bàn công tố.

Chánh án De Witt nhìn xuống Perry Mason.

- Bên bị cáo có muốn nói lời mở đầu không, hay muốn để dành lại về sau?

- Thưa quý tòa. Tôi muốn nói bây giờ.

Mason đứng dậy bước tới bục trước mặt Bồi thẩm đoàn.

- Kính thưa quý tòa và quý vị Bồi thẩm đoàn, tôi xin được phép nói lời mở đầu ngắn gọn mà tôi chưa từng làm từ trước tới nay.

Bị cáo bị buộc tội sát nhân trong trường hợp gia trọng. Ông ta đã liên quan đến một trận chiến giành quyền ủy nhiệm điều khiển Công ty California + Texas, một Công ty có nhiều cơ sở rộng lớn. Chúng tôi sẽ trình bày rằng một âm mưu đã gài bẫy bị cáo để ông ta bị buộc tội sát nhân hoặc bất cứ một vụ tội phạm nào khác với mục đích hạ uy tín hầu tranh giành quyền điều khiển Công ty.

Thưa quý vị, để gài bẫy như vậy, điều cần thiết là phải sử dụng một trong hai hoặc cả hai loại bằng chứng: Đó là bằng chứng khai gian và bằng chứng cơ hội. Chúng tôi sẽ chứng minh rằng cả hai loại bằng chứng đó đều được sử dụng trong vụ án này. Và nếu quý vị thấy điều đó là đúng, xin quý vị quyết định miễn tố cho bị cáo.

Mason quay xuống bước về bàn luật sư bào chữa.

Chánh án De Witt quay sang bàn Biện lý.

- Tiến hành vụ xử.

Hamilton Burger nói.

- Nhân chứng đâu tiên là Trung sĩ Holcomb.

Trung sĩ Holcomb tiến lên bục, tuyên thệ và khai lại cuộc nói chuyện với Perry Mason, sau đó lên phòng khách sạn tìm thấy xác chết cô gái trên giường.

- Ông có hỏi luật sư Mason lý do nào mà ông ta phát giác ra xác chết không? - Burger hỏi.

- Có.

- Lúc đó ông Mason nói gì?

- Phản đối vì lý do vô thẩm quyền, không chính đáng và không cụ thể - Mason nói - Cuộc nói chuyện đó không có sự hiện diện của bị cáo.

- Thế ông Mason có xác nhận với ông rằng ông ta là luật sư đại diện của bị cáo khi ông ta phát giác ra xác chết hay không? - Chánh án De Witt hỏi.

- Ông ta có xác nhận.

- Vậy thì phản đối được chấp thuận.

- Trung sĩ đã lên phòng 729? - Burger hỏi.

- Vâng.

- Ông đã thấy gì?

- Xác một cô gái nằm trên giường.

- Cô ta đã chết?

- Vâng, đã chết.

- Ông có thể nói lại tư thế của xác chết?

- Xác chết nằm nghiêng một bên, cánh tay mặt giơ lên trên không khí với điệu bộ như đỡ một vật gì và...

- Tôi yêu cầu xóa bỏ đoạn này - Mason nói - Lý do, đó là kết luận của nhân chứng.

- Đoạn đó được xóa bỏ - Chánh án De Witt nói - Nhân chứng chỉ được nói vị trí của cánh tay nhưng không được nói lý do tại sao cánh tay lại ở vị trí đó.

- Hãy trình bày trước Bồi thẩm đoàn vị trí của cánh tay mà thôi - Hamilton Burger nói và mỉm cười một cách mãn nguyện vì mục đích đã đạt được trước Bồi thẩm đoàn dù chánh án đã bác bỏ.

Holcomb giơ cánh tay làm điệu bộ giống như xác chết.

- Ông tới khách sạn lúc mấy giờ? - Burger hỏi.

- Khoảng tám giờ thiếu mười.

- Và ông đã đi thẳng lên phòng?

- Vâng.

- Ông thấy xác chết lúc mấy giờ?

- Khoảng tám giờ. Trên sổ ghi của tôi có ghi tôi bắt đầu lục soát căn phòng lúc tám giờ bốn phút.

- Xin mời chất vấn. - Hamilton Burger nói.

- Có phải cánh tay nạn nhân ở đúng vị trí như ông đã diễn tả hay không? - Mason hỏi.

- Đúng như vậy.

- Còn cánh tay trái buông thõng xuống?

- Vâng.

- Ông có đụng đến xác chết không?

- Tôi chỉ sờ cổ tay để bắt mạch mà thôi.

- Cổ tay phải hay trái?

- Tay phải.

- Ông không thấy mạch nhảy?

- Vâng.

- Cánh tay phải giơ lên ở vị trí như ông đã diễn tả?

- Vâng.

- Nó không tựa vào mặt sao?

- Vâng, nó không tựa vào mặt.

- Như vậy có một khoảng cách giữa mặt và lưng bàn tay phải không?

- Vâng đúng.

- Bàn tay nằm ở vị trí như vậy và cô gái đã chết?

- Vâng, đúng như vậy - Trung sĩ Holcomb nói một cách mạnh dạn - Tình trạng đó được gọi là "xác cứng".

- Ông có biết về "xác cứng"?

- Vâng, lẽ dĩ nhiên.

- Vậy nó là gì?

- Đó là tình trạng xảy ra sau khi một người bị giết và xác cứng lại.

- Như vậy cánh tay mặt của nạn nhân đã ở trong tình trạng "xác cứng"?

- Vâng.

- Thế còn tay trái thì sao?
- Nó buông thõng bên cạnh giường.
- Thế ông có sờ cánh tay trái không?
- Có, tôi có.
- Ông nói rằng nó buông thõng à?
- Vâng.
- Như vậy có phải ý ông muốn nói là cánh tay trái không cứng phải không?
- Tôi thấy nó buông thõng lủng lẳng trên vai.
- Thế ông có thử di chuyển cánh tay trái không?
- Tôi chỉ thử nhè nhẹ.
- Ông có thể lúc lắc được à?
- Vâng.
- Nó mềm nhũn à?
- Nó lủng lẳng trên vai. Tôi không có ý định bẻ khuỷu tay.
- Thôi được - Mason nói - Cám ơn ông.
- Nhân chứng kế tiếp là Gifford Farrell. - Hamilton Burger nói.

Farrell với dáng điệu trang nghiêm im lìm trong bộ mặt đau buồn im lặng bước lên bục nhân chứng. Một vài người đàn bà trong Bồi thẩm đoàn hơi dướn người về phía trước để nhìn rõ khuôn mặt chững chạc xạm nắng. Những người đàn ông trong Bồi thẩm đoàn vẫn bình thản trong sự đánh giá, nhưng cung cách của nhân chứng cũng rất được quan tâm.

Hamilton Burger nhường lại phần chất vấn cho viên phụ tá Biện lý Marvin Elliot.

- Ông có quen với bà Norton Calvert trong khi bà ta còn sống hay không?
- Tôi có quen.
- Tên bà ta là Rose phải không?
- Vâng.
- Bà ta đã có gia đình?
- Vâng, bà ta đã có chồng và đã ly thân.
- Ông có biết bà Calvert hiện giờ ở đâu không?
- Bà ta đã chết.
- Thế ông có nhìn thấy xác bà ta không?
- Có.
- Ở đâu?
- Ở nhà xác.
- Khi nào?
- Vào ngày mười bảy tháng mười năm này.
- Ông có biết về công việc làm của bà Calvert không?
- Bà ta làm việc cho tôi.

- Công việc gì?

- Bà ta là thư ký thân tín của tôi, có nhiệm vụ ghi chép đánh máy lại danh sách các cổ đông ủy nhiệm cho tôi trong cuộc chiến giành quyền điều khiển Công ty California + Texas.

Elliott quay sang Perry Mason nói.

- Ông Mason, tôi đưa ông xem một bản danh sách liệt kê các cổ đông ủy nhiệm mà trên đó có chữ ký của ông và của bị cáo. Chính ông đã trao danh sách này cho văn phòng Biện lý sáng ngày mười bảy tháng mười và ông nghĩ rằng nó có thể là một bằng chứng.

- Vâng, chính tôi có đề nghị đó. Và tôi có nhắc lại rằng đây là tập giấy tờ mà bị cáo đã tìm thấy bên dưới ghế xe tối hôm mười sáu tháng mười. Và tôi có trao lại cho Biện lý vào sáng ngày mười bảy tháng mười và nói rằng nó có thể là một bằng chứng. Đồng thời tôi có phát biểu rằng bị cáo không hề biết tại sao và khi nào xấp giấy tờ đó đã được giấu dưới ghế xe hơi của ông ta.

- Vâng - Elliott nói - Chúng tôi xác nhận là bị cáo có phát biểu điều đó, nhưng chúng tôi sẽ chứng minh điều đó là sai.

Elliott quay sang Farrell nói.

- Ông Farrell, tôi đưa ông xem một bản danh sách và hỏi ông, đó là cái gì?

- Vâng.

- Vậy đó là cái gì?

- Đó là một bản danh sách đề ngày mười bốn tháng mười có ghi tên các cổ đông ủy nhiệm.

- Ai đã giữ danh sách đó.

- Rose Calvert.

- Thưa quý tòa - Elliott nói - Chúng tôi đề nghị danh sách này được nhận làm bằng chứng.

- Khoan đã - Mason chận lại - Tôi muốn có vài câu hỏi liên quan đến danh sách này trước khi được đưa vào làm bằng chứng.

- Đồng ý. - Chánh án De Witt nói.

Mason hỏi Farrell.

- Tên tôi và tên bị cáo đã ký trên danh sách đó. Vậy có dấu nhận dạng nào của ông trên danh sách đó không?

- Không, không có.

- Như vậy làm sao ông biết được đó chính là danh sách mà Rose Calvert đã giữ.

Farrell nở một nụ cười chứng tỏ ông ta biết sẽ bị hỏi câu đó.

- Đó là một danh sách giả - Ông ta nói - đã được trao cho Rose Calvert đề phòng trường hợp nếu một ai cưỡng bức lấy danh sách thì Rose Calvert sẽ trao danh sách đó để đánh lạc hướng.

- Như vậy danh sách đó không phản ánh đúng tình trạng phải không?

- Đúng như vậy, nó không phản ánh đúng.

- Ai đã làm danh sách đó?

- Tôi đã đọc cho Rose Calvert đánh máy.

- Và Rose Calvert đã giữ nó?

- Đúng vậy.

Mason quay sang Chánh án De Witt nói.

- Tôi nghĩ rằng lời khai của nhân chứng nói rằng đã đưa danh sách đó cho Rose Calvert để đề phòng trao cho kẻ cưỡng bức, thì lời khai đó là một sự việc vô thẩm quyền, không chính đáng và không cụ thể. Nhưng bởi vì chúng ta rất muốn biết rõ sự thực trong vụ án này nên tôi không đề nghị xóa bỏ phần trả lời đó. Chúng tôi không có phản đối về việc đưa danh sách đó làm bằng chứng.

- Tót lắm - Chánh án De Witt nói - Nó được đánh dấu là bằng chứng của Công tố và thư ký tòa cho con số đánh dấu thích hợp.

Marvin Elliott nói.

- Ông Farrell, bây giờ tôi hỏi ông, ông có chỉ thị cho Rose Calvert vào ngày mười sáu tháng mười đến khách sạn Redfern Hotel và làm việc tại đó hay không?

- Tôi phản đối - Mason nói - Lý do vô thẩm quyền, không chính đáng và không cụ thể vì điều đó không liên quan đến sự buộc tội bị cáo. Ngoại trừ trường hợp đã chứng minh được rằng bị cáo đã hiện diện hoặc biết về cuộc nói chuyện đó!

- Phản đối được chấp thuận. - Chánh án De Witt nói.

Elliot nói.

- Thôi không còn hỏi nữa.

Mason nói.

- Tôi không có chất vấn.

Elliott nói.

- Nhân chứng kế tiếp, Robert King.

Robert King bước nhanh đến bục nhân chứng và tuyên thệ.

- Ông làm nghề gì? - Elliott hỏi.

- Tôi là thư ký của khách sạn Redfern Hotel.

- Vào chiều tối ngày mười sáu tháng mười, ông có dịp thấy xác chết trong khách sạn không?

- Tôi có thấy.

- Ai chỉ cho ông thấy?

- Trung sĩ Holcomb.

- Xác chết ở đâu?

- Trong phòng 729.

- Lúc đó ông có nhận dạng được xác chết không?

- Tôi không biết tên, nhưng tôi biết là khách của khách sạn.

- Ông đã từng thấy người đàn bà đó trong khi bà ta còn sống?

- Vâng.

- Ở đâu và khi nào?

- Bà ta đến khách sạn và nói rằng cần một căn phòng ở tầng bảy.

- Không cần để ý đến điều bà ta nói - Mason nói - Tôi phản đối trên căn bản vô thẩm quyền, không chính đáng và không cụ thể.

- Phản đối được chấp thuận. - Chánh án De Witt nói.

- Bà ta có đăng ký phòng không? - Elliott hỏi.

- Có.

- Dưới tên gì?

- Dưới tên Gerald Boswell.

- Ông có thể chất vấn. - Elliott nói với Mason.

- Khi người đàn bà này đăng ký phòng có đem theo hành lý hay không? - Mason hỏi.

- Tôi không thấy có hành lý.

- Có thể có hành lý mà ông không nhìn thấy hay không?

- Đó là bổn phận của nhân viên bồi phòng.

- Bà ta đã trả tiền phòng trước phải không?

- Vâng.

- Và dưới danh nghĩa Gerald Boswell?

- Vâng. Bà ta nói bà ta là...

- Ngừng đã! - Mason nói - Tôi không hề phản đối về lời khai này.

- Nếu vậy thì được - Chánh án De Witt nói. Robert King nói tiếp.

- Bà ta nói với tôi rằng bà ta là thư ký của ông Boswell, ông ta muốn bà thuê phòng cho ông ta và vì vậy bà đã trả tiền trước.

- Bà ta nói rằng bà làm như vậy vì bà không có hành lý phải không?

- Ông nhắc làm tôi nhớ là bà ta có nói như vậy.

- Lúc đó mấy giờ?

- Khoảng buổi chiều. Tôi không nhớ rõ. Sổ sách có ghi là khoảng hai giờ chiều.

- Ông bắt đầu làm việc lúc mấy giờ?

- Mười hai giờ trưa.

- Thông thường ông hết ca lúc mấy giờ?

- Tám giờ tối.

Mason nghĩ ngợi một chút rồi hỏi.

- Ông có chắc chắn đúng là người đàn bà đã thuê căn phòng đó không?

- Tôi chắc chắn.

- Trí nhớ của ông về các khuôn mặt không được tốt lắm phải không?

- Ngược lại, tôi rất nhớ.

- Không có câu hỏi nữa. - Mason nói.

- Như vậy đủ rồi - Elliott nói - Tôi muốn được hỏi lại nhân chứng này trong giai đoạn kế tiếp.

- Tôi phản đối việc cung khai trước tòa theo từng giai đoạn như vậy - Mason nói - Tôi muốn rằng nhân chứng này phải được chất vấn tại một thời điểm như một bằng chứng mà bên công tố khai triển để xác định vụ án.

- Thưa quý tòa - Elliott nói - Nếu như vậy thứ tự trình bày vụ án của chúng tôi có thể bị đảo lộn.

Chúng tôi phải đưa ra các báo cáo của chuyên viên giảo nghiệm và chúng tôi phải đưa ra các hình ảnh.

- Nhưng - Chánh án De Witt nói - nếu luật sư của bị cáo yêu cầu các bằng chứng phải được trình bày ngay bây giờ, tôi nghĩ rằng bên Công tố nên hỏi các câu hỏi cùng một lúc.

- Vâng cũng được - Elliott nói và quay sang Robert King hỏi tiếp - Ông có đưa một phong bì cho một người nào đó hỏi thư của ông Gerald Boswell vào chiều ngày mười sáu tháng mười không?

- Tôi có đưa cho người đó.

- Ai vậy?

- Chính bị cáo.

- Có phải người ngồi bên cạnh luật sư Perry Mason không?

- Đúng vậy.

- Lúc đó mấy giờ?

- Khoảng sáu giờ rưỡi. Tôi không thể nhớ giờ chính xác.

- Ông có nói chuyện thêm với bị cáo không?

- Tôi không nói chuyện thêm với bị cáo mà chỉ nói với luật sư của bị cáo và một người đàn ông đi với vị luật sư mà sau đó tôi được biết là thám tử Paul Drake.

- Và câu chuyện đó ra sao?

- Ông Drake hỏi có thư từ của Gerald Boswell không? Tôi hỏi ông ta về nhận dạng và ông ta đưa tôi xem chìa khóa phòng 729. Sau đó ông ta đi ra thang máy.

- Mang theo chìa khóa?

- Vâng.

- Ông có biết là ông ta lên phòng 729 không?

- Tôi chỉ được biết sau khi ông ta nói với tôi là ông ta đã lên phòng đó.

- Trước sự hiện diện của ông Mason?

- Vâng.

Mason nói.

- Thưa quý tòa. Tôi không có gì phản đối, và bởi vì tình trạng rất khó khăn cho tôi nếu đứng ra làm nhân chứng. Do đó tôi xác nhận rằng ông Drake và tôi đã đến khách sạn Redfern, ông Drake hỏi có thư từ của Gerald Boswell không, ông ta được trả lời không có và được yêu cầu nhận dạng, ông Drake đưa ra chìa khóa phòng 729. Sau đó ông ta lên phòng 729 và khám phá ra xác người đàn bà này trên giường và chúng tôi đã báo cáo cho cảnh sát.

- Rất tốt. Như vậy càng đơn giản vấn đề. - Elliott nói.

- Khoan đã - Mason nói - Tôi có một vài câu hỏi.

Quay sang Robert King, Mason hỏi tiếp.

- Khi ông Drake lần đầu tiên hỏi ông có thư của Boswell không, thì ông nói rằng đã đưa một phong bì cho ông ta rồi phải không?

- Lúc đó tôi nghi ngờ. Tôi...

- Tôi không có hỏi ông nghi ngờ hay không mà chỉ hỏi ông có nói như vậy hay không?

- Có, tôi có nói.

- Và bay giờ ông lại bảo rằng đã đưa cái phong bì đó cho bị cáo phải không?

- Vâng, vì tôi có dịp để nghĩ lại.

- Và có dịp nhìn thấy bị cáo phải không?

- Vâng.

- Vậy trong ngày mười sáu tháng mười, ông đã nói rằng Paul Drake chính là người mà ông đã đưa chiếc phong bì cho phải không?

- Tôi có thể đã nói như vậy.

- Nếu ông lầm lẫn giữa Paul Drake và bị cáo thì liệu có thể ông lầm lẫn giữa Rose Calvert và một người đàn bà nào khác đã thuê phòng 729 không?

- Không, tôi xác định chắc chắn không lầm lẫn.

- Thôi đủ rồi - Mason nói - Cám ơn ông.

- Tòa gọi bác sĩ Malone - Elliott nói.

Bác sĩ Malone tiến lên phía trước tuyên thệ, tự giới thiệu là bác sĩ Klenton Malone, chuyên viên phẫu thuật đã giảo nghiệm tử thi của Rose Calvert.

Bác sĩ xác định rằng một viên đạn độc nhất với hướng đi và vị trí đã gây tử thương tức thì, xuất huyết rất ít, vết thương thuộc loại tiếp xúc, có nghĩa là mũi súng được dí sát vào người nạn nhân.

- Sự chết xảy ra lúc nào? - Elliott hỏi.

- Tôi xác định thời gian chết vào khoảng giữa sáu giờ mười lăm và bảy giờ chiều tối ngày mười bảy tháng mười.

- Ông có thu được đầu đạn không?

- Có.

- Ông đã làm gì với nó?

- Tôi đã trao cho ông Redfield, chuyên viên xạ thuật.

- Ông ta có mặt lúc giảo nghiệm không?

- Có.

- Xin mời chất vấn. - Elliott quay sang Mason nói.

- Ông giảo nghiệm tử thi lúc nào? - Mason hỏi.

- Buổi sáng ngày mười bảy.

- Vào lúc mấy giờ?

- Khoảng bảy giờ sáng.

- Có phải đó là lúc ông vẫn thường bắt đầu làm việc không, bác sĩ?

- Không. Tôi được văn phòng Biện lý cho gọi đến để giảo nghiệm càng sớm càng tốt.

- Ông được gọi lúc mấy giờ?

- Khoảng mười giờ đêm.

- Tại sao ông không giảo nghiệm ngay trong đêm đó?

- Vì không khẩn cấp đến như vậy. Ông Biện lý muốn có các yếu tố vào lúc chín giờ sáng. Do đó tôi bắt đầu khởi sự lúc bảy giờ.

- Khi khám phá ra xác chết thì xác đã ở trong tình trạng "xác cứng" rồi phải không?

- Tôi nghĩ như vậy.

- Khi nào thì xác bắt đầu cứng.

- Cái đó còn tùy thuộc nhiều yếu tố.

- Ông có thể cho biết một cách tương đối thời gian xác cứng được không? - Mason hỏi.

- Tôi không thể xác định được - Bác sĩ nói - Người ta đã tranh luận rất nhiều về sự khai triển xác cứng. Cái xác chết dưới tình trạng bị kích thích hoặc sợ hãi có thể triển khai xác cứng ngay lập tức. Trường hợp xác chết trước khi chết đã sử dụng sức lực một cách cao độ cũng vậy.

Tôi có thể nói rằng với những tình trạng xảy ra trong vụ án này, sự triển khai xác cứng đã xảy ra tương đối nhanh.

- Bác sĩ có xem yếu tố "xác cứng" là một yếu tố để xác định thời gian chết không?

- Không. Tôi xác định thời gian chết do các thứ còn lại trong dạ dày và ruột.

- Bác sĩ có biết bữa ăn cuối cùng vào lúc nào không?

- Tôi đã được cho biết thời điểm đó và có thể xác định được chính xác thời điểm chết. Tôi xác định được rằng sự chết đã xảy ra khoảng hai giờ sau bữa ăn cuối cùng.

- Bác sĩ đã được cho biết thời điểm nạn nhân ăn bữa cuối cùng à?

- Vâng.

- Bác sĩ chỉ nghe nói phải không?

- Lẽ dĩ nhiên, ông Mason. Tôi không có mặt lúc nạn nhân ăn bữa cuối cùng. Tôi chỉ có thể tin tưởng ở những gì mà người ta nói với tôi.

- Bác sĩ đã không xem "xác cứng" là một yếu tố để xác định thời gian chết phải không?

- Không. Tôi không xác định như vậy. Có những chỉ dấu cho thấy "xác cứng" đã triển khai hầu như ngay tức thì.

- Thế còn tình trạng bầm tím sau khi chết ra sao? - Mason hỏi.

- Tình trạng bầm tím mới bắt đầu xuất hiện. Tuy nhiên tôi không có mặt lúc phát hiện xác chết. Viên phụ tá giảo nghiệm đã có những nhận xét đó.

- Bây giờ tôi xin hỏi - Mason nói - có thể nào vết thương đó là do tự tử hay không?

Bác sĩ Malone do dự một chút rồi nói.

- Không. Không thể nào.

- Tại sao?

- Vì vị trí của vết thương và hướng đi của đầu đạn. Chắc chắn rằng không thể nào một người đàn bà thuận tay phải cầm khẩu súng đặt đúng vị trí đó được. Còn nếu cầm súng bằng tay trái thì dáng điệu phải co quắp và bất thường. Ngoài ra chúng tôi cũng đã cho thí nghiệm hóa học trên các bàn tay của tử thi để xem có chỉ dấu gì là đã cầm súng hay không, và chúng tôi không thấy gì cả.

- Bác sĩ đã cho sử dụng thí nghiệm pa-ra-phin phải không?

- Vâng.

- Thôi đủ rồi - Mason nói - Cám ơn bác sĩ.

Nhân chứng kế tiếp là Bác sĩ Reeves Garfield, khai rằng ông ta thuộc phòng giảo nghiệm. Ông đã đến hiện trường một tiếng đồng hồ sau khi khám phá ra xác chết. Ông đã cho chụp ảnh và xét nghiệm tại chỗ. Sau đó ông đã phụ giúp giảo nghiệm và đi đến kết luận sự chết đã xảy ra từ sáu giờ mười lăm đến bảy giờ.

- Mời chất vấn. - Elliott nói.

- Ông ta thấy xác chết?

- Vâng.

- Trong tình trạng xác cứng?

- Tôi xác nhận là chỉ có một phần xác cứng.

- Xin ông nói rõ hơn.

- "Xác cứng" bắt đầu triển khai từ cằm và các bắp thịt cổ và từ từ đi xuống toàn thân sau đó mềm đi cũng theo trình tự như vậy.

- Và thời gian xác cứng thay đổi?

- Đúng như vậy. Phần lớn là tùy thuộc ở tình trạng của từng cá nhân. Tôi đã được biết một trường hợp "xác cứng" xảy ra hầu như ngay lập tức.

- Xin cho biết lý do?

- Đó là trường hợp vận dụng sức lực cao độ. Một sự xáo trộn tâm lý trong lúc chết. Tôi cũng từng biết một trường hợp khác "xác cứng" chi triển khai trong vòng ba mươi phút.

- Còn bình thường thì lâu hơn phải không?

- Vâng, chậm hơn nhiều.

- Ông có nói rằng xác chết đã triển khai cứng một phần phải không?

- Vâng.

- Và ông đã có mặt khi xác được di chuyển khỏi khách sạn?

- Vâng.

- Vậy lúc đó tình trạng cứng của xác thế nào?

- Sự cứng đã được giải tỏa.

- Ông có thể nói rõ hơn không?

- Khi một người chết - Bác sĩ Garfield nói - các bắp thịt lúc đầu hoàn toàn mềm. Dầu có thể bẻ qua lại hai bên rất dễ dàng. Chân tay mềm nhũn. Sau đó một khoảng thời gian, tùy theo ở tình trạng và hoàn cảnh, sự cứng bắt đầu xuất hiện. Và khi sự cứng đủ khai triển hoàn toàn thì xác trở nên cứng đờ.

- Rồi sau đó?

- Sau một khoảng thời gian, các bắp thịt bị alkaline hóa, mất độ cứng và trở nên mềm lại.

- Xin bác sĩ nói rõ hơn về sự cứng được giải tỏa.

- Khi xác đã bị cứng, người ta có thể dùng sức để di động tứ chi và khi đó sự cứng được giải tỏa và nó không cứng trở lại nữa.

- Thưa bác sĩ - Mason nói - Có phải đó chính là trường hợp ông nhìn thấy xác nạn nhân tay phải thì cứng còn tay trái thì không, có đúng vậy không?

- Tôi không tuyên bố như vậy mà tôi chỉ có nhận xét là cánh tay trái không bị cứng.

- Nhưng cánh tay phải thì cứng phải không?

- Bàn tay phải giơ trước mặt cách khoảng hơn đốt ngón tay và đủ cứng để giữ nguyên ở vị trí đó.

- Cám ơn bác sĩ - Mason nói - Bây giờ tôi muốn xin hỏi thêm một câu hỏi nữa: Liệu có thể nào sự chết đã xảy ra sớm hơn không?

- Vấn đề đó... - Bác sĩ Garfield do dự.

- Xin cứ nói tiếp. - Mason nói.

- Có một vài triệu chứng khó hiểu. Đó là sự triển khai "xác cứng", sự bầm tím sau khi chết và một sự hơi đổi màu da bên phía trái nạn nhân.

- Sự đổi màu da đó thế nào?

- Tôi không xác định được. Và tôi không muốn đề cập đến vấn đề này bởi vì chúng ta không thể đi đến một kết luận chính xác được.

- Nhưng có một sự đổi màu da?

- Thực ra thì không hoàn toàn đúng như vậy, mà chỉ là một vệt xám nhạt khó mà thấy nếu không có ánh đèn thật sáng. Chúng tôi đã bàn thảo và thấy rằng nó không có ý nghĩa. Hơn nữa chúng tôi đã có phương cách chính xác để xác định thời gian chết bằng cách phân tích các chất chứa trong dạ dày và ruột.

- Chính bác sĩ đã khám nghiệm các chất đó?

- Vâng.

- Bác sĩ có thể xác định thời gian chết kể từ lúc nạn nhân ăn bữa cuối cùng không?

- Tôi xác định vào khoảng từ hai tiếng đồng hồ cho tới hai tiếng mười lăm phút kể từ khi dùng bữa ăn cuối cùng.

- Và bác sĩ đã nghĩ rằng nạn nhân đã dùng bữa vào lúc bốn giờ rưỡi?

- Đúng vào lúc bốn rưỡi.

- Làm sao bác sĩ biết.

- Bồi phòng đã đem bữa ăn lên phòng đúng bốn rưỡi. Bữa ăn gồm có khoai tây, đã tìm thấy trong dạ dầy. Gà quay, đã tìm thấy trong dạ dầy, và một số thức ăn khác nữa.

- Chính bác sĩ đã khám nghiệm những thứ này?

- Dĩ nhiên.

- Và đã kiểm tra với nhà bếp khách sạn?

- Vâng.

- Và bác sĩ đã biết rõ?

- Biết rõ thời gian chết à?

- Không, biết rõ đầy đủ các món ăn.

Nhân chứng ngần ngừ do dự.

- Sao? Bác sĩ? - Mason hỏi.

- Khó mà trả lời câu hỏi của ông nếu không đưa ra các bằng chứng "nghe nói" - Bác sĩ Garfield nói - Nhà bếp khách sạn cho biết đã gửi lên món gà quay. Nạn nhân có gọi thêm món măng tây và chúng tôi đã tìm thấy tất cả các thứ đó trong dạ dầy.

- Thế ngoài ra còn có những thứ gì khác trong dạ dày nữa không? - Mason hỏi.

- Có.

- Món gì vậy?

- Đậu hạt.

- Nhưng đậu hạt không có ghi trong thực đơn phải không? - Mason hỏi - Như vậy phải từ ở một người nào khác?

- Nhà bếp xác nhận là có đậu hạt trong bữa ăn và họ nói là có thể sai sót nên không ghi trong hóa đơn.

- Nạn nhân có ký ngân phiếu trả tiền ăn không?

- Không. Bà ta trả bằng tiền mặt.

Elliott nói.

- Chúng tôi đã chứng minh cho thấy các món ăn đã được gửi lên phòng kể cả đậu hạt mà họ đã quên không ghi vào hóa đơn mà thôi. Tôi thấy không có gì phải bàn cãi trong vấn đề này cả.

- Thưa quý tòa - Mason nói - Tôi xin phản đối bên công tố nói rằng không có gì phải bàn cãi trong vấn đề này. Đó chỉ là phần tự kết luận của bên Công tố.

- Thưa quý tòa - Elliott nói - Tôi chỉ muốn đỡ mất thì giờ trong việc chất vấn nhân chứng này và để tránh gây sự phức tạp cho các sự kiện làm hoang mang Bồi thẩm đoàn.

Chánh án De Witt nói.

- Thưa quý vị. Bây giờ cũng đã tới giờ nghỉ. Tòa sẽ đình lại cho đến mười giờ sáng mai. Trong thời gian đó xin quý vị Bồi thẩm không thảo luận vụ án với bất cứ ai và cũng không cho phép bất cứ ai thảo luận trước mặt mình. Tòa sẽ đình đến mười giờ sáng mai.

Bị cáo vẫn còn bị giam giữ.

Mason quay sang Conway mỉm cười trấn an.

- Tôi nghĩ rằng chúng ta sẽ thành công.

- Tôi không hiểu sao ông lại nghĩ như vậy - Conway nói - Tôi e rằng chúng ta thất bại.

- Sao ông lại nghĩ vậy? - Mason hỏi.

- Hy vọng duy nhất của chúng ta là đưa Gifford Farrell lộ nguyên hình trước Bồi thẩm đoàn. Vậy mà ông ta vẫn chẳng hề suy xuyển gì.

Mason cười.

- Ý ông muốn nói tôi chưa chất vấn ông ta đúng mức phải không?

Conway nói.

- Ông là người chủ trì mà. Nhưng ông phải thấy những gì đã xảy ra. Farrell đã khai xong và không gặp khó khăn gì. Tại sao ông không chất vấn ông ta về quan hệ của ông ta với nạn nhân và về các bức hình đó?

- Bởi vì - Mason nói - nếu làm tới, tôi sẽ ép Biện lý đẩy Gifford Farrell sang một vị trí khác, một vị trí của một tên đểu cáng. Và như vậy ông ta là một con người khác hẳn với con người dễ thương đứng trên bục nhân chứng.

- Thôi cũng được - Conway nói - Nhưng có một điều chắc chắn là tôi sẽ mất quyền điều khiển Công ty.

Mason vỗ vai Conway.

- Không sao, ông Conway. Nhớ rằng thiên hạ đang nhìn ông. Đừng tỏ vẻ thất vọng. Cứ tỉnh bơ xem như là phải tất thắng.

Conway đứng thẳng người nhìn Mason và cười.

Mason đặt tay sau lưng Conway và nói lớn.
- Rồi! Gặp ông ngày mai. Tối mai ông có thể về nhà. Nhớ ngủ ngon.
Mason cầm cặp táp và rời phòng xử.

Chương 13

Perry Mason, Paul Drake và Della Street ngồi họp với nhau trong thư viện riêng.

Mason nói.

- Có tin tức gì mới về Farrell không?

- Không có gì hết. - Drake nói.

Mason nhíu mày.

- Kẻ giăng cái bẫy này bắt buộc phải có một đồng lõa là một người đàn bà. Người đàn bà này phải khá trẻ, xinh đẹp và có một thân hình khêu gợi.

Người đàn bà đã rời khách sạn phải là người đàn bà mà Conway nhìn thấy trong phòng 729. Đó chính là người đàn bà đã dí súng vào ông ta, người đàn bà mấu chốt trong cái bẫy.

Hiện giờ vận mệnh của Farrell tùy thuộc hoàn toàn trong tay người đàn bà này. Và người đàn bà này phải là người đã bị Farrell mê hoặc, Farrell sẽ không dám để người đàn bà này hồi tỉnh trở lại cũng như không dám để lương tâm bà ta cắn rứt. Do đó Farrell bắt buộc phải gặp bà ta.

- Nhưng Farrell đã không làm như vậy - Drake nói - Farrell hoàn toàn thận trọng, ông ta không hề xuất hiện bên ngoài kể từ lúc vụ án xảy ra. Hiển nhiên là ông ta rất buồn về cái chết của Rose Calvert. Ông ta đã quá gắn bó với cô ấy.

- Gắn bó! Cái con khỉ! - Mason nói - Hiện giờ ông ta phải gặp người đàn bà đồng lõa đó mới phải... Bắt buộc phải là một trong những thư ký của văn phòng ông ta.

- Chúng tôi có đủ hết đường dây với các cô gái trong văn phòng ông ta - Drake nói - Tôi có một đống hồ sơ về các cô ấy. Tôi có thể nói rõ từng người một với anh mà nếu họ nghe được chắc phải run sợ. Một trong những cô đó đã có chồng và đang ở với chồng. Một người nữa đang hứa hôn. Một cô khác thì khá đẹp nhưng hơi gầy, và còn rất nhiều cô khác. Conway nói rằng người đàn bà ở trong phòng khách sạn chĩa súng vào ông ta là một người có thân hình khêu gợi và cao vừa phải... không sao. Nếu Farrell chỉ cần liên lạc với bất cứ một người đàn bà nào là tôi sẽ phát hiện ra ngay.

- Ông ta sẽ phải tiếp xúc nếu vụ án trở nên gây cấn hơn. - Mason nói.

- Anh dự trù ra sao? - Drake hỏi.

- Tôi sẽ lập luận vụ án trên một lý thuyết không thể đã phá được mà bên Công tố không hề ngờ tới. Ngày mai tôi sẽ làm điều đó.

- Có phải lý thuyết lập luận của anh trên căn bản xác chết đã được di chuyển? - Drake hỏi.

- Đúng như vậy - Mason nói - Xác chết đã nằm nghiêng bên trái và đã có sự biến đổi màu da mà thường gọi là bầm tím sau khi chết. Có lẽ "xác cứng" đã triển khai sớm hơn. Cánh tay mặt gập lại và có lẽ cánh tay trái duỗi ra. Khi xác chết được di chuyển và đặt trên giường, người di chuyển xác chết đã giải tỏa sự cứng trên cánh tay trái. Do đó cánh tay trái đã buông thõng bên cạnh giường một cách tự nhiên.

Nhân chứng Robert King là một tay nói láo dở. Ông ta cố làm theo ý công tố nhưng làm quá dở.

Còn vụ cô gái điều khiển thang máy tới đâu rồi, Paul?

- Khá! - Drake nói và cười - Đó là một cộng tác hay nhất chưa từng được giao phó. Cô ta lanh lắm và rất vui vẻ, nhưng có điều là luôn luôn nhai kẹo cao su.

- Anh đã moi được gì?

- Tất cả những điều cô ta biết. Tôi có thể kể cho anh nghe tất cả mọi hoạt động của khách sạn Redfern Hotel. Nào là đám bồi phòng, nhóm thư ký vân vân... Và tôi xác nhận với anh một điều: Người đàn bà lên phòng 729 hoàn toàn không có hành lý và đó là lý do mà bà ta trả tiền trước.

Cô gái thang máy cho tôi biết nhân viên trưởng nhóm bồi phòng tỏ vẻ không hài lòng vì anh ta nghĩ rằng người đàn bà đó định chen chân vào công việc làm ăn của anh ta và anh ta đi đến quyết định là nếu người đàn bà đó làm trò giúp vui các khách đàn ông trong phòng, anh ta sẽ tống cổ ra khỏi phòng ngoại trừ biết điều với anh ta.

Mason bước qua lại trong phòng suy tư.

- Có điều thật là lạ, Paul. Vị trí xác chết trên giường đã bị thay đổi. Tại sao phải thay đổi. Tại sao lại có người bắn một phát đạn vào trong đệm trong phòng 728? Mũi súng đã được dí sát vào tấm đệm để tránh tiếng nổ lớn.

- Tại sao lại thay đổi vị trí xác chết? - Drake hỏi - Tại sao lại tráo khẩu súng?

- Điều đó - Mason nói - chính là điều mà chúng ta phải tìm cho ra. Ngày mai tôi sẽ trình bày các sự kiện này trước Bồi thẩm đoàn và sẽ moi các lỗ hổng trong lập luận buộc tội của Công tố.

- Nhưng có đủ để Conway được miễn tố không?

- Tôi nghĩ rằng đủ - Mason trả lời - À, mà cô bạn coi thang máy của anh tên gì nhỉ?

- Myrtle Lamar - Drake trả lời.

- Cô ta có thực tình với anh không? - Della Street hỏi - Và anh có định làm cô ta đau khổ không?

- Với cô Myrtle thì tôi không dám. Cô ta đã hết sức giúp tôi tìm hiểu tất cả mọi chuyện của khách sạn. Cô ta rất thông minh và nhiệt tình.

Mason tiếp tục đi lại trong phòng.

- Cái rắc rối là thiếu mất một người đàn bà trong vụ án này. Người đàn bà đó không thể tự nhiên biến mất. Người đó cũng không thể biến mất khỏi cuộc đời của Farrell.

Ngày mai tôi sẽ đặt ra những câu hỏi hốc búa. Bên công tố ít khi đối đầu với các vụ án liên quan tới y khoa. Các luật sư thông thường không để ý đến lãnh vực này. Nhưng riêng vụ này lời khai của nhân chứng về y khoa rất quan trọng và có một vài khía cạnh đặc biệt.

Hơn nữa, chúng ta đã mất tung tích người đàn bà đó và...

Bất chợt Mason đứng lại và ngừng nói.

Della ngẩng đầu lên hỏi.

- Cái gì vậy, anh?

Mason vẫn im lặng một vài giây sau mới chậm rãi nói.

- Paul, anh biết rằng trong ngành điều tra, cái bậy nhất là lập luận một lý thuyết rồi tìm các sự kiện đem gắn vào đó cho hợp lý. Đáng lẽ ra chúng ta phải thu thập tất cả các sự kiện hợp lý. Đáng lẽ ra chúng ta phải thu thập tất cả các sự kiện rồi mới lập luận.

- Chúng ta sai điểm nào? - Drake hỏi.

- Từ đầu đến cuối - Mason nói - Tôi bị ảnh hưởng bởi suy nghĩ của Conway. Ông ta bảo với tôi rằng đây là một cái bẫy của Farrell, nào là đường dây điện thoại của ông ta bị nghe lén và đổ cho Farrell.

- Nhưng rất là có lý - Drake nói - Chúng ta biết rằng có một kẻ nào đó đã chen vào kế hoạch của Evangeline Farrell và đã gọi điện thoại sớm hơn một vài phút cho Conway và...

- Và chúng ta nhảy ngay đến kết luận rằng có một kẻ nào đó đồng lõa với Farrell! - Mason nói.

- Đúng vậy. Tại sao không? Toàn bộ kế hoạch, tráo súng, chôn khẩu súng giết người. Tất cả cho thấy một kỹ xảo quỷ quyệt và...

- Paul, tôi có một ý kiến - Mason chận ngang lời Paul Drake - Anh hãy đưa cô bạn Myrtle Lamar đến tòa sáng mai. Để cô ta ngồi đó và nghe. Tôi muốn có cô ta ngồi bên cạnh anh.

- Cô ta còn phải đi làm, Perry...

- Tôi sẽ đưa trát mời cô ta với tư cách là nhân chứng của bị cáo - Mason nói - Như vậy cô ta sẽ chính thức có mặt. Tôi đã bắt đầu thấy được cốt lõi vấn đề. Còn việc anh nói với tôi về Inskip ra sao?

- Anh ta nói cảm thấy không ổn vì giữ một bằng chứng mà không trao cho cảnh sát.

- Vậy thì bảo anh ta báo cho cảnh sát biết đi. - Mason nói.

- Anh nói gì vậy?

- Thực đó! - Mason nói - Hãy bảo anh ta đến báo ngay cho cảnh sát và nói rằng anh ta thấy có bổn phận như vậy.

- Nếu vậy thì tốt cho Inskip nhưng về phía anh sẽ để lộ ra phương hướng và họ sẽ biết con đường đi của anh.

- Không sao - Mason nói - Tôi đã dự tính cả rồi.

- Như vậy chuyện gì sẽ xảy ra ngày mai?

- Ngày mai - Mason nói - bên Công tố họ sẽ cảm thấy biết rõ con đường đi của tôi và họ sẽ có thời gian để đả phá. Tôi nghĩ rằng bác sĩ Garfield là một con người rất chững chạc. Tôi sẽ bắt đầu đặt nền tảng lập luận và Hamilton Burger sẽ té ngửa vì kinh hoàng.

Chương 14

Chánh án De Witt nói.

- Bồi thẩm đoàn đã hiện diện đông đủ. Bị cáo đã có mặt tại tòa. Tiếp theo ngày hôm qua, xin mời nhân chứng - Bác sĩ Garfield lên bục nhân chúng.

Bác sĩ Garfield bước lên ngồi trên ghế nhân chứng.

Mason bắt đầu hỏi.

- Xin nhắc lại về triệu chứng đổi màu da bên phía trái của xác chết. Bác sĩ có thể cho biết rõ thêm về tình trạng này không?

- Vâng, đó là dấu vết rất nhạt phải có ánh sáng thật rõ mới nhận ra được.

- Theo bác sĩ thì triệu chứng này có một ý nghĩa thục sự nào không?

Hamilton Burger đứng dậy nói.

- Thưa quý tòa tôi phản đối vì lý do vô thám quyền, không chính đáng và không cụ thể. Tòa chỉ xử theo những quyết định tối hậu của các sự kiện. Và sự kiện đổi màu da đã được xác định tối hậu là không có ý nghĩa.

- Phản đối được chấp thuận. - Chánh án De Witt nói.

- Thế có sự tranh luận giữa bác sĩ và bác sĩ Malone về ý nghĩa của sự đổi màu này không?

- Tôi vẫn phản đối như trước. - Hamilton Burger nói.

Chánh án De Witt do dự một chút sau đó nói.

- Phản đối được chấp thuận giống như trước.

- Tôi xin hỏi - Mason nói - Có phải sự đổi màu da là do khi chết, nạn nhân đã nằm nghiêng bên trái một khoảng thời gian nào đó và sau khi di chuyển, vết đổi màu đó vẫn còn, có phải như vậy không?

- Vâng. Có khả năng là như vậy.

- Xin bác sĩ cho biết có bao giờ "xác cứng" chỉ triển khai có một bên tay phải mà không triển khai bên tay trái không? Ngoại trừ có một ai đó đã giải tỏa sự cứng trên cánh tay trái?

- Tôi chưa từng thấy có trường hợp như vậy.

- Thế bác sĩ nghĩ có phải rằng sự cứng trên cánh tay trái đã được giải tỏa, phải không?

Nhân chứng đổi lại thế ngồi trên ghế và nhìn về phía Hamilton Burger.

- Tôi phản đối - Burger nói - Vì đó là tranh luận để đưa đến kết luận cho nhân chứng.

- Phản đối không được chấp thuận - Chánh án De Witt nói - Nhân chứng là một chuyên viên, ông ta được phép nói ra ý kiến của mình. Hãy trả lời câu hỏi.

- Theo ý kiến tôi - Bác sĩ Garfield nói - sự cứng của cánh tay trái nạn nhân đã được giải tỏa.

- Và có phải bác sĩ cũng nghĩ rằng xác chết đã được thay đổi vị trí sau khi chết và trước lúc bác sĩ nhìn thấy tại phòng 729 khách sạn Redfern Hotel không?

Bác sĩ Farfield im lặng và do dự một lát sau đó trả lời một cách miễn cưỡng.

- Đó là ý nghĩ của tôi.

- Tất cả chỉ có thế, cám ơn bác sĩ. - Mason nói.

- Không có câu hỏi tiếp. - Elliott tuyên bố.

Hamilton Burger có vẻ lo âu. Ông ta thì thầm với mấy người phụ tá, sau đó bước ra khỏi phòng xử.

Elliott tiếp tục.

- Nhân chứng kế tiếp, Đại úy Tragg.

Đại úy Tragg tiến lên phía trước và tuyên thệ. Ông ta khai rằng có dự buổi gặp mặt tại văn phòng Biện lý ngày mười bảy tháng mười, có sự hiện diện của bị can và luật sư bào chữa Perry Mason.

- Bị can có tuyên bố gì không?

- Có.

- Với tính cách tự do và tình nguyện phải không?

- Vâng.

Elliott yêu cầu nhân chứng kể lại những gì bị can đã nói.

Đại úy Tragg chậm chạp và suy tư kể lại chi tiết cuộc nói chuyện. Elliott thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ. Mãi đến mười một giờ ba mươi, Đại úy Tragg mới kể xong.

- Xin mời chất vấn. - Elliott nói.

- Không có câu hỏi. - Mason nói.

Nhân chứng kế tiếp là viên sĩ quan cảnh sát có mặt trong phòng Biện lý, kể lại đầu đuôi câu chuyện đã xảy ra tại phòng Biện lý. Sau khi chấm dứt vừa đứng giờ nghỉ trưa và tòa sẽ tiếp tục xử vào buổi chiều.

Bồi thẩm đoàn đã ra khỏi phòng, Mason bước về phía Paul Drake, Della Street và Myrtle Lamar, cô gái coi thang máy của khách sạn.

Myrtle Lamar miệng nhai kẹo cao su, nhìn Mason mỉm cười chào hỏi.

- Chào xếp! Vui vẻ chứ? - Mason hỏi.

- Hơi buồn một chút - Cô gái nói - Tại sao lại gửi trát đòi? Tối nay tôi phải đi làm và cần ngủ để giữ sắc đẹp.

- Ồ, cô đau có cần? - Mason nói.

Drake vỗ vai cô gái.

- Không sao. Để tôi lo.

- Thôi - Mason nói - Bây giờ chúng ta phải đi.

- Đi đâu?

- Đi thăm viếng.

- Nhưng cái bụng tôi - Cô gái nói - Nó đòi chống đối.

- Rồi sẽ giải quyết. - Mason nói.

- Được rồi! - Đó là lời hứa! - Cô gái nói.

Mason dẫn đầu đưa cả nhóm ra xe.

- Đi đâu? - Drake hỏi.

Mason nhìn đồng hồ và nói.

- Không xa lắm.

Mason ngừng xe trước chung cư, vào phòng điện thoại và gọi cho Evangeline Farrell.

Khi nghe thấy tiếng trả lời trên đầu dây, vị luật sư nói.

- Bà Farrell, tôi muốn được gặp bà ngay bây giờ về một vấn đề rất quan trọng.

- Tôi chưa ăn mặc sẵn sàng để tiếp khách.

- Cứ ăn mặc đại khái - Mason nói - Tôi còn phải trở lại tòa. Tôi sẽ lên ngay.

- Có quan trọng lắm không?

- Rất quan trọng.

- Liên quan đến vụ án à?

- Vâng.

- Thôi ông lên đi.

Mason gật đầu và cả nhóm bước vào thang máy. Bà Farrell mở cửa phòng, ngạc nhiên lùi lại nói.

- Ồ, ông không cho biết có thêm khách đến.

- Xin lỗi bà - Mason nói - Tôi quên không nói. Xin lỗi vì tôi quá vội vàng. Tôi phải trở lại tòa lúc hai giờ.

- Nhưng có chuyện gì...?

Mason nói.

- Bà có thể cho chúng tôi uống chút gì được không?

Bà ta do dự một chút rồi nói.

- Được thôi.

- Tôi có thể giúp bà chứ? - Della Street nói.

- Ồ, xin lỗi - Mason nói - Tôi quên chưa giới thiệu quý vị.

Mason chỉ giới thiệu sơ qua tên mọi người ngoại trừ Della Street được giới thiệu thêm là thư ký riêng.

- Để tôi giúp bà một tay. - Della Street nói.

Bà Farrell ngần ngừ một chút rồi bước sang bên nhà bếp. Khi bà vừa đi khỏi, Mason nói với cô gái coi thang máy.

- Cô có thấy bà ta bao giờ chưa?

- Tôi nghĩ rằng tôi đã gặp bà ta. Nếu tôi có thể nhìn kỹ chân bà ta tôi có thể xác định được. Tôi muốn được thấy đôi giày của bà ta.

- Theo tôi. - Mason nói và bước thẳng về phía buồng ngủ mở cửa ra, gật đầu với Paul Drake đồng thời kéo tay Myrtle bước vào buồng ngủ.

Myrtle khựng lại nhưng Drake đưa tay choàng qua lưng đưa vào.

Vào đến trong buồng ngủ, Drake quay sang Mason hỏi.

- Anh có chắc chắn việc làm của anh không?

- Nhưng, nhưng tôi có một trực giác. - Mason nói và mở cửa tủ.

- Nhìn kỹ các đôi giày đó xem Myrtle - Mason nói - À mà khoan đã, cô xem cái này xem.

Vị luật sư với tay lấy ở góc tủ ra một cái va-li trên nắp có ghi chữ "R.C".

- Quý vị làm cái gì vậy? - Giọng nói lạnh lùng và giận dữ vang lên phía cửa buồng.

Mason quay đầu lại nói.

- Hiện chúng tôi đang kiểm tra lụi các hành lý đủ đưa ra khỏi khách sạn Redfern Hotel, thưa bà Farrell. Và cô gái này là nhân viên thang máy của khách sạn có ca trực vào ngày xảy ra án mạng. Cô ta đang tìm xem có phải đúng là đôi giày bà đã mang không. Cô ta có đặc điểm là có thể nhận dạng qua đôi chân của khách.

Bà Farrell mạnh dạn tiến về phía họ nhưng được vài bước bỗng ngừng lại.

Mason nói.

- Paul, anh kiểm soát bên trong va-li xem.

- Ông không được quyền làm như vậy. - Bà Farrell nói.

- Được rồi - Mason nói - Bà muốn ưa nặng thì chúng tôi làm theo nặng. Paul, anh điện thoại cho Đội Hình Sự bảo họ gửi nhân viên và giấy phép lục soát. Chúng ta ngồi đây chờ họ tới.

Evangeline Farrell nhìn mọi người với con mắt sợ hãi.

- Còn nếu muốn - Mason nói - bà có thể nói lại sự việc cho chúng tôi nghe. Chúng tôi không còn nhiều thì giờ - Bà Farrell.

- Nói với các ông về chuyện gì? - Bà ta hỏi và cố trấn tĩnh lại.

- Về việc thuê phòng 729 và nói rằng bà là thư ký của Gerald Boswell. Hãy cho chúng tôi biết về vụ bắn Rose Calvert ở phòng 728 rồi kéo xác qua hành lang... Bà làm việc đó một mình hay có ai giúp?

- Ông không thể ép tôi như vậy được - Bà ta nói - Ông... Tôi không hiểu ông muốn nói gì?

Mason bước đến bên điện thoại, nhắc ống nghe và nói.

- Cô cho tôi liên lạc với Đại úy Tragg ở...

- Khoan đã! - Bà Farrell kêu lên - Khoan đã, các ông phải giúp tôi.

Mason nói lại trên ống nghe.

- Thôi, cô khỏi gọi. - Mason nói và cúp máy.

- Thôi được - Bà Farrell nói - Tôi sẽ nói với các ông. Tôi hết sức lo lắng sợ hãi kể từ ngày sự việc đó xảy ra. Tôi không giết cô ta.

- Vậy ai đã giết? - Mason hỏi.

- Gifford. - Bà nói.

- Làm sao bà biết?

- Bắt buộc phải là ông ấy vì chỉ có một mình ông ấy. Ông ta nghĩ rằng cô gái phản bội ông ấy. Tôi đoán rằng ông ta đã theo dõi tôi đến khách sạn. Ông ta đã biết tôi có mặt tại đó.

- Tiếp tục đi, bà chỉ có vài phút thôi - Mason nói.

- Tôi muốn trao cho ông Conway danh sách các cổ đông ủy nhiệm. Tôi muốn làm việc đó với tính cách để cho Gifford nghĩ rằng cô thư ký tín cẩn của mình đã phản bội. Cô ta đã ở phòng 728 và liên tục đánh máy các tài liệu. Tôi đã nói với ông đúng sự thực về vụ các tờ giấy than đánh máy.

- Tại sao bà lại thuê phòng? - Mason hỏi.

- Vì tôi không muốn Jerry Conway mất quyền điều khiển Công Ty California + Texas.

- Tại sao? - Mason hỏi - Tôi nghĩ rằng quyền lợi của bà không phải ở đó. Tôi nghĩ rằng bà muốn chia sẻ tiền bạc với chồng bà nếu chồng bà nắm được cơ hội...

- Không - Bà ta chận lại - Tôi vẫn luôn luôn có hai suy tính. Tôi đã từng nói với ông rồi. Tôi nghĩ rằng nếu Công ty đặt dưới quyền điều khiển của Conway thì giá trị các cổ phần của tôi có giá trị. Tôi không tin tưởng ở Gifford lãnh đạo.

- Được rồi - Mason nói - Bà đã làm gì?

- Tôi biết chồng tôi dan díu với Rose Calvert. Tôi theo dõi cô ta đến khách sạn. Cô ấy đăng ký dưới tên Ruth Culver.

Giọng Mason có vẻ bị kích thích hỏi.

- Trước đó cô ta cũng đăng ký dưới tên đó à?

- Vâng... ở hai khách sạn khác cũng vậy.

- Tôi muốn có tên của những khách sạn đó.

- Tôi có thể cho ông tên, ngày và số phòng. Khi Rose Calvert ở các khách sạn khác, chồng tôi đem đến cho cô ta các dữ kiện, cô ta đánh máy các bản danh sách đó. Rồi một hôm, cô ta đã để quên một tập danh sách trên xe của cô, cửa xe không khóa. Lúc đó tôi không biết là cái bẫy. Tôi đã lấy trộm bản danh sách này. Nhưng dĩ nhiên đó là bản danh sách hoàn toàn giả với ý đồ đẩy Conway vào tình trạng mất cảnh giác, và tôi đã bước vào đúng cái bẫy đó.

- Xin tiếp tục. - Mason nói.

- Tôi muốn Conway có danh sách đó, nhưng không muốn ông ta biết ai đưa do đó tôi đã giả giọng nói và điện thoại cho ông ta dưới cái tên già Rosalind.

- Tại sao bà lại dọa ông ta là có người theo dõi và muốn ám hại ông ấy?

- Mục đích tránh bị lộ tông tích của tôi đồng thời để ông ấy cảnh giác.

- Có phải thực sự bà cũng không biết rõ là ông ấy có bị theo dõi hay không, phải không?

- Vâng. Tôi không nghĩ rằng ông ta bị theo dõi. Còn anh chàng Baker Tử thần chỉ là nhân vật giả tưởng mà tôi bịa ra để dọa ông ấy mà thôi.

- Rồi. Cứ tiếp tục. Sau đó ra sao?

- Tôi quyết định đích thân làm công việc theo dõi Rose Calvert. Tôi muốn biết rõ cô ta đang làm gì và ở đâu.

Sáng ngày mười sáu, cô ta tới khách sạn Redfern Hotel đăng ký phòng 728 dưới tên Ruth Culver.

Sáng hôm đó, tôi đi ngang qua hành lang trước cửa phòng cô ta hai lần. Tôi có thể nghe rõ tiếng máy chữ của cô làm việc liên tục. Cô ta ngừng làm việc khoảng mười hai giờ rưỡi trưa khi người bồi mang bữa ăn trưa lên.

Tôi có đủ mọi lợi thế. Tôi biết rõ mặt mũi cô ta, nhưng cô không biết tôi. Tôi có những bức hình của cô. Tôi đã theo dõi chồng tôi đến tận nơi cô ở. Tôi biết rất rõ về cô, còn cô không hề biết chút gì về tôi.

- Chuyện gì đã xảy ra ở khách sạn? - Mason hỏi và nhìn đồng hồ một cách nôn nóng.

- Khoảng, hai giờ thiếu mười - Bà ta nói tiếp - Rose Calvert xuống nhà dưới và cô ta quẳng chiếc chìa khóa phòng trên quầy để người thư ký cất dùm, nhưng vì viên thư ký quá bận rộn với giấy tờ nên tôi bước đến và cầm luồn chiếc chìa khóa phòng 728 đó. Vừa lúc đó, viên thư ký đứng dậy và tiến lại

bên quầy hỏi tôi cần điều gì. Khi đó một ý nghĩ chợt lóe trong đầu, tôi nói với ông ta rằng tôi là thư ký của Gerald Boswell, cần thuê một căn phòng và vì không có hành lý nên tôi trả tiền trước và ông Boswell sẽ tới vào buổi chiều. Tôi yêu cầu ông ta đưa hai chìa khóa phòng để tôi giữ một chiếc và ông Boswell giữ một chiếc.

Viên thư ký không để ý đến chuyện đó vì có lẽ ông ta tưởng rằng đây là cuộc hẹn hò của một người đàn bà có chồng với một người bạn trai và chuyện như vậy thì ở khách sạn này chẳng ai thèm để ý đến cả.

- Xin nói tiếp - Mason nói - Chúng tôi muốn biết về việc bà đã làm, đừng kể đến chuyện khách sạn nữa.

- Vâng, tôi bảo viên thư ký tôi muốn căn phòng không cao lắm mà cũng không thấp lắm khoảng ở tầng bảy và ông ta nói phòng 729 còn trống.

Tôi lấy chìa khóa và lên phòng. Căn phòng này đối diện với phòng 728 ngang qua hành lang. Tôi để cửa hé mở và ngồi bên trong quan sát.

- Khoảng hai giờ ba mươi Rose Calvert trở về.

- Nhưng bà đã lấy chìa khóa rồi mà?

- Vâng, nhưng ông biết rằng chìa khóa phòng của các khách sạn thường hay thất lạc. Họ có rất nhiều chìa cho mỗi phòng, và đôi lúc các viên thư ký cũng hay bỏ lộn các chìa vào trong các ngăn hộc khác. Tôi nghĩ rằng Rose Calvert rất dễ dàng lấy được chìa khóa khác.

- Rồi sao nữa?

- Sau đó cô ta không đánh máy nữa và tôi bắt đầu ý thức được rằng, có lẽ bản danh sách mà tôi lấy trộm được có thể là đã lỗi thời hoặc là một danh sách giả được dùng để đánh lạc hướng.

- Vậy bà làm gì?

- Tôi xuống nhà và đi gọi điện thoại cho ông Conway. Tôi lấy tên Rosalind và hướng dẫn ông ta đến điểm hẹn.

- Bà không dùng điện thoại trong phòng à?

- Vâng, tôi đến buồng điện thoại công cộng cách khách sạn khoảng hai khu phố và gọi từ đó.

- Tiếp tục. - Mason nói.

- Sau khi gọi xong tôi đi mua mấy thứ lặt vặt rồi gọi tiếp lần thứ hai nữa cho ông ta rồi trở về phòng khách sạn.

- Rồi sau đó?

- Tôi tiếp tục quan sát.

- À mà khoan đã - Mason nói - Hãy xác định thời gian đã. Có phải bà có mặt ở phòng lúc hai giờ ba mươi không?

- Đúng vậy.

- Và Rose Calvert đã trở lại phòng vào giờ đó?

- Vâng.

- Rồi bà đi ra ngoài gọi điện thoại cho Conway?

- Vâng. Tôi gọi hai lần. Giữa hai lần gọi tôi đi quanh quẩn và mua vài thứ cần dùng.

- Bà trở lại phòng lúc mấy giờ?

- Tôi không xem đồng hồ.

- Thôi được, xin tiếp tục.

- Tôi ngồi bên cửa nghe ngóng một lúc nhưng không thấy gì. Sau đó đến ba giờ ba mươi tôi ở trong phòng tắm và nghe thấy một tiếng động lạ giống như có ai đập cửa bên phòng ngủ của tôi. Tôi hết sức sợ hãi và tưởng rằng người ta khám phá ra chuyện tôi rình rập Rose Calvert. Tôi im lặng một lúc không biết phải làm gì, rồi sau đó tôi cố trấn tĩnh lại và bước ra mở cửa, phòng ngoài không có một ai hết. Tôi nhìn đầu và cuối hành lang cũng không thấy ai hết. Thế là tôi thở phào nhẹ nhõm.

Khi vừa đóng cánh cửa lại, chỉ để một chút khe hở, tôi bỗng thấy cánh của phòng đối diện ngang qua hành lang mở ra. Tôi chăm chú nhìn và... và...

- Tiếp tục! - Mason nói với giọng bị kích thích.

- Gifford bước ra.

- Gifford Farrell chồng bà?

Bà ta gật đầu.

- Rồi sao nữa? - Mason nói.

- Khi đó tôi không để ý gì lắm, vì tôi đã biết chuyện quan hệ giữa chồng tôi và cô ta ở các khách sạn khác và tôi cũng biết rằng cô ta đang đánh máy các danh sách cho chồng tôi với tính cách mật phải đề phòng không để cho người ngoài biết. Do đó tôi đóng cửa lại và ngồi chờ một lúc, sau đó lại mở cửa lần nữa nhưng không thấy động tĩnh gì bên phòng đối điện.

Sau đó tôi chợt thấy ngạc nhiên không lẽ cô ta không còn ở trong phòng. Tôi bèn xuống nhà dưới vào buồng điện thoại gọi khách sạn Redfern Hotel và liên lạc với buồng 728.

- Rồi sao?

- Tôi nghe được tiếng đường dây nối mạch và chuông reo nhưng không có tiếng trả lời.

- Rồi sau đó?

- Sau đó tôi vội vàng ra thang máy lên tầng bảy và gõ nhẹ cửa phòng 728, khi không thấy trả lời tôi lấy chìa khóa và mở cửa.

- Bà thấy gì?

- Rose Calvert nằm chết trên giường. Khi đó tôi mới nhớ ra tiếng động lạ ban nãy khi tôi ở trong phòng tắm. Chồng tôi đã bắn cô ta bằng khẩu súng của tôi.

- Bà nói khẩu súng của bà à?

- Đúng vậy. Chính là khẩu súng của tôi nằm trên sàn nhà cạnh giường.

- Đúng là súng của bà à?

- Vâng. Đúng là khẩu súng của tôi. Đó là khẩu súng do Công ty California + Texas mua cho viên thủ quỹ bởi vì ông ta ở vùng ngoại ô. Ông ta e ngại lái xe ban đêm một mình, sợ có kẻ nào đó chận lại cưỡng bức ông ta để lấy mã số mở tủ sắt đựng tiền. Nhưng sau đó vài tháng ông ta bị bệnh chết, Gifford thu lại khẩu súng và giao cho tôi.

- Bà nhận dạng được khẩu súng chứ?

- Vâng.

- Bằng cách nào?

- Tôi thường bỏ nó dưới gối khi ngủ. Có một lần tôi đánh rớt nên có một vết nứt trên cán và có lần

tôi đánh móng tay làm rớt một giọt trên cán và vẫn còn lưu lại dấu son đỏ.

Dĩ nhiên là tôi cũng chẳng bao giờ để ý đến nó nếu không phải đã nhìn thấy Gifford từ trong phòng đi ra. Biết rằng ông ta đã giết cô gái nên tôi mới chợt để ý đến khẩu súng.

- Ông ta đã giữ khẩu súng đó bao lâu?

- Tôi xa ông ta va tôi như một kẻ điên, quên cả mang theo khẩu súng của tôi. Nó vẫn còn ở trong nhà đó.

- Tôi hiểu - Mason nói - Rồi bà làm sao?

- Tôi quyết định để y nguyên mọi chuyện như vậy rồi trả phòng và rời khỏi khách sạn. Do đó tôi mở cửa và định bước ra thì đúng lúc đó tôi bị mắc kẹt.

- Bà có thể nói rõ hơn?

- Bà dọn phòng vừa vặn bước tới khi tôi mở cửa. Bà ta nhìn tôi chăm chú và bất chợt hỏi: "Xin lỗi, bà ở phòng đó à?"

- Bà trả lời sao?

- Tôi chợt thấy lóe lên trong đầu một ý nghĩ, có lẽ bà ta đã nói chuyện với Rose và biết đó không phải phòng của tôi.

- Vậy bà làm sao? - Mason hỏi.

- Tôi nghĩ thật nhanh. Tôi nói với bà ta rằng đó không phải là phòng của tôi mà là của người bạn, cô bạn đã đưa chìa khóa cho tôi và bảo tôi ngồi chờ, tôi đợi đã lâu nên tôi để giấy lại và đi về.

- Bà ta có tin không?

- Đó mới là vấn đề rắc rối. Bà ta nhìn tôi với con mắt nghi ngờ. Tôi biết bà ta nghĩ rằng tôi có thể là kẻ trộm, nhưng bà ta không nói gì. Có lẽ bà sợ liên quan rắc rối. Và đó cũng chính là vấn đề rắc rối của tôi. Tôi biết rằng bất cứ khi nào người ta phát giác ra xác Rose Calvert trong phòng, tôi sẽ bị liên đới trong vụ án. Tôi cảm thấy sợ hãi. Tôi bước ra ngoài hành lang về phía thang máy, chờ đến khi bà dọn phòng đã vào một phòng khác, tôi bước trở về phòng 729 ngồi chết lặng không biết phải làm gì.

- Rồi sau đó bà làm gì?

- Sau một lúc lâu suy nghĩ, tôi chợt nảy ra ý nghĩ. Không thể nào để người ta tìm thấy xác Rose Calvert ở trong phòng 728 được, vì bà dọn phòng đã thấy tôi từ trong phòng đó bước ra. Bà ta sẽ nhận dạng ra tôi và cảnh sát cũng có thể truy ra nguồn gốc khẩu súng. Vậy tốt nhất là đưa xác Rose Calvert từ phòng 728 sang phòng 729 và rồi đóng vai cô gái Ruth Culver trả phòng và ra đi, như vậy mọi chuyện sẽ ổn thỏa. Như vậy không có chuyện gì xảy ra ở phòng 728 và kẻ bị giết là người ở phòng 729.

- Rồi sao nữa? - Mason hỏi.

- Tôi chờ cho đến khi hành lang vắng lặng, tôi vào phòng 728 thu dọn tất cả hành lý và thu hồi tất cả giấy than đánh máy trong sọt rác. Sau đó tôi trở về phòng 729 gọi nhà bếp mang lên bữa ăn trưa. Họ nói bây giờ đã trễ nhưng tôi yêu cầu họ cứ mang lên món gì cũng được và họ đưa lên món gà quay. Người bồi phòng mang thức ăn lên và tôi trả bằng tiền mặt. Tôi ngồi ăn và bất chợt nhớ ra Jerry Conway đang trên đường đến tiệm thuốc tây để nhận chỉ dẫn.

- Bà kể tiếp đi.

- Thoạt tiên, tôi có ý định khi ông ta tới tiệm thuốc tôi sẽ bảo ông ta tới một nơi nào đó để nhận danh sách. Nhưng lúc đó bất chợt tôi nghĩ rằng một mũi tên có thể bắn chết hai con chim cho nên tôi đã

bày ra màn kịch đó.

- Xin bà nói tiếp. - Mason nói.

- Sau khi ăn xong, tôi xuống tiệm tạp hóa mua một bình bột hóa phẩm lột da mặt mà đàn bà thường dùng để đắp lên mặt, khi bột khô nó kéo theo lớp da thật mỏng trên mặt. Mục đích tôi làm như vậy để không ai nhận dạng ra tôi.

- Và bà đã đắp bột đó trên mặt? - Mason hỏi.

Bà ta gật đầu nói tiếp.

- Tôi đã khôn ngoan gọi trước giờ hẹn vài phút làm ra vẻ người xen vào kế hoạch và Conway ở tiệm thuốc tây cũng yên trí rằng đó là bạn của Rosalind vì tôi cũng đã đổi giọng khác...

- Xin bà nói tiếp, chúng tôi chỉ còn có vài phút. - Mason thúc dục - Có phải bà đã rời khách sạn và để lại chiếc chìa khóa trong phong bì cho Conway không?

- Đúng như vậy.

- Rồi bà làm sao?

- Tôi đẩy ông ta vào cái bẫy giết người đó. Tôi biết chắc rằng ông ta sẽ thoát ra được một cách dễ dàng hơn là tôi. Ông ta có tiền trả luật sư, ông ta có vị trí...

- Xin bà nói ngắn gọn. - Mason nhắc.

- Jerry Conway có thể nhận ra được tôi vì ông ta đã nhiều lần gặp tôi. Vì vậy tôi đã dùng bột đắp mặt, lấy khăn cột tóc lại và chỉ mặc bộ đồ lót..

- Tại sao lại cởi quần áo?

Bà ta cười và nói.

- Tôi nghĩ rằng một người đàn ông sẽ không để ý gì đến mặt mũi một người đàn bà khi có những phần đáng nhìn hơn.

Mason bật cười và nói.

- Bà có vẻ rất tâm lý. Thế khi Conway vào phòng 729 thì xác cô gái đó có ở đó chưa?

- Không. Tôi dự tính trước hết phải để ông ta nắm lấy khẩu súng đã. Ông ta rơi đúng vào kế hoạch của tôi. Ông ta đã bước vào phòng. Tôi nói mình là bạn của Rosalind và giả vờ sợ hãi, lấy khẩu súng trong bàn cầm trên tay run lẩy bẩy và ông ta đã giật lấy khẩu súng và ra khỏi phòng.

- Rồi sau đó? - Mason hỏi.

- Sau đó, tôi rửa mặt, mặc quần áo và chờ khi hành lang vắng lặng, tôi nhẹ nhàng di chuyển xác cô gái.

- Có khó khăn không? - Mason hỏi.

- Không. Tôi rất khỏe, cô gái khoảng năm chục ký và tôi đã từng được học về y tá nên tương đối cũng dễ dàng. Chỉ có điều sợ hãi nhất là khi đưa xác cô ta băng ngang qua hành lang để sang phòng 729. Rất may là không có ai trên hành lang. Tôi bắt buộc phải liều, nhưng rồi cũng xong. Tôi đặt xác cô gái trên giường trong phòng ngủ rồi đóng cửa buồng lại. Sau đó tôi sang phòng 728 kiểm soát lại lần chót xem có gì sơ sót không, và chính lúc đó tôi tìm thấy một khẩu súng thứ hai.

- Khẩu súng thứ hai?

- Vâng, ở dưới gầm giường. - Bà ta nói.

- Rồi bà làm gì?

- Tôi bỏ nó vào hộp đựng mũ và tiếp tục quan sát tìm kiếm thật kỹ trong phòng và không thấy gì khác. Sau đó tôi trở về phòng 729. Lúc này xác cô gái đã trở nên cứng ngắc và trông kỳ dị, do đó tôi đã dùng sức bẻ thẳng cánh tay trái để đong đưa bên giường một cách tự nhiên, đồng thời vén tóc cô gái cho rủ xuống. Sau khi thấy đã tạm ổn tôi đóng cửa lại và bước sang phòng 728, gọi điện thoại xuống văn phòng yêu cầu cho bồi phòng lên đem hành lý xuống vì tôi muốn trả phòng.

- Và bồi phòng lên? - Mason hỏi.

- Vâng, bồi phòng lên xách va-li xuống và tôi trả phòng. Vì Rose thuê phòng lúc buổi sáng và đến chiều tối đã trả phòng nên tôi phải nói mấy lời giải thích. Tôi nói ông bố tôi bịnh nặng ở San Diego và tôi phải về gặp ông, có người bạn lái xe đưa tôi về dưới đó. Tất cả chỉ có vậy.

- Không! Còn nữa - Mason nói - Còn khẩu súng thứ hai?

- Vâng, chắc ông còn nhớ hôm ông đến đây gặp tôi? Sau khi ông đi, tôi xuống dưới nhà hỏi cô trục tổng đài về số điện thoại mà ông gọi nhờ bằng điện thoại của tôi. Tôi gọi lại số đó và người trên đầu dây nói là nhà trọ Gladedell Motel. Khi đó tôi chợt nghĩ ra có lẽ ông Jerry Conway ở đó nên tôi liền hỏi có ông Conway ở đó không và được trả lời là ông ta ở phòng 21. Viên thư ký nhà trọ hỏi tôi có muốn nói chuyện với ông Conway không, tôi trả lời không và bảo rằng tôi chỉ muốn biết ông ta có ở đó hay không mà thôi, sau đó tôi cúp máy để tránh phải trả lời các câu hỏi kế tiếp.

Sau đó tôi ngồi chờ cho đến nửa đêm, lái xe đến nhà trọ. Xe của Jerry Conway đậu trước phòng 21. Tôi mở cửa xe nhét tập danh sách các cổ đông ủy nhiệm dưới ghế, đóng cửa xe và đi ra phía sau nhà chôn khẩu súng thứ hai. Khi đó tôi không rõ khẩu súng nào là khẩu súng giết người. Tôi làm việc đó để đề phòng khi cần tôi có thể hé mở cho cảnh sát biết bằng cách xưng mình là người đàn bà ở gần nhà trọ thấy có người chôn một vật gì giống như khẩu súng ở phía sau nhà trọ.

- Như vậy - Mason nói - bà muốn cho ông Conway bị buộc tội sát nhân để...

Bà ta nhìn vào mắt Mason và nói chận lại.

- Ông Mason, chồng tôi gài bẫy tôi vào một vụ giết người, tôi có thể bị ở tù suốt đời hoặc có thể bị tử hình. Tôi bị đẩy vào tình thế chết kẹt. Vụ án mạng xảy ra với khẩu súng của tôi. Tôi đã bị người ta nhìn thấy đi ra từ căn phòng có xác chết. Tôi sẽ bị lãnh hết hậu quả. Vì vậy tôi nghĩ rằng có thể đẩy vụ án sang cho Jerry Conway, như vậy cảnh sát sẽ không tra cứu tới tôi nữa. Tôi biết chắc rằng một luật sư giỏi có thể kéo Jerry Conway ra khỏi vụ án. Tôi biết là tôi làm bậy và bây giờ ông đã bắt được tôi. Tôi không hiểu làm sao ông có thể biết được các chuyện xảy ra và tôi đã nói thật, nói hết với ông tất cả mọi chuyện, còn số phận tôi thì hoàn toàn nằm trong tay ông.

Mason nhìn đồng hồ nói.

- Thôi được, tới giờ rồi. Paul Drake sẽ gửi trát hầu tòa cho bà với tư cách là nhân chứng của bị can. Paul, anh làm giấy đi.

Paul Drake điền tên và trao cho bà ta tờ trát.

- Xong rồi - Mason nói - Chúng ta trở lại tòa là vừa.

- Ông quên một điều. - Myrtle Lamar nói.

- Điều chi? - Mason hỏi.

- Cái bụng của tôi! - Cô gái nói.

Chương 15

Trên đường lái xe về tòa án, Mason nói với Paul

- Đây là bài học quý giá cho chúng ta về bằng chứng cơ hội.

- Ý anh muốn nói gì?

- Bằng chứng cơ hội là bằng chứng tốt nhất mà chúng ta có được - Mason nói - Nhưng chúng ta phải hết sức cẩn thận để tránh hiểu lầm.

- Bây giờ chúng ta xem lại bằng chứng cơ hội về thức ăn trong dạ dày nạn nhân. Các bác sĩ đã kết luận sự chết xảy ra khoảng hai tiếng đồng hồ sau khi ăn. Vì họ biết rằng người đàn bà ở phòng 729 đã gọi bữa ăn lúc bốn giờ ba mươi, do đó họ đã xác định thời gian chết vào lúc từ sáu giờ ba lăm tới sáu giờ bốn lăm, khoảng thời gian đó đúng là lúc mà Jerry Conway có mặt tại hiện trường.

Chỉ có một điểm khác biệt duy nhất là người bồi nói rằng không có đậu hạt trong các món ăn, nhưng lại tìm thấy trong dạ dày nạn nhân. Mọi người đều bỏ qua sự kiện đó và cho rằng đó chỉ là sự lầm lẫn vô hại. Nhưng thực tế thì đó lại là điểm mấu chốt của vụ án. Nó chứng tỏ rằng người đàn bà nằm chết trong phòng 729 không phải là người đàn bà đã gọi bữa ăn đưa lên vào lúc bốn giờ rưỡi.

- Được rồi - Drake nói - Chúng ta đã biết sự việc xảy ra nhưng làm sao có thể chứng minh được? Liệu Bồi thẩm đoàn có tin câu chuyện của bà Farrell không?...

- Nó còn tùy thuộc các bằng chứng khác nữa - Mason nói - và còn tùy thuộc ai đã giết Rose Calvert.

- Anh nói gì vậy?

- Cái điểm thiếu sót của bà Farrell là bà ta không biết rằng Gifford Farrell đã cố sắp xếp làm ra vẻ như Rose Calvert tự tử.

Gifford Farrell vào trong phòng thấy xác chết mà không thấy khẩu súng, bởi vì kẻ giết người đã đá khẩu súng gây án mạng đó vào trong gầm giường do vô tình hoặc cố ý. Có lẽ kẻ giết người đã buông súng và vô tình đá vào trong gầm giường hoặc có thể người đó không muốn nhìn thấy khẩu súng đó.

- Anh nghĩ rằng không phải Gifford Farrell đã giết người à?

- Bằng chứng cho thấy không phải Gifford Farrell giết người - Mason nói - Tại sao Gifford Farrell giết Rose và rồi lại còn bắn một phát đạn vào trong đệm và quăng khẩu súng bên cạnh xác chết?

- Để gài bà vợ ông ta. - Drake nói.

- Nhưng anh không thấy một điểm là - Mason nói nếu ông ta đã giết người thì tại sao ông ta lại không lấy khẩu súng đó đi? Tại sao ông ta vẫn để nó ở lại đấy?

- Có thể ông ta không biết nó nằm trong gầm giường.

- Đúng như vậy, tôi cũng đồng ý là ông ta không biết nó nằm trong gầm giường. Nhưng bảo rằng ông ta đã giết cô gái thì ông ta phải biết nó nằm trong gầm giường, bởi vì đó mới chính là khẩu súng đã bắn chết cô gái.

- Ồ hô? - Drake nói - Tôi thấy ra rồi!

- Vì vậy - Mason nói - Gifford Farrell cũng chỉ là nạn nhân của cơ hội. Do đó ông ta tạo ra cảnh giống như tự tử. Ông ta mang theo khẩu súng trong người có lẽ với mục đích tự bảo vệ. Ông ta đã nhả một viên đạn vào trong tấm đệm và quăng khẩu súng bên giường.

Nếu bà Farrell không sợ hãi đến mất bình tĩnh, bà ta đã có thể hiểu được Gifford định dàn cảnh một vụ tự tử. Ông ta có thể khai với cảnh sát là khẩu súng đó của Công ty California + Texas vì ông ta trao cho Rose để phòng thân và vì một lý do đau buồn nào đó cô đã tự tử. Nhung khi bà Farrell nhìn thấy khẩu súng đó và nhìn thấy ông chồng rồi căn phòng sau khi nghe thấy tiếng súng, mà trên thực tế đó là tiếng súng bắn vào tấm đệm. Bà ta trở nên kinh hoàng và nghĩ ngay rằng bị gài vào vụ giết người. Do đó bà ta đã ra tay hành động.

- Bà ta gài lại Conway phải không?

- Đúng vậy! - Mason nói.

- Ồ, vụ án phức tạp quá! - Drake nói - Anh đã nổi tiếng về những vụ phức tạp. Liệu Bồi thẩm đoàn có tin anh không, hay là họ lại cho rằng anh tạo dựng ra các sự việc phức tạp để lôi kéo thân chủ của anh ta khỏi vòng tội phạm. Nếu anh không làm cho tên thư ký khách sạn khai rằng Rose Calvert là người đã thuê phòng 729 và cô ta bảo rằng là thư ký của ông Boswell thì anh sẽ bị kẹt.

- Việc ta phải làm là - Mason nói - tìm ra đúng sự thực đã xảy ra.

- Thế còn khi nào ta đi ăn? - Myrtle Lamar hỏi.

- Tôi sẽ chịu phí tổn bữa ăn trưa thịnh soạn nhất ở bất cứ của tiệm nào dành riêng cho cô - Mason nói - Nhưng còn bây giờ thì tôi quá bận.

Cô gái kêu lên.

- Đó không phải là lời hứa. Paul sẽ đưa tôi đi ăn cũng được mà. Tôi muốn đi với anh ấy.

- Tôi cũng phải đến tòa mà. - Drake nói.

- Không. Anh cần đến làm gì? Anh đâu có liên quan gì đến vụ xử?

Mason cười nói.

- Thôi được, cô bé. Paul hãy đưa cô ta đi ăn.

- Nhưng tôi muốn xem những gì sẽ xảy ra ở tòa.

- Sẽ chẳng có gì đáng nói đâu - Mason trả lời - Hiện lúc này thì không. Biện lý đang dò dẫm, đang tìm hiểu ý nghĩa của đầu đạn nằm trong tấm đệm. Ông ta cố tìm cách chứng tỏ tôi đã bắn viên đạn đó và sẽ gọi Inskip ra làm nhân chứng để lập nền tảng buộc tôi vào tôi đồng lõa. Tôi sẽ nương theo ông ta để tìm ra sự thật. Sự thật là có một kẻ nào đó đã giết Rose Calvert và tôi muốn biết kẻ đó là ai.

- Ồ, anh đừng quên rằng - Drake nói - có thể người đó chính là bà Gifford Farrell. Bà ta ở ngang phòng đối điện với cô gái. Bà ta ghét cô gái. Bà ta đã bị người dọn phòng nhìn thấy ở phòng nạn nhân bước ra... Perry! Đừng để bà ta qua mặt anh.

- Chính tôi cũng đã nghĩ đến điều đó - Mason nói.

- Và - Drake nói - chính bà ta là kẻ đã chôn khẩu súng ở sau nhà trọ... Càng nghĩ tôi lại càng thấy có lý. Chính bà ta là thủ phạm.

- Đồng ý, nhưng chỉ có một yếu tố duy nhất nghịch lại. - Mason nói.

- Điều gì vậy? - Drake hỏi.

- Bằng chứng cơ hội. - Mason nói.

- Thí dụ như?

- Tại sao bà ta lại không đưa cho Jerry Conway vũ khí đã giết người thay vì vũ khí mà Gifford Farrell bỏ lại để giả như một vụ tự tử.

Drake gãi đầu suy nghĩ một lúc rồi nói.

- Tôi chịu. Sự việc xảy ra nhanh quá tôi không nắm kịp. Thôi, để tôi đưa Myrtle đi ăn.

- Nhớ ở gần tòa nghe. - Mason nói.

- Rồi, cho tụi tôi xuống đây. Ở đây có một tiệm ăn khá. Chúng tôi sẽ đi tắc xi về tòa ngay khi ăn xong.

Mason ngừng xe cho Paul Drake và Myrtle Lamar xuống xe.

- Trông có vẻ đẹp đôi - Della Street nói khi xe bắt đầu lướt tới - Hy vọng là Paul Drake không vất vả vì cô ta.

- Tôi hy vọng rằng Paul Drake thực sự đã khai thác được cô ta. - Mason nói.

- Ý anh muốn nói gì? - Della thắc mắc hỏi.

Mason lắc đầu nói.

- Tất cả mọi người trong khách sạn đều có thể là thủ phạm và cô ta cũng không ngoại trừ.

- Kể cả Rober King chứ? - Della Street hỏi.

- Đúng vậy, kể cả Robert King.

- Chính tôi cũng muốn thấy anh túm cổ hắn nếu hắn là thủ phạm. Nhưng tôi nghĩ rằng bà Farrell đã nhúng tay quá sâu vào trong vụ này.

- Đó lại chính là điểm mấu chốt. - Mason nói.

- Nếu chúng ta trở lại bằng chứng cơ hội thì nếu bà ta đã giết cô gái, tại sao lại còn đưa lộn khẩu súng cho Jerry Conway.

- Họ đã tìm ra tung tích về khẩu súng gây án mạng chưa? - Della hỏi.

- Họ chưa tiết lộ gì hết - Mason nói - Nhưng theo nguồn tin mật thì họ không xác định được, lý do là nó nằm trong số khoảng một chục khẩu súng đã bị đánh cắp tại một tiệm bán súng cách đây một năm rưỡi.

Khi xảy ra vụ đánh cắp, cảnh sát thấy một chiếc xe chở một đám đông thanh niên có vẻ hoang đàng nên đã rượt theo. Bọn thanh niên trên xe đã ném vội những vũ khí trên xe xuống lề đường trong cuộc rượt đuổi và sau cùng đã bị bắt. Cảnh sát thu hồi được hầu hết các vũ khí đạn dược nhưng còn hai khẩu súng ngắn và vài con dao thì không tìm thấy.

Vừa lúc đó xe tới bãi đậu, Mason nhìn đồng hồ và bước vội cùng Della Street vào thang máy. Khi họ vào phòng xử ngồi xuống ghế, đúng lúc chánh án De Witt lên tiếng bắt đầu tiếp tục vụ xử.

Chánh án De Witt nói.

- Mời Sĩ quan cảnh sát trở lại bục nhân chứng.

Elliott đứng dậy nói.

- Thưa quý tòa, tôi có vài câu hỏi để hỏi thêm nhân chứng.

- Đồng ý. - Chánh án De Witt nói.

Các câu hỏi của Elliott nhằm mục đích kéo dài thì giờ. Tuy nhiên chỉ khoảng mười phút, sau khi phiên xử bắt đầu, cửa phòng xử mở nhẹ ra, cả hai Hamilton Burger và Alexander Redfield bước vào

phòng xử. Redfield tìm chỗ ngồi còn Hamilton Burger tiến đến bên bàn Công tố nói nhỏ với Elliott.

Sau khi nghe Burger nói nhỏ, Elliott gật nhẹ đầu và quay sang phía chánh án nói.

- Xin hết, không có câu hỏi tiếp.

- Không có chất vấn. - Mason nói.

Hamilton Burger đứng dậy và nói mạnh dạn.

- Mời Frederick Inskip lên bục nhân chứng. Inskip tiến lên phía trước tuyên thệ.

- Ông Inskip - Burger hỏi - Ông cho biết nghề nghiệp?

- Thám tử tư.

- Có phải ngày mười sáu và mười bảy tháng mười ông có làm việc cho Paul Drake phải không?

- Vâng.

- Ông làm việc về vụ gì?

- Vụ án mạng tại khách sạn Redfern Hotel.

- Ông có biết ông Drake làm việc cho ai không?

- Làm việc cho ông Perry Mason.

- Làm sao ông biết điều đó?

- Tôi được chỉ thị cho biết rằng ông Mason là người chủ trì vụ án, ông ta sẽ đến gặp tôi.

- Gặp ông ở đâu?

- Ở khách sạn Redfern Hotel.

- Có phải ý ông nói rằng ông đã thuê phòng ở khách sạn Redfern Hotel không?

- Vâng.

- Lúc đó khoảng thời gian nào?

- Sau khi xảy ra vụ án mạng. Tôi được chỉ thị đến khách sạn và đăng ký phòng 728.

- Ông có biết tại sao lại đăng ký phòng 728 không?

- Tôi không được rõ.

- Nhưng phòng 728 nằm đối diện với phòng 729 phải không?

- Vâng.

- Bây giờ xin ông cho biết - Hamilton Burner nói - Bằng cách nào ông đã đăng ký được phòng 728?

- Khoan đã - Chánh án De Witt nói - Câu hỏi này có chính đáng không? Đây là sự việc xảy ra sau vụ án. Đó là câu chuyện giữa Paul Drake và nhân viên của ông ta và không có sự hiện diện của bị cáo.

- Nhưng - Hamilton Burger nói - Thưa quý tòa, chúng tôi muốn trình bày trước tòa rằng cuộc nói chuyện này là hậu quả của những chỉ thị của ông Perry Mason là luật sư bào chữa của bị cáo.

Chánh án De Witt nhìn Perry Mason nói.

- Tôi chưa nghe thấy phía bị cáo phản đối.

- Thưa quý tòa - Mason nói - Chúng tôi không phản đối. Chúng tôi cũng muốn tất cả mọi sự kiện xảy ra trong vụ án này được trình bày trước mặt Bồi thẩm đoàn.

- Nếu thế thì được - Chánh án De Witt nói - Vì không có phản đối của bị cáo, tòa cho phép tiếp tục lời khai.

- Rồi chuyện gì xảy ra? - Hamilton Burger hỏi Inskip.

- Điện thoại reo - Paul Drake bảo tôi rằng ông Mason sẽ lên gặp tôi, hãy để cửa đừng khóa.

- Nhưng bằng cách nào ông đã đăng ký được phòng 728?

- Ồ, cũng dễ thôi. Tôi bảo rằng tôi muốn căn phòng không cao lắm mà cũng không thấp lắm. Họ đề nghị phòng 519 còn trống. Tôi đòi xem sơ đồ các phòng của khách sạn rồi tỏ ý không hài lòng phòng 519 và bảo tôi muốn phòng khác ở một vài tầng cao hơn. Họ nói có phòng 728 mới trả và tôi đồng ý.

- Sau khi đã nghe điện thoại, ông làm gì?

- Tôi đóng cửa phòng nhưng không khóa.

- Rồi sau đó?

- Sau đó vào lúc khoảng mười một giờ cửa bỗng mở ra và ông Mason bước vào.

- Rồi sao nữa?

- Chúng tôi nói chuyện với nhau. Ông Mason yêu cầu tôi chứng minh nhận dạng và hỏi tôi đã quan sát kỹ trong phòng chưa và mượn tôi cái đèn bấm.

- Ông có mang theo đèn bấm à?

- Vâng, trong túi đồ nghề của tôi.

- Rồi sau đó?

- Ông Mason quan sát kỹ trong phòng với chiếc đèn bấm rồi sau đó ông ta yêu cầu tôi giúp kéo tấm đệm ra và tìm thấy một lỗ đạn nằm trong tấm đệm.

Lúc đó trong phòng xử đồng loạt ồ lên một tiếng.

Chánh án De Witt nhóm người về phía trước.

- Một lỗ đạn à?

- Vâng.

- Làm sao ông biết là lỗ đạn? - Chánh án De Witt hỏi.

- Bởi vì chúng tôi cùng phụ nhau lấy đầu viên đạn ra khỏi lỗ.

- Ông làm sao lấy được nó ra? - Hamilton Burger hỏi.

- Tôi cắt cọng sắt móc áo để làm cái móc và kéo đầu viên đạn ra.

- Rồi ông làm gì với đầu đạn đó?

- Tôi cất giữ.

- Ông có đánh dấu để nhận dạng đầu đạn đó không?

- Có.

- Ai đề nghị với ông điều đó?

- Ông Mason.

- Tôi đưa ra một đầu đạn và hỏi ông có phải đó là đầu đạn ông đã lấy từ trong tấm đệm ra không?

Inskip nhìn đầu đạn và nói.

- Vâng, đúng nó.

- Ông có biết lý do tại sao ông Mason lại biết có lỗ đạn trong tấm đệm đó không? - Burger hỏi.

- Không. Tôi không rõ.

- Thôi đủ rồi. - Hamilton Burger nói.

- Không có chất vấn. - Mason nói.

- Mời Alexander Redfield lên bục nhân chứng. - Hamilton Burger nói.

Alexander Redfield bước lên phía trước.

- Tôi đưa ông xem một đầu đạn - Hamilton Burger nói - Đầu đạn đã đánh dấu bởi nhân chứng Inskip. Yêu cầu ông cho biết nó được bắn ra từ khẩu súng nào.

- Vâng.

- Khẩu súng nào?

- Đó là từ khẩu súng Smith - Wesson số C48809.

- Có phải khẩu súng trước đây đã được đưa ra làm bằng chứng không?

- Vâng.

- Có phải đó là khẩu súng mà bị cáo Conway đã xác nhận giữ trong người không?

- Vâng, đúng.

- Như vậy - Hamilton Burger nói - có hai đầu đạn và hai khẩu súng.

- Vâng.

- Có phải khẩu thứ hai là khẩu Colt số 740818 và khẩu súng này đã bắn phát đạn giết người không?

- Vâng. Đúng như vậy.

- Thôi đủ rồi. - Hamilton Burger nói.

Chánh án De Witt nhíu mày nhìn Mason.

Hamilton Burger nói.

- Xin mời lại Robert King.

Robert King tiến lên bục nhân chứng.

- Ông đã tuyên thệ - Hamilton Burger nói - Tôi xin hỏi ông, theo hồ sơ ai đã đăng ký phòng 728?

- Cô Ruth Culver.

- Cô Ruth Culver đã làm gì?

- Cô ta đã trả phòng hồi sáu giờ năm mươi chiều ngày mười sáu tháng mười.

- Cô ta đăng ký lúc mấy giờ?

- Lúc mười giờ sáng ngày mười sáu tháng mười.

- Ai đã trách nhiệm việc trả phòng đó?

- Chính tôi. Tôi đã đưa biên lai tính tiền và cô ta trả tiền mặt.

- Rồi sau đó?

- Sau đó chúng tôi dọn buồng để có thể sẵn sàng cho mướn ngay.

- Xin mời chất vấn. - Hamilton Burger nói.

Mason hỏi.

- Ông không gặp mặt cô Ruth Culver khi cô ta nhận phòng phải không?

- Vâng, tôi không có mặt lúc đó.

- Ông không trực vào lúc bấy giờ phải không?

- Vâng.

- Như vậy riêng đối với ông, người đàn bà trả phòng 728 chưa chắc đã là người đàn bà đến thuê phòng đó phải không?

- Vâng. Có thể, bởi vì lúc cô ta nhận phòng, tôi không có mặt vì không phải ca trực của tôi.

- Như vậy - Mason nói - người đàn bà thuê phòng 728 có thể là Rose Calvert mà xác cô ta đã tìm thấy trong phòng 729 phải không?

- Ồ, thưa quý tòa - Hamilton Burger nói - Tôi phản đối vì đây là sự tranh luận, hoàn toàn vô thẩm quyền, không chính đáng và không cụ thể.

- Câu chất vấn là tranh luận - Chánh án De Witt nói.

- Thưa quý tòa - Mason nói - Đó là câu hỏi hợp lý. Bởi vì tên viết tắt của Ruth Culver và Rose Calvert đều là "R.C." cả. Các hành lý mang từ phòng 728 xuống đều ghi tên "R.C." cả.

- Thưa quý tòa tôi phản đối - Hamilton Burger nói - Đây là sản phẩm tự tạo của Luật sư biện hộ.

Chính bị can đã xác nhận là giữ trong người khẩu súng Smith + Wesson lúc khoảng sáu giờ ba lăm chiều ngày mười sáu và mãi cho đến sáng ngày mười bảy mới đem giao cho Biện lý. Như vậy có thể bị cáo đã trao khẩu súng đó cho Luật sư Perry Mason.

Luật sư Mason nhân dịp phòng 728 mới trả đã tìm cách vào phòng đó và bắn phát đạn vào tấm đệm, sau đó bảo viên thám tư tư đến phòng đó và làm ra bộ cùng khám phá ra đầu đạn. Đây là một trò vi phạm đạo đức nghề nghiệp. Nó chứng tỏ một hành động đồng lõa...

- Khoan đã! Khoan đã - Chánh án De Witt ngắt ngang và gõ búa trên bàn - Bây giờ không phải là lúc buộc tội nhau, ông Biện lý. Ông vừa mới phản đối câu chất vấn với lý do đó là tranh luận. Nhưng theo luật sư Mason mới trình bày, tòa thấy câu hỏi đó không phải là tranh luận. Luật sư biện hộ chỉ hỏi nhân chứng về sự kiện rõ rệt vì nhân chứng này đã không biết rõ ai là người đã thuê phòng 728.

Tòa đề nghị rằng, nếu bên Công tố muốn xác nhận người thuê phòng 728 này là ai thì chỉ cần đưa cô ta ra trình diện trước tòa. Còn trong trường hợp bảo rằng cô gái trong phòng 728 đã tìm thấy xác nằm trong phòng 729 thì chỉ cần chuyên viên giảo nghiệm chữ viết xác định qua chữ viết và chữ ký ghi trên sổ đăng ký khách sạn là rõ.

Mason cười, nói.

- Và khi chuyên viên giảo nghiệm làm việc đó thì chắc chắn rằng họ sẽ xác nhận cô Ruth Culver người đã ghi tên đăng ký và nhận phòng 728 chính là Rose Calvert mà xác được tìm thấy trong phòng 729.

- Thôi được - Chánh án De Witt quay sang Biện lý nói - ông có cho kiểm tra sổ đăng ký không, ông Biện lý?

Hamilton Burger lắc đầu nói.

- Thưa quý tòa không. Chúng tôi không làm bởi vì không cần phải làm việc đó. Chúng tôi không thể nào mất thì giờ giảo nghiệm các chữ ký của tất cả những người khách thuê phòng khách sạn sáng ngày mười sáu để bác bỏ một lập luận mơ hồ dựng đứng lên của luật sư biện hộ.

- Nếu như vậy - Chánh án De Witt nói - tôi không hiểu bên Công tố cho gọi nhân chứng Inskip để làm gì?

- Chúng tôi muốn để quý tòa thấy rõ chiến thuật của luật sư biện hộ.

- Nếu vậy xin cứ tiếp tục - Chánh án De Witt nói - Xin mời ông Mason hỏi tiếp.

- Không có gì hỏi tiếp. - Mason nói.

- Nhân chúng kế tiếp. - Chánh án De Witt quay sang Hamilton Burger nói.

- Mời nhân chứng kế tiếp - Hamilton Burger nói - Ông Norton Calvert, chồng của nạn nhân.

Norton Calvert tiến về phía bục nhân chứng, tuyên thệ.

- Có phải ông là Norton Calvert, chồng của Rose Calvert không? - Hamilton Burger hỏi.

- Vâng.

- Ông đã nhận dạng ra xác chết của Rose Calvert ở nhà xác phải không?

- Phải.

- Lần đầu tiên ông được biết vợ ông chết là lúc nào?

Masori nói.

- Thưa quý tòa, tôi phản đối với lý do vô thẩm quyền, không chính đáng và không cụ thể. Không có gì thay đổi trong sự việc nhân chứng nhận được tin vợ ông ta chết lúc nào.

Chánh án De Witt gật đầu.

- Khoan đã, thưa quý tòa tôi xin phép được nói riêng trước tòa. - Hamilton Burger nói.

- Được rồi, xin mời. - Chánh án De Witt nói.

- Thưa quý tòa - Burger nói - Chúng tôi định chứng minh qua nhân chứng này là: nhân chứng đã được báo cho biết từ sáng sớm ngày mười bảy rằng vợ ông ta đã chết, tức là đã biết trước khi cảnh sát nhận dạng ra được nạn nhân. Chúng tôi sẽ chứng minh rằng ông Perry Mason đã báo tin đó cho nhân chứng biết và với tư cách luật sư đại diện của bị cáo, ông Mason đã biết rõ nạn nhân là ai qua lời thố lộ của thân chủ ông ta. Và cách duy nhất để thân chủ của ông ta biết rõ nạn nhân là đích thân ông ta nhìn thấy và nhận dạng được.

Chánh án De Witt nhìn Mason.

- Điều đó có vẻ tạo nên một hoàn cảnh và tình thế khác hẳn, ông Mason.

- Tại sao ông Biện lý lại nói rằng cách duy nhất để biết tông tích của nạn nhân là do thân chủ của tôi nói cho tôi biết? - Mason hỏi.

- Suy luận là có thể thấy được điều đó. - Hamilton Burger nói.

Chánh án De Witt nói.

- Tôi thấy không nên bàn luận tiếp về vấn đề này nữa. Tôi không muốn những vấn đề không cụ thể đem ra bàn cãi trước Bồi thẩm đoàn. Tôi nghĩ rằng lời khai của nhân chứng tự nó đã có ý nghĩa. Dưới tình trạng hiện giờ, lời phản đối không được chấp thuận.

- Lần đầu tiên ông được biết vợ ông chết là lúc nào? - Hamilton Burger hỏi.

- Khoảng một giờ sáng ngày mười bảy.

- Lúc đó ông ở đâu?

- Ở nhà tôi tại Elsinore.

- Làm sao ông biết vợ ông chết?

- Ông Mason nói cho tôi biết vợ tôi đã bị giết chết.

- Xin mời chất vấn. - Hamilton Burger quay sang Perry Mason nói.

- Ông có nhớ tôi đến nhà ông lúc mấy giờ không? - Mason hỏi.

- Tôi nhớ khoảng mười hai giờ bốn lăm.

- Ông có nhớ tôi đi khỏi lúc mấy giờ không?

- Tôi nhớ khoảng một giờ mười lăm. Ông nói chuyện với tôi khoảng nửa tiếng.

- Thế sau khi xem các bức ảnh của vợ ông, tôi có nói với ông rằng vợ ông đã chết không?

- Khi tôi đưa ông coi các bức ảnh, ông có vẻ chắc chắn lắm. Nếu không phải vậy làm sao ông lại đến nhà tôi vào giờ giấc ấy.

Hamilton Burger mỉm cười.

Chánh án De Witt tỏ vẻ không hài lòng.

- Yêu cầu nhân chứng không có tranh luận với luật sư. Chỉ đơn giản trả lời các câu hỏi.

- Vâng, chính ông có nói với tôi như vậy. Chính ông đã gọi tôi thức dậy giữa đêm để báo tin đó.

- Tôi đã đánh thức ông à?

- Vâng.

- Lúc đó ông đang ngủ à?

- Vâng, tôi đang ngủ say.

- Ông đi ngủ lúc mấy giờ?

- Khoảng chín rưỡi, mười giờ.

- Trong đêm ông có thức dậy hút thuốc không?

- Không.

- Chắc ông cũng đồng ý rằng những người nghiện thuốc như ông, việc đầu tiên khi thức dậy là thò tay lấy điếu thuốc chứ?

- Vâng, đúng như vậy.

- Khi ông mời tôi vào nhà, tôi thấy ông ngồi khoảng năm phút sau ông mới hút điếu thuốc đầu tiên phải không?

- Tôi... Tôi không nhớ rõ.

- Thế ông có nhớ rằng tôi đã nói với ông rằng tôi có được địa chỉ của ông là do từ lá thư mà ông mới viết cho vợ ông không?

- Tôi cũng không nhớ rõ. Tôi chỉ nhớ được điều là ông đến để báo tin cho biết vợ tôi đã chết.

- Thế ông có viết một lá thư cho vợ ông không?

- Có.

- Có phải bà ta đã viết thư cho ông bảo rằng bà ta muốn tới Reno để ly dị không?

- Phải.

- Và khi tôi gọi cửa nhà ông sáng mười bảy tháng mười và nói với ông rằng tôi là luật sư và muốn nói chuyện với ông về bà vợ của ông thì ông đã vội vàng trả lời là không muốn tạo điều kiện dễ dàng cho việc bà ta ly dị phải không?

- Vâng.

- Và ông bảo rằng ông đã viết thư trả lời bà ta rồi phải không?

- Tôi không nhớ đã nói như vậy.

- Có chứ! Chính ông đã nói - Mason nói - Lý do ông không đến ngay đồn cảnh sát Elsinore để được xác nhận tin tức về cái chết của vợ ông là vì bất chợt ông nhớ ra rằng bức thư ông viết cho vợ

ông có thể gây nghi ngờ cho cảnh sát bởi vì trong thư, ông có nói ông sẽ giết bà ấy nếu bà lấy người khác. Phải không?

Nhân chứng nhìn Mason với con mắt tức giận và lắc đầu nói.

- Không! Tôi không nói như vậy.

- Và - Mason nói tiếp - khi tôi cho ông biết lá thư đó nằm trong hộc thư, ông đã thấy được sơ sót của mình và ông quyết định đến lấy lá thư đó trước khi ông đến cảnh sát để hỏi tin tức về vợ ông.

- Điều đó sai! - Norton Calvert nói.

Mason nhíu mày suy nghĩ và quay ra nhìn phản ứng của khán giả trong phòng xử.

Vừa lúc đó Paul Drake và Myrtle Lamar bước vào phòng xử.

- Thưa quý tòa, cô Myrtle Lamar vừa bước vào phòng xử. Tôi xin phép được mời cô Lamar đến đứng bên cạnh tôi và cũng xin mời nhân chứng đứng dậy.

- Ông làm vậy với mục đích gì? - Hamilton Burger hỏi.

- Cô Myrtle Lamar - Mason nói - là nhân viên thang máy của khách sạn Redfern Hotel, cô ta có khả năng riêng biệt nhận dạng các khách đi thang máy. Xin mời cô Lamar.

Mason bước tới cánh cửa thấp ngăn cách phòng xử với khán giả và nói.

- Xin mời cô đi theo lối này.

- Tôi phản đối! - Burger nói.

- Lý do? - Chánh án De Witt hỏi.

- Không thể hỏi hai nhân chứng cùng một lúc.

- Theo tôi hiểu - Chánh án De Witt nói - ông ta chỉ muốn xác định sự nhận dạng mà thôi.

- Thưa quý tòa - Mason nói - Tôi xin phép được giải thích. Tôi có nhận xét về đôi chân của nhân chứng có đặc điểm chân phải đứng với góc độ đặc biệt chúi mũi vào trong và hơn nữa ông ta đi loại giày đặc biệt, loại giày này thường được dùng bởi những người làm ở trạm xăng để tránh bị trơn trượt vì dầu mỡ. Cô Lamar có một khả năng đặc biệt về nhận dạng qua đôi chân và các kiểu giày của khách đi lại bằng thang máy.

Mason quay sang phía nhân chứng.

- Xin mời ông đứng lên.

Norton Calvert đứng dậy.

Mason quan sát và nói với nhân chứng.

- Ông vẫn thường đứng thẳng mũi giày như vậy à?

- Vâng, lẽ dĩ nhiên. - Calvert nói.

Bất chợt Myrtle Lamar bật cười nói.

- Sai rồi - Cô gái nói lớn và rõ ràng - Tôi không thể quên được đôi giày đó. Khi ông ta đứng thoải mái, chân phải chúi mũi vào trong. Bây giờ ông ấy cố tình đứng thẳng mũi giày như vậy.

- Khoan đã - Chánh án De Witt nói - Cô chưa được phép phát biểu ý kiến. Cô được đưa đến đây với mục đích để nhận dạng mà thôi. Bây giờ mời cô về chỗ ngồi. Nhân chúng có thể ngồi xuống.

Hamilton Burger nói.

- Tôi phản đối và yêu cầu xóa bỏ lời phát biểu vừa xong của cô gái.

- Phản đối được chấp thuận - Chánh án De Witt nói - Dĩ nhiên ông Mason có thể gọi cô Lamar ra làm nhân chứng nếu muốn. Còn lời phát biểu của cô ta vừa rồi không được coi là bằng chứng

Mason đứng nhìn nhân chứng một lúc và hỏi với giọng tình cảm.

- Ông có yêu vợ ông không?

Norton Calvert gật đầu.

- Có phải ông cảm thấy không thể sống nếu thiếu bà ta và ông mong bà ta trở về phải không?

Nhân chứng vẫn ngồi im lặng.

- Và - Mason nói tiếp - ông quyết định rằng nếu bà ta không ở với ông thì ông không chấp nhận cho bà ta ở với ai khác nữa phải không? Có phải ông định giết bà ta rồi tự tử phải không. Và rồi ông không dám tự tử phải không?

Nhân chứng sửa lại điệu bộ ngồi, gương mặt lộ vẻ thay đổi nhưng cố trấn tĩnh.

Mason nói tiếp.

- Thưa quý tòa, vì tình hình quá đặc biệt, tôi xin phép được tạm đình mười phút để tôi có thể tham khảo một vài nhân chứng.

- Tôi phản đối sự đình xử trong lúc này. - Hamilton Burger nói.

- Ông Mason - Chánh án De Witt nói - Thực sự ông có tuyệt đối cần thiết phải xin đình mười phút để tham khảo với các nhân chứng không?

- Thưa quý tòa - Mason nói - Thực sự là tuyệt đối cần thiết. Bà Gifford Farrell đã cho các thám tử theo dõi chỗ ở của Rose Calvert. Tôi hy vọng rằng một trong những thám tử này có thể xác nhận được là đã trông thấy nhân chứng Norton Calvert đến chung cư nơi Rose Calvert ở để lấy đi lá thư ông ta đã gửi cho vợ vì e rằng cảnh sát sẽ tìm ra lá thư đó.

- Thưa quý tòa - Hamilton Burger nói - Tôi phản đối lời phát biểu này trước mặt Bồi thẩm đoàn.

- Tòa đã nhắc nhở rồi - Chánh án De Witt nói - Luật sư các bên không được phép phát biểu ý kiến trước Bồi thẩm đoàn. Tuy nhiên lời phát biểu vừa xong của Luật sư biện hộ có liên quan đến câu hỏi của tòa và câu hỏi đó là do hậu quả của bên Công tố phản đối sự xin đình chỉ của bên bị cáo. Và vì tình hình rất đặc biệt, tòa quyết định đình xử trong vòng mười phút.

Mason bước vội về phía Paul Drake.

- Cho người kèm theo Norton Calvert ngay.

Drake gật đầu mỉm cười và nói.

- Perry, anh biết rõ mấy tay thám tử đã ngừng theo dõi kể từ một giờ rưỡi sáng ngày mười bảy, đâu còn ai nữa mà thấy được Norton Calvert đến lấy thư và...

- Đánh phé mà - Mason nói - Đôi lúc phải tháo cáy. Anh cho người kèm theo Norton Calvert ngay. Tôi nghĩ rằng ông ta sẽ biến mất.

Norton Calvert bước nhanh ra cửa, bất chợt đụng đầu với Myrtle Lamar. Cô gái nói.

- Ông biết rõ ràng tôi đã đưa ông đi lên và đi xuống bằng thang máy hôm mười sáu là ngày xảy ra án mạng. Tôi đưa ông lên tầng bảy và ông hỏi tôi...

Bát thình lình Norton Calvert đẩy cô gái sang một bên và chạy qua cửa phòng xử.

- Giữ hắn lại! Giữ hắn lại.

Hai người trong đám khán giả đến dự phiên xử túm lấy Calvert, ông ta giằng co định chạy tiếp

nhưng cảnh sát đã tới còng tay ông ta lại.

Chương 16

Mason, Della Street, Paul Drake, Jerry Conway và Myrtle Lamar ngồi lại tại phòng xử sau khi Bồi thẩm đoàn đã ra nghị quyết "Miễn tố" trong vụ án Jerry Conway.

Paul Drake quay sang Perry Mason hỏi.

- Làm sao anh thấy được sự việc đã xảy ra?

- Đó chỉ là một sự tính toán suy luận, nó nằm ở trong đầu và chỉ bật ra được khi có một cái gì đó kích thích.

Các bác sĩ khám nghiệm nói rằng Rose Calvert đã chết khoảng hai tiếng đồng hồ sau khi ăn trưa. Họ nghĩ rằng bữa ăn trưa đã được ăn vào lúc bốn giờ bốn mươi. Trên thực tế theo bà Farrell cho biết thì bữa ăn trưa đã được ăn vào lúc mười hai giờ bốn mươi. Như vậy, giờ thực sự xảy ra vụ án mạng là lức hai giờ bốn mươi. Đó chính là thời điểm mà bà Farrell đi khỏi khách sạn để gọi điện thoại cho Jerry Conway.

Ngoài ra tôi bất chợt nhớ tới tôi có nói với Norton Calvert về địa chỉ của ông ta ở trên lá thư nằm trong hộc thư ở chung cư nơi Rose ở. Trong khi đó cảnh sát lại nói với tôi rằng không có lá thư đó trong hộc thư khi họ đến nơi khám xét. Tôi lại nhớ rằng ngay sau khi tôi đề cập đến lá thư đó thì ông ta tỏ vẻ khác lạ và có ý muốn mời tôi về. Sau đó tôi cứ yên trí là ông ta sẽ tới đồn cảnh sát Elsinore ngay lập tức, nhưng ông ta đã không tới ngay mà chỉ tới sau khi đã đi lấy lá thư đó.

Phần còn lại chỉ là canh bài tháo cáy dựa vào sự nhận xét của Myrtle về đôi giày của Norton Calvert.

- Hay lắm - Jerry Conway nói - Tôi xin mời ông đến dự buổi đại hội cổ đông sắp tới và nhờ ông kể lại câu chuyện vụ án này. Ông có vui lòng giúp tôi không?

Mason gật đầu đồng thời quay sang Drake.

- Paul, anh đã mời Myrtle Lamar ăn trưa, còn tôi thì nợ cô ta bữa ăn chiều.

Myrtle Lamar nhíu mày suy nghĩ.

- Nếu nói nợ thì nợ nhiều hơn nữa chứ! Có lẽ nợ cả một cái áo lông chồn.

Jerry Conway cười một cách thú vị và nói với Perry Mason.

- Hãy mua cho cô ta một cái áo lông, tính tiền cho tôi và cứ ghi trên án phí.

HẾT